ROMFEST '98

Ion HALMAGHI

ROMFEST-ul este o mare deschidere sufletească a comunităților românești din lumea liberă către poporul român și o măsură a dragostei lor față de cultura și civilizația țăranului român. El este o chemare la luptă a celor ce trăiesc cu vrednicia trecutului românesc și a idealurilor de viitor ale neamului din Carpați.

El este un îndemn la unire și un sprijin al înfăptuirii unei mai uniri de cuget și simțire, dincolo de apartenențele la formațiuni politice, sub acolada ideii naționale care-i leagă pe toți cei ce au cugetul curat și spiritul de disponibilitate și jertfă pentru valorile spirituale ale românității.

Formal, această deschidere sufletească a făcut-o tineretul comunităților românești adunat la Câmpul Românesc din Canada, în 1986, însemnând pe răbojul istoriei o expresie democratică din cele mai frumoase și mai impresionante, ca viziune proprie, fără constrângeri, sugestii și impuneri din afară.

Acesta a fost primul act de legitimitate națională care a fost consfințit la primul ROMFEST ținut la Cleveland-Ohio, în 1988, sărbătorindu-se 70 de ani dela Marea Unire din 1918, într'o impresionantă demonstrație de forțe românești, cum nu s'a mai întâmplat în lumea liberă. Întâlnirea s'a bucurat de participarea mondială a Românilor (aproape 2000 de oameni), sub patronajul celor doi episcopi din exil PSS Vasile Pușcaș, greco-catolic și PSS Nathaniel, ortodox, ca simbol al unirii celor două biserici. Căci la temeiul ființării ROMFEST-ului fusese însemnată credința că, după dispariția iobăgiei comuniste, refacerea sufletească și spirituală a României nu va fi posibilă fără unitatea celor două biserici naționale. Deci, acesta este un imperativ al vremii noastre de sub puterea căruia nu putem să ne sustragem fără riscuri grave pentru viitorul național.

Și așa desprindem o nouă semnificație a ROMFEST-ului, pe lângă intensificarea luptei naționale pentru eliberarea țării de sub jugul dictaturii comuniste.

Acest lucru s'a văzut în succesul tuturor celor cinci ROMFEST-uri, care au strivit opozițiile organizate pe scară largă de către partidul comunist din România, cu ajutorul agenților lor din exil.

Marile succese ale ROMFEST-urilor a fost subliniat de consolidarea conștiinței naționale, de starea de alertă și trezire a Românilor din lumea liberă. Este o altă semnificație a acestor majore prezențe românești ale ROMFEST-urilor.

Prin ROMFEST-ul din 1988 am dat măsura credinței noastre și integrării noastre în cuprinsul ființei românești.

Prin ROMFEST-urile noastre, care au început cu marea ridicare națională dela Cleveland, în 1988, am desprins mai bine sensul existenței românești în istorie, în lume, așa cum a fost intuit de înaintașii noștri:

'Sensul românesc în lume înseamnă putința Românilor de a trăi prin ceea ce este al lor: de a fi Români (în cultură și civilizație), de a mântui în calea sufletului, de a-și justifica viața pe căi proprii. Aici stă semnificația noastră: de a prezenta ideea românească, ca o unitate față de Dumnezeu; de a crea cu această unitate valori de legătură ale pământului cu cerul".

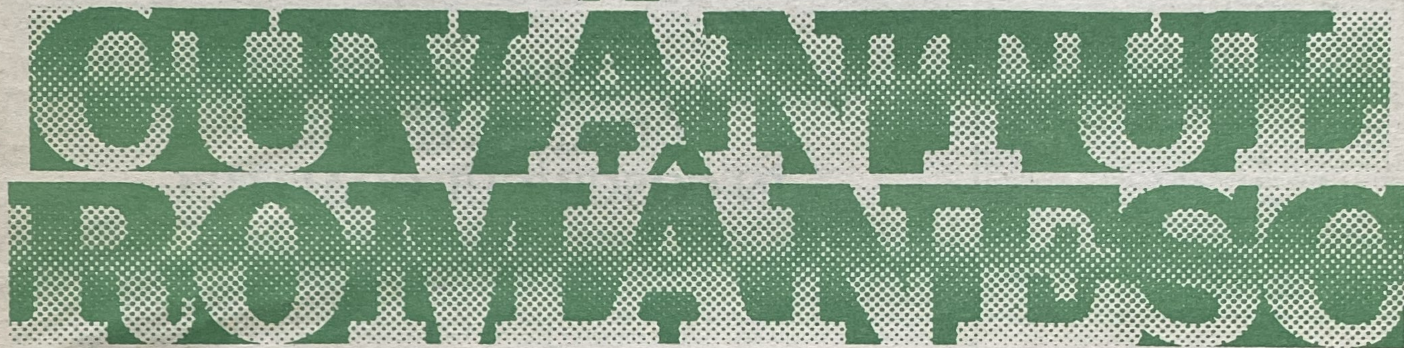
Organizăm cea de-a șasea ediție a ROMFEST în România ca să îi întâlnim pe frații noștri, să căutăm punctele de sprijin ale unei ecumenicități naționale și să ajutăm la ieșirea din haosul de idei și egoism, care sunt urmarea moștenirii comuniste, urmarea unei guvernări dictatoriale de aproape 50 de ani.

Aducem în România experiențele noastre bune, dragostea noastră și voia cea bună de ajutor spre a vedea țara ridicată pe treptele pe care le merită și spre realizarea misiunii sale în lume.

Această misiune nu poate fi îndeplinită decât printr'o generație de tineri dezbărată de lanțurile ideologiei marxiste și prin întoarcerea la izvoarele vieții românești: credința în Dumnezeu și în idealurile și virtuțile care au venit dela strămoși, prin tradiția cea bună pentru care s'au jertfit multe generații de Români cu cugetul curat și plin de vrednicie.

ISSN
0705-8365

Prețul unui abonament anual
30 $ /50 DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 24 NR.262 - SEPTEMBRIE 1998 PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU
CIRCULAȚIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

VÂNZOLEALA POLITICĂ

Eugen BÂRSAN

Ne aflăm într'o situație clasică. Interesele egoiste nomenclaturiste care vin în conflict cu interesul general, reușesc să dezbine societatea prin inducerea unei stări de neîncredere în valorile morale, sociale și economice ale statului de drept democrat. Iar câștigul imediat al acestor interese este acapararea puterii economice pe ideea unui *"comunism de tip liberal"*. De unde și cum *"comunism liberal"*? Dela faptul că timp de șapte ani regimul Iliescu i-a zăpăcit pe Români cu afirmația că nimeni nu știe cum se poate face trecerea dela comunism la capitalism.

Răspunsul, la o asemenea diversiune perfidă, este foarte simplu. Toată lumea de bunăcredință e capabilă să-și dea seama că revenirea la capitalism se face tocmai invers de cum s'a făcut trecerea dela capitalism la comunism. Un invers în fruntea căruia stau: garantarea prin constituție a dreptului la proprietate; înapoierea către proprietarii de drept a tuturor bunurilor furate de regimul comunist; și interzicerea accesului în funcțiile de stat a celor care au contribuit la menținerea comunismului.

Vorbindu-se de socialismul comunist și de capitalism, se zice că România a făcut un socialism prost fiindcă acesta a fost de import și că ea face un capitalism tot prost, pentru simplul motiv că el este făcut de aceiași oameni care au făcut socialismul comunist. Iar dacă-i așa - precum este -, de aici se vede imperioasa necesitate de a epura clasa politică românească de nomenclaturiști, de oportuniști, de escroci și de *"înțelepții"* brucani care, în loc să răspundă de rolul lor dela *"Scînteia"* în pervertirea mentalității la Români, dau azi note la televizor de torpilare a politicienilor moraliști.

Și, din păcate, ei reușesc. Pentrucă în România se practică politica închiderii ochilor în fața manevrelor de *"zăpăcire dirijată"*, operate de aceiași oameni care crează și vânzolelile din Parlament, dela guvern și de pe coridoarele partidelor politice. Vânzoleli care denotă lipsă de răspundere față de cetățean și interes național. În fapt, au loc discuții COCOCO și, realistic vorbind, s'au întocmit chiar și programe cu respon-

Continuare în pagina 3

DEZBINAREA

Roxana IORDACHE

Păcatul nostru capital este, probabil, acela că ne mâncăm între noi.. Și, parcă, ne place să ne devorăm valorile. Acestea sunt însă tendințe atuodistructive pe care nu vrem să le recunoaștem, preferând să dăm vina pe alții pentru nereușitele noastre.

Acasă, în coaliția guvernamentală, mâncătoria e aproape cotidiană. Nu vorbesc despre fesenișți dela PD, a căror apartenență la această coaliție este conjuncturală, adevăratele lor obiective fiind compromiterea liberalilor și a țărăniștilor, pentru a se întoarce din nou alături de PDSR, *"la obârșie"*, cum spunea Ion Iliescu, spre refacerea vechiului FSN. Vorbesc, însă, chiar de liberali și de țărăniști care, în loc să facă front comun împotriva celor care au distrus și distrug țara, se mănâncă între ei. Și în loc să consolideze Convenția Democrată, își dispută supremația. Obsesia de a lua locul PNȚCD la conducerea CDR constituie linia de forță a politicii sau politicianismului liberalilor. S'au regrupat în PNL aripi și persoane ca Domnii Nicolae Manolescu, Dinu Patriciu și, în curând, chiar Radu Câmpeanu care, prin mâncătoriile dintre ei și prin dorința de a exclude formațiunile civice, au subminat unitatea fostei opoziții. Iar dacă astăzi și-au dat mâna e nu pentru a consolida puterea, ci pentru a-i da jos pe țărăniști. La rândul lor, țărăniștii, în loc să acționeze solidar, duc un război intern, declanșat de grupul Radu Vasile, amicul fesenișților. Semnificativ pentru mâncătoria și tendința autodemolatoare românească este, de altfel, faptul că, având un premier cu o popularitate uriașă - în jur de șaptezeci la sută, deci de două ori mai mare decât a CDR și de șase ori mai mare decât a PD - partidele din coaliția guvernamentală n'au găsit nimic mai bun de făcut decât să-l dea jos. În loc să facă totul pentru a urca la nivelul popularității lui! Jalnic este că partidele din CDR nu s'au bătut pentru Victor Ciorbea. În ce privește PD, e de înțeles de ce partidul Domnului Petre Roman a vrut să-l înlăture. A mizat (și a câștigat) pe mâncătoria liberalo-țărănistă și pe aviditatea de putere a resentimentarului Radu Vasile și a acoliților lui indiferenți la principii. Din păcate, energia în politica românească se consumă pe uneltiri, nu pe construcție.

Același lucru e valabil și în privința Dumneavoastră, a Românilor din - cum să-i spun? - exil (nu mai e valabil), diaspora? Mai degrabă *"diaspora"*, în accepția de *"dispersie"*. Sau mai degrabă de - dezbinare. Fiindcă nu există comunități românești autentice peste hotare. De ce? Și ce facem ca să schimbăm situația? Ca să comunicăm și să colaborăm, Românii de pretutindeni? Poate că e principala întrebare căreia să-i căutăm împreună răspuns la ROMFESTUL ce se va desfășura prima oară pe pământ românesc. La București.

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

editorial

MULT AŞTEPTATUL ROMFEST '98

Acolo unde a fost continuă întristare şi durere pentru neamul românesc, departe de România, peste mări şi oceane, acolo s'a născut ROMFEST.

În anul 1986, la Câmpul Românesc din Hamilton, unde stau de veghe Mihai Eminescu, Nae Ionescu şi Aron Cotruş, ca odihnitori ai frământărilor şi grijilor celor din răspândirile româneşti, la umbra stejarului mai bătrân decât bătrânii, mai înţelept decât înţelepţii şi mai tăcut decât mormінţii. Izvor de inspiraţie şi martor al tuturor cruciadelor pornite în lupta cu Satana de către un grup de Români exilaţi. Căci acolo, la Câmpul Românesc s'au organizat cruciadele, protestele, manifestaţiile - la Ottawa sau Montreal, la New York sau la Washington - oriunde apăreau autorităţile din România, cuvântând despre *"binefacerile comunismului"* sau cerşind clauza naţiunii celei mai favorizate.

Şi acolo unde nu s'a făcut nici un compromis cu comunismul, unde nu a pătruns nici un reprezentant al consulatului sau ambasadei române. Toate acestea când, la ambasadele comuniste ale României se sărbătoreau cu mult fast aşa-zisele zile naţionale, participanţii, agenţi infiltraţi printre exilaţi, ca şi Români ce sufereau de criza neîmplinirii, simţindu-se deodată cineva, importanţi de a fi în anturajul ambasadorului sau consulului, sau beneficiind de avantaje materiale, uitând că fraţii lor suferă în foame, frig şi întuneric acasă. Căci nu tot ce era Român în străinătate, era şi exilat. Marea majoritate - o masă amorfă, amoeboidă de parveniţi, de egoişti şi de cei care strigând sloganul *"eu nu fac politică"*, făceau însăşi politica guvernului comunist dela Bucureşti.

Numele de botez - ROMFEST - a fost înţeles greşit de unii care, în viaţa pe pământ, nu au făcut decât să critice ceea ce făceau alţii cu toate sacrificiile posibile, inclusiv materiale. Nu a fost şi nu este un festival, ci mai degrabă un congres. Un congres al Românilor din exil. Probabil singurul congres al exilului care a rezistat tuturor încercărilor şi vicisitudinilor vremii, tuturor atacurilor venite dela Securitatea al cărei braţ lung traversa mări şi oceane şi apuca cu ghearele-i lungi de pasăre răpitoare, tot ce considera o pradă bună.

ROMFEST este într'adevăr o prescurtare a englezescului *Romanian Festival*. Cu înţelepciune aşi zice, mai mult decât din superficialitate, acest nume este o replică a altor festivaluri - Oktoberfest al Germanilor, Italiafest etc., ce au loc pe continentul american. Pentrucă în America de Nord, în care exilaţii români ca şi mulţi alţii din Europa de Est, scăpaţi din lagărul comunist, au găsit adăpost în timpuri de urgie, autorităţile americane au fost mult mai sensibile la orice manifestare - activitate folclorică sau culinară - decât la o manifestaţie - aceea de protest. Astfel, nu a fost greu ca la fiecare ediţie a ROMFEST, să beneficiem de participarea autorităţilor americane (sau canadiene), să putem arbora steagurile româneşti, din plin, în faţa Primăriilor oraşelor respective, iar Primarul chiar să declare ziua naţională a Românilor. Pe autorităţi le-am delectat cu splendidele spectacole folclorice, iar pentru Românii veniţi din toate colţurile lumii, a fost o reimprospătare a istoriei, culturii, religiei şi tradiţiei româneşti.

ROMFEST este expresia cugetului românesc, a acelor care, departe fiind nu s'au rupt de ţară, nu au uitat ţara şi minunăţiile ei şi au crezut în eliberarea ei.

La ROMFEST se vor întâlni în acest an cei ce au trăit nefasta experienţă a comunismului, fără drepturi şi fără libertăţi, în România, cu cei ce au ars candele, s'au rugat şi au vegheat pentru soarta fraţilor lor de acasă. Exilul vine la această întâlnire cu balsamul dragostei sale şi cu cugetul împăcat că nu a fost atins de otrava marxistă şi este încărcat de beneficiile sentimentului de libertate, fiind purtător de cuvânt al valorilor şi idealurilor spiritualităţii şi istoriei naţionale de-a lungul întregii sale pribegii. Fiind rupţi din acelaşi neam şi crescuţi sub aceeaşi boltă cerească, Românii din Exil au protestat şi au luptat în numele şi pentru dreptatea Românilor de acasă la toate tribunele lumii, fără a uita pe fraţii din România şi nici pe cei ce au murit pentru credinţele lor credinţele lor strămoşteşti.

ROMFEST este o sărbătoare, o deschidere de inimă românească şi rodul celei mai trainice uniri de puteri pentru înfăptuiri de bine. La Bucureşti, ne vom aduna din nou sub semnul Unirii din 1918 şi sub puterea ei biruitoare din viitor.

Cu bucurie în suflet, aşteptăm întâlnirea cu fraţii noştri de acasă, la Bucureşti, în Septembrie 1998.

George BĂLAŞU

PD ATACĂ DIN NOU COALIŢIA

—— Andrei BĂDIN ——

Partidul lui Petre Roman îşi continuă, după un scurt respiro, atacul frontal împotriva coaliţiei din care de altfel face parte. Supăraţi că numele unor importanţi lideri ai PD apar în relatări de presă ca fiind în vizorul Poliţiei, Roman i-a trimis o scrisoare Preşedintelui Emil Constantinescu, în care îi cere să ia poziţie faţă de aceste atacuri şi să-i spele de păcate pe democraţii care sunt amestecaţi în afaceri necurate. Bineînţeles, preţul: ruperea coaliţiei cu care PD tot ameninţă de vreun an încoace, obţinând tot ce a cerut, în primul rând eliminarea lui Victor Ciorbea şi o mai mare putere în guvern.

Mai nou, democraţii au un nou scop: schimbarea din funcţie a lui Gavril Dejeu, Ministrul de Interne. Înlăturarea lui Dejeu are în substrat două scopuri: încetarea dosarelor, care îi au ca subiect pe democraţii afacerişti şi corupţi şi al doilea pas - obţinerea de către PD a Ministerului de Interne, după care jinduiesc de mult.

În plus, ca să pună ţărăniştii şi mai mult cu botul pe labe, Roman cere ca guvernul şi coaliţia să susţină *"reformele"* întreprinse până acum de Radu Berceanu, Ministrul Industriilor şi Comerţului şi Traian Băsescu, Ministrul Transporturilor. Adică, cei doi rechini din PD. Despre Berceanu se ştie că este de mult implicat în tot felul de afaceri în Dolj, iar despre Băsescu sunt cunoscute ieşirile sale, care ar putea fi mai degreabă diagnosticate de către lucrătorii unei instituţii respectabile din cartierul Berceni nr. 9.

Cerând susţinerea *"reformei"* practicate de Băsescu şi Berceanu, Roman cere astfel spălarea acestora de păcate şi susţinerea fatişă de către întreaga coaliţie a anti-reformei făcute de cei doi. Trebue spus că cei doi nu au făcut nici un fel de reformă, căci dacă ar fi făcut ceva, fără îndoială că am fi observat şi noi. Ce reformă a făcut Berceanu, care a sabotat pe faţă, când îl însoţea pe Preşedintele Constantinescu în Canada semnarea acordului pentru continuarea reformei la Cernavodă? Ce reformă a făcut Băsescu, scumpind peste orice limită biletele pe CFR şi alte servicii, fără a oferi în schimb nimic, decât aceleaşi trenuri murdare?

Cei doi, ca şi alţi miniştri sau secretari de stat PD nu au făcut nimic. Din păcate însă şi un ministru dela care aşteptam multe şi care la fel s'a menţinut pe făgaşul păstrării în structurile MAE a diplomaţilor corupţi, ne referim aici la Andrei Pleşu.

Poate ar fi momentul ca ţărăniştii şi CDR, împreună cu Preşedintele Constantinescu să nu îi mai acopere pe aşa-zişii democraţi ai lui Roman. Soarta coaliţiei trebue lăsată la voia întâmplării, deoarece CDR şi Constantinescu vor pierde şi mai mult dacă îi vor susţine pe aceşti profitori roşii ai tranziţiei, care sunt tinerii comunişti transformaţi în fesenişti, iar acum zişi democraţi. Nu trebue acceptată nici o cerere a acestor şantajişti de profesie, ci pur şi simplu lăsată legea să funcţioneze. Locul acestor aşa-zişi politicieni este într'un loc mult mai răcoros şi exterm de bun pe această caniculă. Este momentul ca CDR şi PNŢCD să treacă singuri la guvernare şi să-şi arate *"profesionismul"*.

UDMR BATE CUIE ÎN COŞCIUGUL COALIŢIEI

—— Dan BITU ——

Toamna care se apropie anunţă o nouă încleştare în coaliţia guvernamentală. Este vorba de o listă de revendicări a minorităţii maghiare, care va fi prezentată de Premierul ungur Viktor Orban, în cadrul unei întâlniri cu omologul său român, Radu Vasile. Revendicările minorităţii maghiare au fost anunţate de preşedintele UDMR, Marko Bela într'o declaraţie făcută la Budapesta cotidianului *"Magyar Hirlap"*. Practic, prin declaraţia sa, Marko Bela supralicitează, nemaivorbind numai de revendicarea pentru o universitate în limba maghiară la Cluj, ci de un set de cereri ale minorităţii maghiare, ceea ce înseamnă că problemele care vor fi puse în faţa coaliţiei vor fi mult mai mari.

Se ştie deja că majoritatea politicienilor români sunt în total dezacord cu cererea UDMR privind crearea unei universităţi în limba maghiară la Cluj, propunerea făcută fiind o universitate multiculturală la Sibiu sau Braşov, fapt care ar fi conform normelor internaţionale.

Chiar dacă conducerea UDMR ştie foarte bine că partidele din coaliţie nu sunt de acord cu cererile lor, Marko Bela ştie foarte bine mai multe lucruri. În primul rând, nu poate ţine sub control aripa dură din UDMR condusă de Laszlo Tokes, dacă nu sunt obţinute câteva cereri făcute de acesta. În al doilea rând, atât Marko Bela, cât şi Laszlo Tokes, ştiu foarte bine că CDR se află între şantajul PD de a rămâne la guvernare cu preţul unor concesii şi atunci de ce să nu ceară şi UDMR ceva, măcar o universitate în limba maghiară. Ca şi PD, UDMR merge pe mâna şantajului, obiectivele fiind foarte clare. La urma-urmei, pe udemerişti nu îi interesează nici reforma, nici corupţia, ci vor drepturi mult mai mari decât cele pe care le pot obţine şi pe care de fapt le au. În plus, UDMR mai ştie că în prezent, în situaţia în care România pierde din prestigiu pe plan internaţional, ieşirea grupării minorităţii maghiare dela guvernare ar compromite încă odată în plus Puterea. Aşa că trocul este simplu: rămânem cu voi dacă ne daţi ceea ce vrem, altfel şi voi pierdeţi atât Puterea cât şi credibilitatea internaţională.

Evenimentele din ultimul an şi jumătate scot şi mai clar în evidenţă că de fapt, în Noembrie 1996, CDR şi Preşedintele Constantinescu nu au câştigat Puterea, ci numai o parte a ei care o pune în imposibilitatea de a acţiona conform programului. Cu doi aliaţi duplicitari, PD şi UDMR, Convenţia Democrată nu va face decât să fie legată de mâini şi de picioare şi să se compromită în continuare. Deja în barometrul sondajelor, CDR a pierdut enorm, mult mai mult decât a câştigat din mariajul dezastruos cu formaţiunea minorităţii maghiare şi cu democraţii lui Roman. Iar problema minorităţii maghiare trebue pusă clar şi fără dubii: România a dat până acum numeroase drepturi Maghiarilor care trăiesc în România, deja de acum înainte cererile pentru alte drepturi ies de sub jurisdicţia legilor internaţionale. Acest adevăr trebue spus clar şi cu orice risc. Nu pot fi făcute concesii în detrimentul respectului faţă de majoritatea românească. Lucrurile sunt clare, iar acest subiect este mult prea dureros pentru Români, din care unii deja văd că se fac prea multe compromisuri şi, chiar dacă Transilvania nu este în pericol, creşterea expansiunii maghiare în această zonă a ţării poate face în viitor ca problema să fie pusă altfel. Deja, Transilvania se află sub anumit control maghiar din punct de vedere al investiţiilor, iar în Harghita şi Covasna, Românii sunt trataţi ca o minoritate suportată. Nu e drept şi normal să fie aşa şi trebue, la nivelul Executivului şi poate chiar al Parlamentului, luate măsuri. Acest lucru - până când nu e prea târziu.

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL ?

CĂTRE CITITORI
Ţinem să facem cunoscut că redacţia nu împărtăşeşte întotdeuna ideile şi punctele de vedere din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI
Rugăm pe corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:
• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.
Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

• Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

• Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

ION ILIESCU A ÎNCEPUT CAMPANIA ELECTORALĂ

Mihaela MOISIN

"Noi l-am simpatizat ca om pe Radu Vasile, dar am ajuns la concluzia că merge din rău înspre mai rău. Singura soluție ar fi alegeri anticipate..."

Aceasta a fost cea mai decentă frază pe care Dl. Iliescu a rostit-o în campania sa electorală, pe care a început-o cu sârg în Moldova și o continuă în Ardeal. Pentrucă în rest, insultele la adresa actualului guvern, plouă.

Pornind dela declarația că *"Eu cred că cea mai mare calamitate din țară nu este seceta, ci CDR"*, Dl. Iliescu a arătat că *"Impostorii și neruşinații conduc țara"*, *"Ceea ce face guvernarea de astăzi este o politică antinațională"*; *"Este o bulibășeală totală în capul politicienilor aflați la putere"*, sau *"Să terminăm cu nenorociții și fripturiștii care guvernează țara"*.

Dl. Iliescu nu s'a oprit aici, ci a continuat numindu-i *"lăcuste"*, *"paraziți"*, *"căpușe care sug sângele poporului"* etc. Tot ce a spus sunt fraze clădite în timpul școlirii sale la Moscova. Și nu a scăpat nimeni neatacat de Dl. Iliescu.

În fiecare zonă a țării a atins punctele sensibile ale cetățenilor cărora li s'a adresat. Deși audiența sa, oricum redusă, a fost compusă mai mult din bătrâni *"foști"* pe vremea regimului comunist, sperând în revenirea lui în forță la putere, Dl. Iliescu nu a uitat să adauge în Moldova că *"Moldova a ajuns polul sărăciei"*, iar în Ardeal că *"Și populația din Ardeal, Românii din Ardeal se simt părăsiți de actuala guvernare, care face concesii neadmisibile și mai ales nepricipiale extremiștilor naționaliști maghiari și oficialităților ungare. De aceea noi cerem guvernanților să ia poziție mai explicită în legătură cu tendințele și acțiunile de separatism pe care le promovează UDMR..."*

În discursurile sale, Dl. Ion Iliescu nu a făcut altceva decât să incite la nesupunere civică: lumea trebue să se trezească, *"a sosit momentul"*; *"Revoluția din Decembrie 1989 nu s'a făcut pentru a aduce vechii proprietari și marii profitori. Faceți ceva, trebue să scăpați de acești paraziți"*, *"Aceste lichele care s'au pus în fruntea țării"*. *"România cu actuala guvernare este ca după un cataclism natural"*.

Dl. Iliescu, așa cum de altfel a declarat, speră ca, *"chiar dacă partidele aflate la putere nu ar dori aceste alegeri* (anticipate, în iarna sau în primăvara anului viitor, n.n.), *va exista o puternică presiune socială pentru grăbirea lor, deoarece situația economică este dezastruoasă, situația socială este explozivă și există o evidentă instabilitate politică"*.

De altfel, încă din luna Iunie, vicepreședintele și purtătorul de cuvânt al PDSR, Ioan Mircea Pascu a anunțat că partidul său este pregătit pentru eventualele alegeri anticipate, care ar putea avea loc în această toamnă. El a precizat că o primă strategie a PDSR vizează acoperirea zonelor unde partidul a înregistrat rezultate slabe în 1996.

Pe cine nu lași să moară nu te lasă să trăiești, spune proverbul românesc. Așa și cu Ion Iliescu și acoliții săi.

Dacă imediat după alegerile din Noembrie 1996, Dl. Emil Constantinescu ar fi fost dur în ce privește aplicarea Punctului 8 din *Proclamația dela Timișoara*, dacă guvernul ar fi aprobat legea Ticu Dumitrescu referitoare la dosarele Securității imediat după 1996, dacă s'ar fi pornit la adevărata reformă, așa cum s'a promis în campania electorală, astăzi Dl. Iliescu nu ar fi avut posibilitatea să ceară un dialog constructiv cu *"pușlamalele"* dela Putere. Sau, măcar dacă s'ar fi schimbat legea imunității parlamentare...

Nu că cineva s'ar mai teme că Dl. Iliescu ar mai avea vreo șansă să câștige alegerile din anul 2000, (nici vorbă de *"alegerile anticipate"*...) dar Dl. Iliescu nu ar mai fi îndrăznit să ceară un dialog cu acele *"pușlamale"* dela guvern pentru a definitiva măsurile ce se impun în vederea soluționării crizei sociale și economice din România. Parcă această criză ar fi început în 1996, după alegeri, iar nu imediat în 1990, când Dl. Iliescu s'a autoales președinte.

Tot Dl. Mircea Pascu a declarat și că *"dosarele de Securitate ale unor personalități politice erau mult mai bine protejate în perioada când partidul său se afla la putere"*; de asemenea că *"dosariada"* ar putea fi o consecință a faptului ca Virgil Măgureanu, fostul director al SRI, a votat schimbarea.

În 1996 nimeni nu și-a putut imagina ce moștenire grea a lăsat în urmă fostul președinte Iliescu și guvernele sale, lăudații de el Văcăroiu, Năstase etc.

Dl. Iliescu dă cu pietre și insulte în actualul guvern, el de fapt fiind responsabilul mineriadelor, al spălării banilor fostului partid comunist prin afacerea *"Caritas"* a lui Ion Stoica, care a contribuit și ea la formarea unei burghezii roșii, pentru corupția instaurată în țară, afacerile tip *"Țigareta"*; urmarea acestora fiind și plecarea masivă a tineretului spre Occident.

"Ion Iliescu folosește retorica activiștilor de partid din anii '50 și nu a mai evoluat nici mental, nici comportamental și nici politic", consideră primvicepreședintele PAR, Adrian Iorgulescu. Iar Președintele PNȚCD, Ion Diaconescu a spus că declarațiile lui Iliescu pot fi puse pe seama caniculei din această vară, *"care pe cei slabi de inimă îi aduce în pragul infarctului, iar celor slabi la minte le întunecă judecata"*.

VÂNZOLEALA POLITICĂ

Urmare din pagina 1

sabilități și termene precise. Insă, în ciuda a toate și peste toate, eternul *"dar"* persistă.

Fiindcă cu toate protocoalele coaliției și cuvintele legate de ele, asistăm la o vânzoleală care se învârte în jurul rugului problemelor statale afaceriste sau nerezolvate. Politicieni cu rang fac declarații seara și revin asupra lor a doua zi. Și, în chipul ăsta, coaliția vânzolelii merge când în două, când în trei roți, iar problemele țării rămân într'o situație de izbeliște. Și așa stând lucrurile, oare se mai poate spera în protocolul de colaborare negociat cu PD? Când, mereu și mereu, ceea ce se drege azi, mâine se strică? Pentrucă toate se izbesc de incapacitatea de rezolvare a crizei morale, care implică și îndepărtarea escrocilor de pe scena politică. Din cauza vânzolelii, cu care sunt tratate problemele fierbinți ale țării, totul rămâne într'o suspensie de brambureală, cu disfuncționalități și în executiv și în legislativ și în judiciar.

În miezul acestei vânzoleli este legitimarea prin lege a samavolniciilor săvârșite de comuniștii peceriști și de neocomuniștii feseniști. Aceștia din urmă, fie că se numesc PDSR fie că se numesc PD, alcătuiesc complotul forțelor care sunt potrivnice Statului de drept, sau altcum spus, al unei autentice democrații. Ei nu vor să renunțe la privilegiile pe care și le-au creat, pe vremea lor, în mod abuziv. Iar fără ieșirea din vânzoleala politică ce are loc și instituirea Statului de drept, România nu poate evolua spre o stare de mai bine, nu se poate lansa în rândul țărilor civilizate și nu poate aspira la intrarea în NATO și Uniunea Europeană.

Vânzoleala și stagnarea sunt factorii care contribuie la prelungirea destinului post-revoluționar, care nu este deloc fericit. Cum ar putea el să fie fericit atâta timp cât trecutul se menține încă sub vechile sale peceți ideologice, iar cei care se străduiesc să-l redefinească în lumina adevărului sunt avertizați de ortacul de coaliție Petre Roman, în chip dur și ireconciliabil, *"nu vă jucați cu focul"*. Astfel, a vrea să schimbi lucrurile, să schimbi destinul, înseamnă a *"te juca cu focul"*. Aici este punctul cel mai negru al unei situații care are loc, cu hibrizi care vor să mențină țara într'un imobilism aranjat și dirijat. În fond, în vânzoleala de care vorbim, PD este partidul care are decizia politică. Și așa marii vinovați de relele din țară ocupă în continuare funcții înalte, dau lecții de democrație sau sunt miliardari.

Aparaturile politice și guvernamentale se năclăiesc în vânzoleală. Iar unde nimeni nu se răzvrătește, s'a răzvrătit natura cu furtuni, grindină și inundații, lovind nemilos tot în cetățeanul îndurător.

Eugen BÂRSAN

O "CODIȚĂ" NE CERE SĂ NU MAI FIM ROMÂNI

Dela Congresul Episcopiei dela Vatră, 4 Iulie, 1998. Comentăm doar propunerea cu miros de trandafiri roșii, a unui delegat: *We should get away from the meaning of trying to build on the Romanian mission. We have to try to build the Orthodox mission.* Pe scurt, să nu realizăm nimic ca Români, ci numai ca Ortodocşi. Delegatul *"uită"* ori n'a învățat că izvorul românismului a pornit din mânăstiri, unde s'au tipărit primele cărți, am avut primele ateliere de pictură, de sculptură. Biserica Ortodoxă, scrie Mihai Eminescu, este *"Mama neamului românesc"*. Noi nu putem separa Biserica de Neam și Neamul de Biserică. Această identitate de a fi în același timp și Român și Ortodox, stânjenește planul Vecinului dela Răsărit care ar dori să uităm că suntem de altă gintă.

Reamintim că *"Mama Rusia"* - fie c'a fost condusă de un Duce, Țar, Împărat, Secretar General de Partid ori Președinte - a fost veșnic flămândă, și-a devorat vecinii, iar pe cei mai norocoși i-a închis ori i-a trimis în Siberia. Pentru identificarea permanenței panslavismului, adăugăm cele publicate de Dan Stoenescu în cotidianul *"România Liberă"*:

"Moscova sprijină în absolut toate scopurile regimul separatist dela Tiraspol: pe plan militar prin prezența Armatei a 14-a, pe plan economic prin acordarea de gaze și energie, pe plan politic (arestarea lui Ilie Ilaşcu, n.n.) și pe plan spiritual. Începând cu 1992, Patriarhul Moscovei a stabilit relațiile directe, privilegiate cu regimul separatist. Ca dovadă, în 1995 a fost hirotonisit un episcop special pentru teritoriile ocupate de Armata a 14-a. Sfidarea Patriarhiei Moscovei a mers până într'acolo încât l-a decorat pe șeful comunist al separatiștilor transnistrieni, Igor Smirnov, cu un ou pascal de aur și cu o gramată patriarhală. Toate acestea se întâmplă sub oblăduirea unor forțe antiromânești dela Chișinău care controlează o justiție coruptă ce nu recunoaște mitropolia românească a Basarabiei".

Biserica Ortodoxă Rusă, în slujba împărăției lui Ivan, vrea să ne strângă cu blagoslovenie la sân, până murim sufocați.

Ca încheiere, sugerăm delegatului care nu mai vrea să clădească *("build")* ca Român, să meargă, să vadă și să afle că:

CLEVELAND, Ohio. Ghidul oficial al orașului arată excursioniștilor biserica *"Sfânta Maria"* și muzeul unde poți admira operele marilor pictori, Grigorescu, Luchian, costume naționale etc.

SOUTHBRIDGE, Mass. Biserica Ortodoxă Română *"Sfântul Mihail"* ridicată de frații macedoneni a fost socotită ca a șaptea biserică din Statele Unite, ce se distinge printr'o clasică frumusețe combinată cu un desen modern.

WARREN, Mi. Biserica *"Pogorîrea Duhului Sfânt"*, cea mai mare și frumoasă biserică ortodoxă română clădită în afara hotarelor țării. Lăcașul a fost închinat:

"...întru preamărirea lui Dumnezeu în Statele Unite ale Americii și slava Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române strămoșești".

Noi suntem siguri că P.S. Nathaniel, moștenitor al Vetrei, va apăra de dușmani zestrea de suflet și gândire românească inspirată de mult regretatul Episcop Valerian.

Pa! Ne revedem la ROMFEST!

Stroe MOLDOVANU

ROMFEST '98

BUCUREȘTI - ROMÂNIA

Aula Muzeului Național de Istorie al României, Calea Victoriei nr.12, sectorul 3.

PROGRAMUL FESTIVALULUI

SUB PATRONAJUL PRIMARULUI GENERAL AL CAPITALEI, DOMNUL VIOREL LIS

PREȘEDINTE DE ONOARE AL COMITETULUI NAȚIONAL ROMFEST '98
ÎNALT PREASFINȚIA SA NICOLAE CORNEANU, MITROPOLITUL BANATULUI

CAZARE: Pentru cei interesați ELIPS TOUR ROMÂNIA va oferi cazare și alte servicii (inclusiv transfer dela aeroport) cu prețuri mai mici decât cele afișate. Detalii pot fi obținute dela Comitetul Național Romfest - telefoanele mobile: 40.92.292.659 și 40.92.364.146, fax: 40.1.312.02.85 sau e-mail: badin@ziua.ro.

De asemenea pot fi obținute informații și dela ELIPS TOUR ROMANIA, Calea Victoriei A/2nd Floor / Suite # 6, RO 701024, București 1, telefon și fax: 40.310.3313.15; 40.315.69.85. Director general: Paul Mărășoiu.

Pentru orice alte informații contactați Comitetul Național ROMFEST.

IMPORTANT: Între 21 și 28 Septembrie va fi organizată o excursie cu autocarul la mânăstirile din Moldova și Oltenia. Locuri limitate. Pentru informații, luați contact când ajungeți în țară, cu Secretarul General, Andrei Bădin, tel: 92 292 659.

BOMBARDAMENTE

—Roland Cătălin PENA—

Scrisoarea cu care Petre Roman a încercat să bombardeze tabăra talibană din PNŢCD, detonând-o în curtea Cotrocenilor, s'a făsâit pe drum. Mult mai vigilent decât talibanii afgani, pe care atacul comandat de Clinton i-a găsit cu izmenele în vine, Preşedintele Constantinescu a dezamorsat bomba pedîştilor din zbor, ochind-o cu un comunicat scurt: *"se face, băieţi!"*. Adicătelea, preşedintele va cere SRI şi SIE să precizeze dacă i-au prins cu raţa în gură pe câţiva lideri PD, aşa cum s'a insinuat prin presă, iar lui Dejeu să recunoască dacă a pus potera pe urma câtorva *"tâlhari"* de miniştri, aşa cum i s'a părut lui Băsescu.

Surprinşi că Emil Constantinescu nu dormea în post, după cum sperau ei, conducătorii din Modrogan au bătut rapid în retragere. Ba, ca să acopere urmele unei greşeli strategice, au anunţat că sacrificarea a trei funcţionari ai partidului pentru iertarea păcatului de a se fi aruncat cu capul înainte şi cu epistola în mass-media.

Întâlnirea de reconciliere Emil-Petrică, care a survenit imediat incidentului, n'a fost comentată de nici unul din participanţi, doar Dejeu, ultimul taliban rămas infiltrat în guvernul de largă respiraţie democrată Radu Vasile, simţindu-se dator să spună poporului că n'a ordonat nici o urmărire a vreunui demnitar *"pentru activitatea lui politică"*, lăsându-i pe cei cu activităţi lucrative să-şi rupă gâtul tot uitându-se îndărăt.

Dacă Bill Clinton s'ar fi dovedit un ţintaş ieşit din mână ca alde Băsescu, taberele teroriste din Sudan şi Afganistan ar fi fost bine mersi şi astăzi, iar rochia Monicăi Lewinsky ar fi rămas pe veci nepătată. Spre disperarea procurorului Keneth Star.

UN ATENTAT LA LIBERTATEA PRESEI

—George RUICAN—

Cazul celor doi ziarişti dela Iaşi care au fost victimele unei Justiţii ce s'a acoperit de ruşine în nenumărate rânduri, pune în discuţie problema libertăţii presei, poate singura realizare după convulsiile din Decembrie '89. În timp ce marii escroci care au destabilizat bugetul ţării prin evaziuni fiscale şi fraude de proporţii sunt liberi, în timp ce dosarele genocidului numit *"Revoluţie"* şi ale minerilor zac prin sertarele magistraţilor, iar calomniatorul de profesie CVT sfidează o ţară întreagă, se hotărăşte în regim de maximă urgenţă întemniţarea a doi ziarişti care au avut curajul să critice un colonel de poliţie.

Refuzul Curţii Supreme de a strămuta procesul dela Iaşi, unde nu se putea asigura obiectivitate juridică, deoarece soţia, fiica şi ginerele celui incriminat de ziarişti făceau parte din magistratura locală, demonstrează corupţia morală a Justiţiei şi a spiritului de gaşcă, în cele mai importante segmente ale ei. Este clar ca lumina zilei că se încearcă o intimidare a presei, pentru a se vâri căluşul în gura jurnaliştilor.

Criza gravă care a cuprins această instituţie abilitată să facă eradicarea imoralităţii şi corupţiei, pune în pericol fundamentul Statului de Drept. Ne aflăm în faţa celui mai grav atentat la libertatea presei din ultimii ani, care crează UN PRECEDENT PERICULOS pentru înăbuşirea singurei libertăţi câştigate cu preţul atâtor sacrificii.

Doi ziarişti dela *MONITORUL* din Iaşi, au menţionat numele unui colonel ce făcea parte din Serviciul Judiciar al I.P.J. - Iaşi, implicat într'un caz de încălcare a legilor. În acel moment s'a declanşat o adevărată *"vendetă"* a familiei sale împotriva jurnaliştilor, soţia sa, judecătoarea Otilia Susanu constituindu-se parte vătămată (!). Fiica lor este de asemenea judecătoare, iar ginerele, procuror. Hotărârea judecătorească ce s'a dat sub presiunea familiei, a fost: Condamnarea celor doi ziarişti la câte un an de închisoare cu executarea pedepsei, plata unor despăgubiri morale (!) de 1,5 miliarde lei, interzicerea dreptului de a mai practica meseria de jurnalist, interzicerea unor drepturi civice, printre care acela de a vota şi de a fi aleşi şi lipsirea de drepturi părinteşti, măsură diabolică de răzbunare, întrucât ambii au copii. Trebue să recunoaştem că nici celor mai înrăiţi criminali nu li s'au aplicat la noi asemenea pedepse ce frizează patologicul prin natura lor sadică.

Nu s'a uscat încă cerneala pe hotărîrea punerii în libertate a lui Miron Cozma, cel care are la activ atâtea acte de vandalism şi crime, că o nouă fărădelege este săvârşită cu neruşinare de oamenii legii. Judecătoarea Sonica Conachi, subalterna şi prietena reclamantei Otilia Susanu, a pronunţat un verdict prin care a terfelit noţiunea de Justiţie. Autoritatea Statului este pe cale de a fi subminată de o mână de judecători corupţi moral, care aplică legea junglei la adăpostul inamovibilităţii magistraţilor, care îi fereşte de responsabilitate. În faţa acestui revoltător caz, marile agenţii internaţionale *"France Press"* *"Reuters"*, *"Associated Press"*, etc., au difuzat ştirea care a fost preluată de sute de ziare din lumea întreagă. Asociaţia *"Reporters sans Frontiers"* a protestat împotriva acestei condamnări abuzive, menţionând că *"sancţiunea unei opinii constituie un atentat grav la libertatea presei"* şi a cerut Ministrului de Justiţie să se ocupe îndeaproape de acest caz care şochează.

Liga pentru Apărarea Dreptului Omului (LADO), apreciază că *"sentinţa este dată de către judecători cu intenţia vădită de a încălca libertatea presei"*. Între timp, informaţii că în acest timp, mii de oameni se plâng de hotărîri judecătoreşti arbitrare, în care se pedepsesc tocmai cei care sunt frustraţi de anumite drepturi. La ora actuală se exercită o adevărată dictatură a bunului plac a unor (in)justiţiabili care, în feuda lor, se comportă întocmai autorităţilor comuniste de pe vremuri. Aceşti magistraţi care au pretenţia absurdă ca semenii lor să se ridice în picioare la intrarea lor în Sala de Judecată în semn de respect, se consideră o clasă superioară, deasupra tuturor celorlalţi, mai presus de legi şi obligaţii morale.

Datoria Ministrului Valeriu Stoica este de a cere de urgenţă Procurorului General al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie să pronunţe imediat RECURS ÎN ANULARE. Sperăm că la ora când apar aceste rânduri a şi făcut-o, iar magistraţii implicaţi în această scandaloasă afacere, să fie popularizaţi prin toate mijloacele mass-mediei, pentru a nu se putea sustrage responsabilităţii care apasă asupra lor. Vremurile când secretarul judeţean pr tăia şi spânzura au apus şi cei care mai păstrează mentalitatea de dictatori marxişti, care nu dau nimănui socoteală pentru fărădelegile lor, trebue puşi la stâlpul infamiei.

FOLOSINDU-SE DE GENERALUL GRIGORAŞ, HARNAGEA A PIERDUT PRIMA BĂTĂLIE CU DINOZAURII ROŞII DIN SIE

—Dan BOTEA—

Generalul Cornel Grigoraş, şeful Protecţiei Muncii şi Cadrelor din Serviciul de Informaţii Externe, a acordat un interviu incendiar cotidianului *"Evenimentul Zilei"*, făcând numeroase dezvăluiri despre corupţia şi traficul la nivel înalt, precum şi despre faptul că un politician de marcă, care a studiat în Franţa (ghici ciupercă-i cine?) a fost agent sovietic. Interviul senzaţional al lui Grigoraş a dus, doar câteva ore dela apariţia acestuia, la destituirea generalului din fruntea serviciului, dar nu şi la alte sancţiuni disciplinare. De altfel, în comunicatul remis presei de către directorul SIE, Cătălin Harnagea, nu se fac nici un fel de precizări privind interviul generalului în ceea ce priveşte dezvăluirile acestuia şi cât sunt de veridice.

Chiar dacă Grigoraş a ieşit apoi, din nou, în faţa jurnaliştilor, spunând că a încercat să arate cum poate fi manipulată presa, noi nu credem că acesta a fost scopul său, ci pur şi simplu Grigoraş a marşat la apariţia în presă, neaşteptându-se la izbucnirea unui scandal aşa de mare, ceea ce a dus la sacrificarea sa.

Datele pe care le avem ne arată că generalul Grigoraş nu numai că a spus lucruri sută la sută adevărate dar, mai mult, chiar a vorbit cu voie dela şeful SIE, Cătălin Harnagea.

Să reluăm însă câteva din dezvăluirile lui Grigoraş, aşa cum au fost făcute Evenimentului Zilei. *"După '90, pe teritoriul României se defilează, nu se tranzitează, în domeniul crimei organizate, contrabanda cu ţigări, droguri, spălare a banilor. Contrabandiştii străini recomandă România ca ţară a tuturor posibilităţilor, o ţară unde poţi cumpăra pe oricine"*.

În esenţă, Grigoraş a recunoscut existenţa economiei subterane şi i-a localizat centrul de greutate în aria serviciilor secrete. Chiar mai mult, fostul înalt demnitar SIE afirmă că acest serviciu secret a sesizat şi a supravegheat acţiunile de contrabandă din *"Ţigareta II"*, începând din 1996. Tot Grigoraş a confirmat o informaţie care circula mai de mult: legătura dintre conducătorii arabi ai operaţiunilor de contrabandă cu ţigări şi serviciile secrete din România.

În plus, şeful cadrelor dela SIE face o altă dezvăluire de senzaţie, care ar trebui să ducă la o anchetă a Consiliului Suprem de Apărare a Ţării şi anume în privinţa mai multor conducători ai SIE, care simpatizează cu serviciile secrete ale Moscovei şi manifestă, pe faţă, adversitate faţă de NATO şi serviciile secrete occidentale.

În plus, generalul Grigoraş a dezvăluit că diplomaţii români care făceau trafic cu paşapoarte în Germania fuseseră daţi, cu mult înainte de apariţia scandalului, pe mâna MAE chiar de către agenţii SIE. Mai mult, chiar generalul SIE vorbeşte de sume mari pentru posturi în străinătate şi acţiuni de spălare a banilor, făcute în spatele firmei SIE de către înalţi demnitari ai României, prin metropole exotice.

Şi ca un corolar al dezvăluirilor sale, Grigoraş spune că celebra listă a spionilor lui Severin este 99,9 la sută reală.

Dar una din gravele dezvăluiri făcute de generalul Grigoraş se referă la un înalt demnitar al statului, pe care nu îl numeşte, dar este evident că acesta este Petre Roman, despre care confirmă că a făcut parte din agentura din Franţa condusă de Caraman şi care furniza documentele obţinute KGB-ului. Grigoraş spune că spionul kaghebist Caraman a fost numit în fruntea SIE la începutul lui 1990 tocmai pentru a distruge toate probele privind colaborarea lui Petre Roman cu KGB, via Securitatea română.

Pentru cineva care are cât de cât o anumită practică în mediul serviciilor secrete, reiese cu evidenţă că întregul discurs al lui Grigoraş a fost realizat special, cu un singur scop: a i se arăta pisica lui Petre Roman, iar în paralel de a speria structurile informative care fac contrabandă la nivel înalt.

Din păcate, din tot acest război în presă, Harnagea a pierdut, fiind nevoit şi să-şi sacrifice pionul, deocamdată. Odată apele liniştindu-se, Harnagea poate să-şi continue lupta de curăţare a SIE, dacă va mai putea. Deocamdată însă, a pierdut. Deocamdată... Oricum, a pierdut o bătălie, nu însă şi războiul.

TRAIAN BĂSESCU DINAMITEAZĂ DIN NOU COALIŢIA GUVERNAMENTALĂ

—Bogdan COSTEA—

Ca un făcut, Ministrul democrat Traian Băsescu este cel care toarnă mereu gaz peste foc în cadrul coaliţiei guvernamentale. Nici nu a trecut bine cutremurul politic lansat tot de domnia sa, care a dus la schimbarea lui Victor Ciorbea din funcţia de prim-ministru, şi omul dela Ministerul Transporturilor a ieşit din nou la atac împotriva colegilor săi din cabinet care fac parte din Partidul Naţional Ţărănesc Creştin Democrat (PNŢCD).

La Techirghiol, aproape de malul mării, acolo unde au avut loc pentru câteva zile cursurile *"Şcolii naţionale de management politic"*, organizată de liderii democraţi, Traian Băsescu s'a lansat în cadrul discursului său în câteva acuzaţii extrem de dure.

Prima acuză a venit direct la adresa Ţărăniştilor. În opinia vice-preşedintelui democrat, PNŢCD este singurul partid care este vinovat de eşecul reformării administraţiei publice şi locale. Ţărăniştii au încercat să introducă prevederea prin care ii permiteau lui Victor Ciorbea să fie în acelaşi timp şi premier, şi primar. De asemenea, Băsescu îi acuză pe ţărănişti de faptul că au fost de acord, ba chiar promovat, ideea inscripţionărilor bilingve.

Ministrul Transporturilor a devenit apoi mai precis când a fost vorba de agricultură, vizându-l direct pe colegul său de cabinet, Dinu Gavrilescu. Conform lui Traian Băsescu, raportul pe care Dinu Gavrilescu l-a alcătuit privind situaţia agriculturii conţine o mulţime de contradicţii, ceea ce denotă că executivul - şi în special ministrul agriculturii - *"foloseşte un limbaj dublu în acest domeniu"*.

Tirul acuzaţiilor lui Traian Băsescu s'a îndreptat apoi cu toată forţa asupra Ministrului de Interne şi a şefului său, ţărănistul Gavril Dejeu. Liderul democrat susţine că *"procesul demilitarizării Poliţiei este întârziat şi nedeclanşat datorită credinţei unui tronson din actuala putere că, având această forţă la dipoziţie, poate controla inclusiv partenerii de coaliţie"*. Atacul la adresa Ministerului de Interne nu s'a încheiat aici, Băsescu anunţând că a adus la cunoştinţa Primului ministru Radu Vasile faptul că unii cetăţeni sunt supraveghea ţi de Poliţie, printre ei aflându-se şi oameni politici. El a mai spus că i-a cerut primul ministru să aducă la cunoştinţa Preşedintelui Emil Constantinescu acest fapt de o gravitate extremă de care vinovat se face tot Ministrul Gavril Dejeu.

Concluziile lui Traian Băsescu după acest adevărat rechizitoriu la adresa colegilor de coaliţie sunt extrem de pesimiste. Domnia sa crede că România va fi în situaţia de a ajunge în spatele Bulgariei în drumul pentru integrarea în Uniunea Europeană. Nici un cuvânt în discursul lui Băsescu despre colegii săi de partid, despre nerealizările personale sau ale celorlalţi politicieni, din alte partide (în afară de PNŢCD) în timpul guvernării. *"Omul dela transporturi"* a lovit din nou şi s'ar putea ca această nouă lovitură să stea din nou la baza unui scandal între cei aflaţi la putere. În aceste condiţii, în România spectrul alegerilor anticipate este din ce în ce mai prezent, pentrucă o guvernare PNŢCD-PD pare din ce în ce mai greu de realizat...

MIRACOLUL ROMÂNESC CONTINUĂ SĂ FIE... UTOPIE DIN CAUZA "FOŞTILOR APLAUDACI DIN EPOCA COMUNISTĂ"

—Florin Oprea SĂLCEANU—

Timpul este cel mai viu judecător al faptelor omeneşti. El scoate la lumină cele mai ascunse fapte criminale, gânduri, intenţii, furturi, delaţiuni umane etc. Faptul că el lucrează în vremuirea istoriei umane, prin justiţia divină, nu mai poate fi în nici un fel negat. Lucrarea lui este pentru a scoate la lumină fărădelegi comise cu intenţia acaparării avuţiei naţionale de către o mână de lichele, care în vremea comunismului au fost cei mai venali slujitori-torţionari.

Este de neconceput că numai în acest timp de câţiva ani, aceste lichele să profite de întreaga avuţie naţională. FPS este plin de excroci naţionali. Impertinenţa lor nu cunoaşte limite. S'au erijat în potentaţi jecmănitori ai naţiunii române. Profitori de ultimă speţă, au falimentat echilibrul statului român, după propriile lor interese.

Reţelele lor de influenţă sunt extinse la nivelul întregului stat român. Parlamentul este acum ca o tablă de şah, prin existenţa căreia excrocii din FPS crează lejer mari lovituri financiare prin subminarea economiei. Nu este de mirare că naţiunea română se află la un pas de prăpastia economică. Deja fenomenul este virulent. Sărăcia a milioane de oameni nu mai este ficţiune, deja aceasta s'a statornicit. Statul român şi-a pierdut autenticitatea, el s'a transformat într'o republică bananieră. Un grup de excroci jonglează cu toate valorile naţionale. Justiţia statului bananier este mai mult decât oarbă.

Preşedintele, ales de naţiune cu toată încrederea, ne dezamăgeşte. Oare nu este vina sa că în Parlamentul care există, ciolaniada, fariseismul, demagogia, limbajul de lemn, veninismul politic, logorea schizoidă, corijismul politichist, caragialismul moral, apatriotismul şi alte tare existenţial-etico-spiritual, sunt la modă şi totodată sunt practicate neortodox, dăunătoare credibilităţii în lume a Statului şi a naţiunii române? Dacă Domnul Preşedinte, mereu absent din inima ţării, nu ştie, atunci să înveţe să ştie, pentrucă se apropie vremea celor patru ani şi va da seamă naţiunii române pentru ceea ce a promis şi nu a înfăptuit, i-a lăsat pe venalii excroci să pauperizeze naţiunea română, îngroşându-şi averile prin jaful premeditat, prin aducerea în sapă de lemn a milioane de oameni.

NOTA (1): Pentru ştiinţa Domnului Preşedinte, în Prahova se face tot mai simţită prezenţa structurilor mafiote. Acestea au prins rădăcini prin grija unor deputaţi şi senatori. Oamenii au început să vorbească şi aduc serioase amendamente deputatului ţărănist M.M. Munteanu care, prin sforile trase, şi-a pus un om de încredere, un fost transfug în perioada comunismului în Occident, dar nu un transfug pentrucă Securitatea îl vâna pentru opiniile anticomuniste; a fost doar un aranjament pentru a da apă la moară Occidentului. Este vorba de *"contestatarul fals"*, Cătălin Popescu. A devenit *"şef"* al FPS Prahova, prin propteaua altui venal exchibiţionist politic, apropiat al Securităţii, prin turnarea celor care îi stăteau în calea parvenitismului, omul ce a votat contra Legii iniţiate de Ticu Dumitrescu, omul care a distrus multe organizaţii PNŢCD din localităţile prahovene, cel care i-a înlăturat pe oamenii de bună credinţă (nu au acceptat să mintă electoratul) dela conducerea organizaţiilor de partid, şi prin propria voinţă i-a înlocuit cu lichele - a se citi foşti informatori ai Securităţii - dându-le dispoziţie să mintă electoratul. Despre acest Cătălin Popescu, - *"opozant"* la discreţia fostei Securităţi - se spune că a ocupat scaunul FPS Prahova, în ciuda faptului că nu a reuşit la examenul pentru ocuparea acestui post şi că nu are nici o pregătire în domeniul economiei. Acesta a *"dirijat"*, după cum l-a tăiat capul, cum trebue să meargă cea mai productivă zonă economică din România şi a generalizat falimentul. Păi cum să nu se ajungă aici, cu un asemenea *"specialist"* în ale economiei?

Ce să mai zicem de reprezentanţii PNL Quintus? Subsemnatul a fost înlăturat din partid la *"ordinul"* expres al unor foşti *"activişti"* şi informatori ai Securităţii. De asemenea, situaţia organizaţiilor de partid liberale Quintus este asemănătoare celor ţărăniste. Toate sunt ocupate de foşti colaboratori ai Securităţii. De ce s'au opus cu tot partidul, în frunte cu Cataramă, cu Quintus ca Legea informatorilor şi cei care au lucrat în Securitate să nu fie validată? Este clar. Destul de clar! Vă mai aduceţi aminte de conflictul Quintus şi Câmpeanu, cu înlăturarea lui Câmpeanu dela conducerea PNL, prin falsificarea voturilor la Congresul PNL dela Braşov? Vă mai aduceţi aminte de ocuparea sediului PNL dela Bucureşti de către cei care îl susţineau pe Câmpeanu şi afirmau că acesta a fost înlăturat de oamenii lui Quintus, pe o cale nu tocmai onorabilă? Vă mai aduceţi aminte de bătălia lor în sediul partidului? Ei bine, situaţia a continuat să fie tensionată şi atunci la un ordin de sus, toţi capii organizaţiilor de partid din Prahova, membrii de partid, s'au deplasat cu maşini personale, cu un microbuz închiriat, la Bucureşti şi toţi erau înarmaţi cu bâte, gata să riposteze în cazul ocupării iarăşi a sediului PNL.

Subsemnatul a fost chemat să *"participe"* ca martor cheie din partea presei. Urmând Codul Deontologic al Jurnalistului am răspuns *"invitaţiei"*, dar în clipa când m'am desprins de grup, dovedind că sunt parte neutră, un *"om de încredere"* al D-lui Quintus - este vorba de Vasile Burtei - mi-a atras atenţia că nu e bine ce fac. I-am dat replica şi mai târziu am părăsit locul de conflict, pentrucă timpul trecea şi nu s'a întâmplat nimic. Se ştie că acest Vasile Burtei a fost informator al Securităţii.

La prezenţa Alianţei Civice şi a actualului Preşedinte Emil Constantinescu la Ploieşti, în clipa când acest impostor a luat cuvântul (era prezent şi Dl. Băcanu dela *"România Liberă"*), pentru a scoate din culpă PNL Quintus, datorită faptului că a greşit când a părăsit Convenţia, o sală arhiplină de cetăţeni a început să strige revoltată: *"Securistule! Ieşi afară! Afară!"* Impertinentul, licheaua nu s'a lăsat şi fără ruşine a vorbit în numele PNL. Aşadar, aceşti *"domni politicieni"* au tras partea leului în politică, au întărit reţeaua de informatori ai fostei Securităţi şi le-au creat locuri călduţe în partide şi li s'a dat libertatea să se îmbogăţească prin orice mijloace. Dovada este clară: când cei doi *"politicieni"* au început să *"prezideze"* dela Tribuna Parlamentului, mafia prahoveană şi-a făcut drum liber, devenind în scurt timp *"clasa coruptă"* şi ocupând punctele fierbinţi, din punct de vedere economic, în Prahova.

Tot prin grija acestor doi politicieni de mucava, structurile, fostele structuri din perioada ceauşismului, au rămas neatinse. La Parchetul Militar stă pe poziţie cel care în perioada revoltelor dela Braşov i-a condamnat pe contestatari, la Parchetul Prahova este acelaşi *"executor"*, la Tribunalul Prahova acelaşi activist. Ei sunt încă în punctele cheie. Nici în momentul de faţă, echipa constituită să lupte împotriva corupţiei în Prahova nu este capabilă să acţioneze în forţă pentru a-i pedepsi pe hoţii din avutul naţional: domeniul petrolului. Cum să acţioneze conform Legilor, când cârdăşia este mare? În aceasta, fiind conducerea Prefecturii şi a Primăriei. Prefectura Prahova este a PD şi PNŢCD, primăria este a PNŢCD şi a PNL. Pe aceşti *"tovarăşi"* îşi varsă mânia toată populaţia Ploieştilor. Sunt doar aceiaşi securişti care stăteau ascunşi în perioada tulbure, iar după lovitura brutală dată contestatarilor din Piaţa Universităţii au ieşit cu o poftă teribilă să facă tot ce le pofteşte inima. Pun la cale lovituri economice, devin acţionari, deşi după Lege nu au dreptul, deschid firme particulare, căpuşe altoite pe avuţia naţională, pun stăpânire pe spaţii care nu sunt puse la licitaţie. Este un adevăr: au ocupat iar locurile părăsite în fugă în timpul evenimentelor din Decembrie '89 şi acum, cu o îndrăzneală ieşită din tiparele normalului, fură tot ce este de furat. Pentru ei nu există lege, nu există morală. Mafioţii-securişti-kaghebizaţi, pentru a rezista, au făcut tot posibilul că în rafinăriile ploieştene să nu existe nici un fel de capital american, englez sau francez, ci sută la sută capital mascat rusesc. Datorită lor, aceşti rinoceri roşii au transformat Prahova într'o *"republică neocomunistă"*, o *"republică cu influenţe rusofile"*. Salvarea, aşa spun mafioţii prahoveni, nu vine dela Democraţia Occidentală, ci dela Răsărit.

NOTĂ (2) În Prahova, SRI continuă să asculte telefoanele, să cotrobăie prin corespondenţă, fie că vine, fie că pleacă şi deseori nu mai ajunge unde ne trebue. SRI scapă *"informaţii"* pentru a provoca paranoia, activează foştii informatori să creeze presiuni şi psihoze celor vizaţi ca incomozi prin ideile democratice şi drepturile omului, fie la locul de muncă, fie în zona unde locuiesc. Personal, am de-a face cu astfel de lichele ale SRI. Telefonul meu este ascultat. Motivul: nu-l ştiu. Normal, SRI ar trebui să-i urmărească pe marii mafioţi, excrocii cei mai venali, care au complotat şi complotează împotriva naţiunii române, care se îmbogăţesc la lumina zilei prin furturi, excrocherii financiare, prin sabotarea economiei naţionale. Culmea ironiei, aceste scursori continuă să-şi facă *"datoria"* pentru prosperitatea personală, sub ochii îngăduitori ai SRI, Poliţiei, Parchetului etc.

NOTĂ (3) Poliţia prahoveană are ace de aceste afaceri ale mafiei, dar print'un acord tacit, dosarele cu marile fraude făcute sunt ţinute pe loc sau în sertarele a diverşi poliţişti-anchetatori. Fac puşcărie doar hoţii de duzină.

NOTĂ (4) În Justiţia Prahova funcţionează aceiaşi inchizitori roşii, aceiaşi intervenţionişti împotriva *"golaniadei"*, sprijinitorii lui Iliescu, ai foştilor tovarăşi; cum ar fi preşedintele PNL, preşedintele PNŢCD Prahova, ales a treia oară ca preşedinte al acestei organizaţii, deşi statutul de partid prevede altceva, sprijinit de ciracii săi de partid, iar centrul PNŢCD doarme, neluând nici o măsură. Cine are interesul să îi ţină pe aceşti domni roşii în amvonul politicii de mascaradă? Mafia, desigur... De fapt, *"republica neocomunistă şi mafiotă Prahova"* este *"patria"* lor de interese antinaţionale.

NOTĂ (5) Conducerea Prefecturii - ţinută de PD şi PNŢCD, a primăriei - ţinută de PNŢCD şi PNL, Camera de Comerţ etc., nu ţin cont de valorile Democraţiei autentice. Se fac vinovate de susţinerea mafiei, care au creat legături cu mafia rusă în domeniul prelucrării petrolului. Una dintre cele mai mari rafinării prahovene a fost acaparată de LUKOIL, un concern rusofil, care deja şi-a creat un profit incomensurabil. Ce i-a determinat pe foştii comunişti să apeleze la bunăvoinţa rusească? Nimic altceva: profitabilitatea pe căi nu tocmai constituţionale. Goana după aur, indiferent ce culoare are el, miroase tot mai mult a sudoare, a necinste, a excrocherie naţională, a belferism machiavelic internaţional slav...

EPILOG: Domnul Preşedinte se gândeşte la alianţe internaţionale occidentale, dar naţiunea română continuă să fie *"prada cea mai suculentă"* pentru excrocii de toate coloraturile.

Nebunia unei politici de implantare a *"investitorilor străini*, a adus în România pe cei din Turcia, Arabia şi de pe alte frontiere, care după câţiva ani lasă România pustiită. De când se află România pe acest pământ, a fost *mater universalis* pentru toţi veneticii care au terfelit-o în fel şi chip, după care s'au retras de unde au venit, cu averile făcute prin jaf, minciună, sânge... Acum durerea capătă dimensiuni apocaliptice, pentrucă Românii de pretutindeni nu au curajul, încă, să vină la sânul generos al patriei mamă, pentru a crea adevărata prosperitate pentru naţiunea română, pentru ca MIRACOLUL ROMÂNESC să fie un dar dela Dumnezeu pentru România. Motivul: politicienii de mucava nu au puterea de a trece peste frontiera lumii canceroase care a îmbolnăvit România decenii după decenii, fiind *"pofta ce au poftit-o dictatorii roşii"* şi *"aplaudacii comunişti"*, azi liberali, ţărănişti, socialişti-iliescişti, sau pedişti.

GENOCIDUL
CRIMĂ IMPRESCRIPTIBILĂ

—George VASU—

Genocidul este săvârşit în scopul de a distruge în întregime sau în parte o colectivitate sau un grup naţional, etnic, rasial, religios, care constă în uciderea membrilor colectivităţii sau grupului, vătămarea gravă a integrităţii fizice sau mintale a acestora, supunerea la condiţii de existenţă sau tratament de natură să ducă la distrugerea fizică.

Se susţine că în ţara noastră nu se poate vorbi de genocid în sens penal decât după 1968, când la 28 Iunie 1968 M.A.N. a adoptat Codul penal, azi în vigoare, republicat în B.Of.55-56 din 23 Aprilie 1973, în baza Legii 6/1973.

Nu pot împărtăşi acest punct de vedere, fiindcă actele internaţionale semnate de România au alt efect, adică se aplică în întregime actul internaţional la care România a fost semnatară, ca parte.

După 6 Martie 1945, România a devenit comunistă ca formă de guvernământ şi de conducere, zicându-şi *"populară"* în toate actele normative, de titulatură etc.; dar politica sa era *"pur comunistă"*, pusă pentru distrugerea vechii orânduiri, schimbarea structurilor democratice, *"făurirea omului nou"*. Pentru aceasta, trebuia să distrugă întâi pe individ, începând cu întemniţarea intelectualilor, preoţilor, scriitorilor şi foştilor ofiţeri ai Armatei Regale etc., terminând cu ţăranii *"înstăriţi"*, care nu voiau să intre în *"colhozurile"* importate din URSS.

Astfel, închisorile de *"exterminare"* dela Sighet, Aiud, Făgăraş, Piteşti etc., au devenit neîncăpătoare. Ţăranii, în majoritatea lor, au fost *"duşi la Canal"* pentru distrugerea lor fizică.

Continuare în pag.7

MEMORIALUL VICTIMELOR COMUNISMULUI

- WASHINGTON, D.C. -

Moment de aducere aminte pentru prieteni, rude şi cunoscuţi

În vederea completării datelor necesare pentru Memorialul Victimelor Comunismului din Washington D.C., RUGĂM pe cei ce cunosc detalii asupra morţii sau existenţei din diverse închisori, domicilii obligatorii, pentru persoanele amintite mai jos sau ale altora în conecţie cu ei, să ne trimită cât mai multe date. Avem *"parţial"* informaţii dela prieteni, familii sau binevoitori, dorind să le completăm cât mai exact, pentru a fi incluse în fişierul de date. Menţionăm de asemenea că aceste date fiind transmise pe diferite căi s'ar putea să se strecoare greşeli la nume, adrese, sau alte date.

Dorim să mulţumim familiei celui care a fost Gheorghe Ciatury din Constanţa, care ne-a precizat câteva date legate de anunţul nostru din New York. În evidenţa noastră apărea *"Gheorghe Ciatur din com. Viile Noi, jud. Constanţa, transferat la Timişoara şi ucis între 25 Feb. - 23 Martie 1959"*. Numele corect este Gheorghe CIATURY din cartierul Viile Noi, oraş Constanţa, omorît în tren spre Timişoara şi, la solicitarea familiei, a fost eliberat un certificat de deces cu diagnosticul *"miocardită cronică"*. Iată deci care este numele ***glonţului*** securistului care l-a împuşcat!

Am primit de asemenea date despre Dl. căpitan Alexandru MOLDOVEANU care a fost împuşcat în anul 1959 la Jilava. Vom reveni într'un număr viitor cu detalii şi o fotografie a acestui erou, cât şi cu alte nume de persoane ce au luat parte şi ajutat la acţiunea din munţii Făgăraşului (Zona Nucşoara).

Vom continua lista cu alte nume cunoscute parţial:

- **Ciocâlteu Vintilă,** profesor universitar, decan al Facultăţii de Medicină umană din Bucureşti. Victimă a represaliilor comuniste împotriva cadrelor universitare. A murit în 1947 din cauza lui Simion Oeriu, colaborator al regimului comunist, care a urmărit să-l înlăture dela catedră prin toate mijloacele. După moartea lui a început înlocuirea cadrelor universitare din ţară cu elemente din pepiniera comunistă.

- **Ciociorva Iacob,** fruntaş PNŢ, fost primar şi prefect de Bălţi, Basarabia. A fost arestat şi a dispărut fără urme.

- **Cionca (?),** inginer la fabrica de avioane din Braşov, mort în timpul anchetei în celula 7 dela Securitate, în anul 1951.

- **Ciora (?),** fata maiorului Ciora din Făgăraş, moartă la Securitatea din Braşov, în timpul anchetei, în 1951.

- **Ciornaia Alexandra** ţărancă din Basarabia, născută în 1905, deportată în 1941 la Novosibirsk; în 1942 a îngheţat împreună cu copilul, mergând prin pădure către satul vecin.

- **Cioromela Constantin,** din Bucureşti, mort în temniţa dela Gherla, în 1963.

- **Cişmasu Ion,** din Braşov, fost administrator la Domeniile Coroanei; a murit în temniţă.

- **Ciugureanu Daniel,** Ministru al Basarabiei după Unirea din 1918 până la 30 Noembrie 1919. A murit la Sighet în 1950.

- **Ciuntu Teodor,** născut în 1901, deporatat din Basarabia în 1946 şi mort în lagărele staliniste.

- **Ciupercă Nicolae,** general, comandantul armatei a 4-a. În primăvara anului 1942 şi-a dat demisia, în semn de protest împotriva continuării războiului. Arestat în 1948, a murit la Jilava din cauza tratamentului din timpul anchetei.

- **Cârmu Alexandra,** din Pojorâta, Râşcani (Basarabia); a murit în urma represaliilor sovietice.

- **Clementina (?),** superioara institutului Sf. Iosif; arestată în 1949, a murit în spitalul închisorii Văcăreşti.

- **Clip Ion,** creştin după Evanghelie, arestat în anul 1975; după torturi, a fost găsit spânzurat în podul casei sale din Suceava. Acest procedeu de a-şi omorî adversarii a fost folosit de Securitate în nenumărate ocazii.

- **Coconeţi Victor,** fost deţinut politic între 1949-1956 la Jilava şi Gherla; a fost aruncat dela etajul 5 în curtea întreprinderii la care lucra, I.S.E.M. (de pe Bl. N. Bălcescu), la 29 Februarie 1973. De peste 8 luni se afla într'o anchetă în legătură cu reorganizarea P.N.Ţ., anchetă ce s'a stins după moartea lui.

- **Codilă Teodor,** preot ortodox, mort la muncă forţată în mina de plumb dela Baia Sprie.

- **Codrea Ion,** notar din com. Giuleşti, jud. Maramureş; a fost împuşcat de Securitate în 1949, după eliberarea din închisoarea Gherla, fiind socotit partizan.

- **Cojan Iuliu-Aurel,** originar din Braşov, student în anul IV Construcţii; a murit în lagărul de muncă forţată Peninsula.

- **Cojanu Aurel,** inginer, căpitan de artilerie, a fost arestat în Iulie 1948 şi condamnat la 10 ani de închisoare pentru activitate anticomunistă, împreună cu un lot de studenţi dela Institutul Politehnic Bucureşti. A fost asasinat la un punct de lucru de pe Canal în 1952, descărcându-se peste echipa de deţinuţi o încărcătură de bolovani dintr'o garnitură feroviară. Avea 33 de ani.

- **Cojocaru Aurel,** muncitor din com. Poiana Teiului, de pe Valea Bistriţei, jud. Neamţ; a murit în temniţa dela Gherla în luna Mai 1959.

- **Cojocea Francisc,** preot catolic din dioceza de Iaşi, a murit în temniţă.

- **Colibaşu Olimpia,** împuşcată la Siliştea pe Valea Glavaciocului, în timpul răscoalei ţărăneşti din Iulie 1952. Avea 16 ani.

- **Colhon Ilie,** avocat din Alba-Iulia, a fost împuşcat de Securitate.

- **Cororian (?),** magistrat, arestat în lotul Istrate Micescu în 1947; a murit în temniţă.

- **Coman Dumitru** , inspector C.F.R., mort într'un lagăr de exterminare dela Canal.

- **Coman Gavrilă,** elev din Sighet, a murit la spitalul închisorii Tg. Ocna în 1951.

- **Coman Ştefan,** elev din com. Siliştea, jud. Maramureş; condamnat la 7 ani, a murit la Târgşor în 1950.

- **Coman Vasile,** elev mort în 1953 la spitalul închisorii Tg. Ocna, din cauza tratamentului inuman.

- **Comăndăşescu Justina,** ţărancă din com. Stăneşti, de pe Râul Doamnei; a fost arestată împreună cu soţul ei în lotul mişcării de rezistenţă condusă de fraţii Arnăuţoiu. A trecut prin chinurile anchetei şi a murit în temniţă.

- **Comăndăşescu Mucenic,** arestat în mişcarea de rezistenţă armată din munţii Făgăraş, pe versetul sudic. A murit ca un adevărat erou.

- **Comşa (?),** ofiţer, a fost împuşcat la Jilava în anul 1951 pentrucă furniza arme partizanilor din munţii Făgăraş .

- **Comşa Ionel,** din Tg Mureş, decedat în trenul morţii, în drum dela Gherla la Tulcea, pe data de 6 Martie 1958.

- **Comşa Mercedes,** din Sibiu, arestată pentru găzduire de partizani, a fost chinuită în anchetă şi a murit în temniţa de femei dela Mislea.

- **Condeescu Mihai-Mişu,** comandor de marină, a fost trimis în stare gravă dela temniţa Piteştiului în spitalul închisorii Văcăreşti, unde a murit în anul 1958.

- **Constantin Constantin,** general de divizie, ministru subsecretar de stat al Apărării Naţionale (20 Noembrie 1941 - 14 Iulie 1943); a murit în temniţa Aiudului.

- **Constantinescu Badea,** colonel din Craiova, arestat în lotul mişcării de rezistenţă a generalului Carlaonţ, a murit în temniţă.

- **Constantinescu Dumitru,** învăţător din com. Clinceni, jud. Ilfov; a murit în lagărul de exterminare dela Poarta Albă, în anul 1954.

- **Constantinescu Gheorghe,** inginer hidrotehnic din Târgovişte, membru în Delegaţia permanentă a PNŢ a jud. Dâmboviţa; arestat pentru activitatea lui politică, a fost condamnat la 18 ani, trecând prin Jilava şi Aiud. A murit în 1964 în spital, la trei zile după eliberare.

- **Constantinescu Nicolae,** preot din com. Corbşori de pe Râul Doamnei, jud. Argeş; a fost împuşcat pe 21 Iulie 1959 pentru participare la mişcarea de rezistenţă de pe versantul sudic al Muntilor Făgăraş.

- **Constantinescu (?)** ţăran, fost primar naţional ţărănist în com. Valea Rea-Adam Clisi; a murit în lagărul de exterminare dela Poarta Albă în 1953.

- **Constantinescu (?),** doctor, mort în temniţa dela Craiova în Octombrie 1947.

- **Corbu Gheorghe,** ţăran din com. Însurăţei, jud. Brăila; a murit pe 9 Februarie 1952 în colonia de exterminare Grindu-Periprava.

- **Corlan Aurel,** originar din com. Vlăduleni, jud. Gorj, a fost împuşcat la Jilava pentrucă a găzduit şi sprijinit pe paraşutiştii lansaţi în 1953.

- **Cornăţeanu (?),** doctor din Constanţa, arestat în anul 1957 şi dispărut prin închisori.

- **Corne Marcel,** student, urmărit în cadrul mişcării de rezistenţă din munţii Făgăraş, a fost împuşcat în casa învăţătorului Prodan din satul Pârâu-Făgăraş.

- **Coroi Alexandru,** primar al Dejului, a murit la Canal în anul 1953-1954.

- **Coroi Gavrilă,** din com. Bistriţa, a fost arestat în mişcarea de rezistenţă din munţii Apuseni şi a murit în temniţele de exterminare.

- **Coroi Iuliu,** învăţător, a organizat ajutorarea băieşilor dela Buciume, de pe Valea Dosului, baricadaţi sub Detunata. Bolnav, urmărit, a murit într'o peşteră, lăsând următorul mesaj: *"Cine n'a luptat pentru ţară, a trăit inutil. Dacă vreţi să fiţi vrednici de viaţa voastră, apăraţi-vă ţara!"*.

- **Coropiţă Marin,** poliţist din brigada anticomunistă, a fost folosit ca martor mincinos al acuzării în procesul lui Lucreţiu Pătrăşcanu, în loc să fie eliberat aşa cum i se promisese, a fost exterminat în temniţă, pentru a se pierde urma crimelor comuniste.

- **Cosicov Vasile,** din Basarabia, deportat în 1946, a murit în lagărele staliniste.

- **Cosma Ion,** învăţător din com. Apa, jud. Satu Mare; a fost împuşcat pe 31 Octombrie 1953 la Jilava, pentrucă a găzduit şi sprijinit pe paraşutiştii lansaţi în 1953.

- **Cosmici Marin,** ţăran din com. Bănila pe Siret, a fost răpit de Sovietici şi exterminat.

- **Costea (?),** ţăran din Dobrogea, arestat pentrucă s'a opus colectivizării; a murit în lagărul de exterminare dela Peninsula, în anul 1952.

- **Costescu Haralambie,** antreprenor de pompe funebre de pe Calea Moşilor din Bucureşti, a murit în temniţa de exterminare dela Făgăraş în 1954.

- **Costescu (?),** soţie de comandor de marină din Constanţa, a murit în temniţa pentru femei dela Mislea.

- **Costin Ioan,** din Piatra Olt, lucrător C.F.R., a murit în beciurile Securităţii din Craiova în timpul anchetei.

- **Costinescu Ion,** doctor, deputat liberal, Ministrul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor sociale (17 Noembrie - 28 Decembrie 1937, 10 Feb. - 29 Martie 1939). Arestat, a murit în temniţa Sighetului pe 21 Noembrie 1951.

- **Coşeriu Gheorghe-Constantin** tânăr din Caransebeş la numai 25 de ani a murit în mina de plumb dela Baia Sprie pe data de 1 Ianuarie 1953.

- **Coteanu Ştefan,** născut pe 24.02.1912 în com. Babele-Giurgiu. Preot în com. Letea Nouă şi Tânganu, a fost condamnat în 1958 şi a murit la Gherla în Aprilie 1959.

- **Cotruş Vasile** magistrat, mort la Aiud în 1962.

• VOM CONTINUA ANCHETA în numerele viitoare, RUGÂNDU-VĂ a transmite toate datele în completare sau noi nume, pe adresa: Dan Novacovici, pentru Memorialul Victimelor Comunismului - Washington D.C. - Filiala UMRL-USA. 354 Franklin Ave. Princeton, New Jersey, 08540-3929. Telefon: (609) 924-2684 sat tel/fax (609) 683-7907.

Pentru persoanele care sunt în România şi le este dificil să plătească transportul acestora, le pot expedia pe adresa: Prof. Dr. Nicolau Sebastian, Str. Dumitrache Banu, nr.10, sect.2, Bucureşti. Tel: 619-8200 România.

Cu mulţumiri,
Ing. Dan NOVACOVICI

AFACEREA ŢIGARETA 2 A FOST MUŞAMALIZATĂ

Aurel BĂDĂIAN

Rechizitoriul prin care a fost finalizată ancheta de către procurorii militari în afacerea Ţigareta 2 înseamnă practic muşamalizarea ei. Principalul vinovat - spune presa românească - este colonelul Mihai Popov, şeful Parchetului de pe lângă Curtea Militară de Apel, dar adevărul trist este că această acţiune considerată ca un vârf de lance al luptei împotriva corupţiei a fost muşamalizată cu ordinul de sus, probabil dela Palatul Cotroceni. Din cele 17 persoane învinuite şi inculpate au fost învinuite în final doar opt, dar cercetările s'au mărginit la persoane neimportante, singurii ţapi ispăşitori fiind celebrul colonel SPP, Truţulescu şi comandorul Ioan Suciu. În rest, nimeni altcineva, în ciuda faptului că întreaga afacere Ţigareta 2 a fost o operă la nivel înalt a serviciilor secrete, în special a SPP.

Muşamalizarea afacerii Ţigareta 2 a avut loc concomitent cu o aberantă declaraţie a Preşedintelui Emil Constantinescu, făcută în Congresul american, şi repetată apoi în faţa unor oameni de afaceri americani şi anume că în România corupţia a fost stârpită. Unde a fost stârpită corupţia în România? La Palatul Cotroceni, unde Preşedintele Constantinescu este înconjurat de aceiaşi oameni de pe vremea lui Iliescu? La guvern, unde ţărăniştii şi democraţii nu ştiu cum să-şi mai împartă coliva guvernării?

Ca şi în cazul începutului afacerii Ţigareta 2, şi de această dată, Dl. Constantinescu face declaraţii pripite şi neadevărate. Să ne reamintim dezvăluirea afacerii Ţigareta. Iniţial, după ce presa informase despre afacera de trafic dela Aeroportul Militar Otopeni, Preşedintele Constantinescu a făcut o declaraţie fulminantă în care afirmase că totul a fost un flagrant, privind superior jurnaliştii şi lăsând impresia că ştie multe despre această afacere. Timpul trecând, toată lumea şi-a dat seama că nu a fost un flagrant. Întreaga afacere Ţigareta a fost dezvăluită de presă iar apoi prinsă pe picior greşit, Puterea a inventat flagrantul, încercând astfel să stopeze imensul scandal.

Ca şi în alte afaceri de corupţie, s'a promis marea cu sarea, anchete şi toţi vinovaţii până la cel mai înalt nivel vor fi la puşcărie. Nimic din toate acestea nu s'a întâmplat căci adevărul trist este că năravurile regimului Iliescu se menţin şi în regimul Constantinescu. Afacerile necurate, corupţia sunt la fel. S'au schimbat doar ici şi colo oamenii.

Să revenim însă la rechizitoriu. Nici un element important al contrabandei nu este menţionat. Să ne reamintim că la începutul cercetărilor în celebra sa declaraţie, colonelul Truţulescu afirma că afaceri de genul Ţigareta 2 s'au făcut cu droaia şi că lideri politici au folosit bani din contrabandă pentru activitatea lor politică. Tot în declaraţia sa trimisă presei, Truţulescu vorbea de rivalităţi între serviciile secrete privind preluarea contrabandei, vorbind chiar de trafic cu rachete de război. Nici un astfel de element nu a fost cercetat de Procuratura Militară, lăsând impresia că aceste subiecte sunt tabu şi implicarea duce până undeva foarte sus, poate la cel mai înalt nivel al statului.

Mai grav, din cele 120 de pagini ale rechizitoriului nu rezultă nici măcar că anchetatorii ar fi discutat măcar în treacăt cu Truţulescu despre elementele ridicate de acesta. În plus, Truţulescu, calm şi zâmbitor, nici nu a cerut eliberarea din închisoare, lăsând impresia că tocmai pentrucă ştia foarte multe, va fi apărat. Şi nu în ultimul rând, trebue să menţionăm că în arest, Truţulescu juca table fericit cu colonelul Popov, ducând în derizoriu contrabanda devenită afacere de stat.

Din toată afacerea Ţigareta 2, Puterea are de pierdut enorm. În primul rând credibilitatea în faţa opiniei publice, pe care în campania electorală, iar mai apoi la câteva luni după preluarea prerogativelor au tot aburit-o cu lupta împotriva corupţiei. Nu, lupta împotriva corupţiei nu a fost nici măcar un punct din programul şefului statului şi al CDR. Scăparea tuturor corupţilor, eliberarea lui Miron Cozma, continuarea nestingherită a afacerilor marilor mafioţi duce mai curând la concluzia că Puterea cu binecuvântarea Cotrocenilor a făcut pactul cu diavolul.

Toate vechile structuri au fost menţinute, continuând să-şi facă de cap în voie. Ţărăniştii şi democraţii îşi numesc în posturi importante rudele şi prietenii, iar celebrii 15.000 de specialişti au dispărut ca prin farmec. Totul duce la concluzia că Marea Schimbare a fost perpetuarea sistemului cripto-comunist, un glasnost cederist.

UN SUSPECT MARIAJ POLITIC

—Dan COSMULESCU—

În miezul unei nopți dela mijlocul lunii lui cuptor a acestui an, în studioul de televiziune al postului ANTENA 1, prea bine cunscutul Marius Tucă a avut ca invitat pe Miron Cozma, alias *"luceafărul huilei"*, recent eliberat din efemera sa detenție, cu care a purtat un dialog interesant, dar și incitant prin natura subiectelor abordate.

Pe parcursul emisiunii, invitatul nu s'a putut desprinde de o evidentă aură emfatică, însoțită și de o ușor sesizabilă suficiență personală.

Răspunzând întrebărilor gazdei, ca și celor adresate de unii dintre telespectatori, printre altele, invitatul nu a omis să amintească și să insiste chiar cu o disimulată discreție, asupra asemănării sale cu Eminescu. O comparație (care, în mod ciudat și absurd, circulă și în presa românească) jenantă și, totodată, ridicolă, o umilitoare și necuvenită ofensă la adresa poetului nostru național. Cu atât mai supărător cu cât *"strălucitul epigon"*, în timpul emisiunii a demonstrat cu prisosință că nu prea se află în grațiile limbii Luceafărului, deci, a limbii române. O lacună strävezie care explică multe.

A mai afirmat că a intrat la 18 ani în mină (Leonea) și se mândrește cu profesiunea sa de *"subinginer electromecanic tehnolog"*. Este o meserie care, ca multe altele, crează numeroase și reale satisfacții celui care o practică din vocație, cu stăruință, cinste și onestitate. A lucrat *"în subteran"* până la 24 Martie 1990, când a ieșit *"la suprafață"*, fiind ales lider sindical. Și are dreptate să se mândrească în mod sincer că la vârsta de 36 de ani cunoaște *"labirintul chichițelor subterane"*.

Amintindu-și cu firească repulsie și, poate, cu îndreptățită revoltă, de perioada *"asprei detenții"* (*"temniță grea"*, după propria-i afirmație), a mărturisit că în *"celula 17"* s'a bucurat de lectura lucrărilor lui Immanuel Kant și ale lui Arthur Schopenhauer, fără a putea, însă, emite o cât de mică idee pe teme adecvate acestor lecturi, la subtila provocare a lui Marius Tucă. O semnificativă și nereușită epatare.

A făcut un gest frumos cerând scuze Românilor care au suferit din cauza violențelor, a stricăciunilor și a pagubelor, nu numai materiale, provocate de minerii săi din Valea Jiului. A omis să amintească despre distrugerile și devastările provocate de aceeași mineri numeroaselor instituții și edificii publice din București și din alte localități aflate pe traseul mineriadelor. Nu a comentat în nici un fel palma rușinoasă cu care ortacii săi, în ambele mineriade, au murdărit fără scrupule obrazul tuturor Românilor și imaginea României, în văzul întregii lumi.

A afirmat, surprinzător, că nu el i-a adus pe mineri, ci, aceștia l-au luat la București, fiind liderul lor necontestat și, ca atare, personal, nu se simte vinovat pentru ceea ce s'a întâmplat în timpul celor două celebre mineriade, susținând că, de fapt, printre mineri s'au aflat numeroși *"alți mineri", "vopsiți ad-hoc"*, purtători de arme de foc (cunoscându-se foarte bine că adevărații mineri purtau *"bâte"*) și, care spre deosebire de aceștia, cunoșteau bine toate coclaurile Bucureștiului. De asemenea, spre cinstea lui, a afirmat cert și ferm, fără echivoc, și chiar de mai multe ori pe parcursul emisiunii, răspunzând întrebărilor directe adresate de gazda sa și de mulți telespectatori, că adevărații vinovați și răspunzători de organizarea mineriadelor sunt conducătorii cei mai de sus de atunci. Pentru afirmațiile sale sincere și curajoase i se cuvin felicitări din partea tuturor, mai ales din partea celor care au suferit efectiv în timpul acela.

Se poate presupune că în momentele respective invitatul emisiunii nu a cunoscut caracterul ocult al acțiunilor întreprinse de *"mineri"*, deși, cum singur a mărturist, a lucrat *"în subteran"* mulți ani.

Într'un anume fel, există numeroase similitudini în ceea ce privește *"savantele subtilități"* care au *"condus"* desfășurarea evenimentelor din Decembrie 1989 (cu precădere, într'o anumită perioadă a acestora), precum și cele două celebre mineriade (Iunie 1990 și Septembrie 1991), așa încât, pornind dela faptele deja bine cunoscute (prin documente, mărturii, filme realizate în acele momente de coșmar), în mod logic, rațional, se impun, fără echivoc, concluziile de rigoare. *"Specialiști"* de înaltă clasă, cu o riguroasă și desăvârșită calificare în *"materie"*, au *"lucrat"* aproape fără greșeală (unii continuă și astăzi), creind o nebuloasă din care nici cea mai *"perfectă și bine intenționată justiție"* nu se poate descurca pentru a afla adevăratul adevăr.

Și, atunci, Românii, care au un respect aproape religios pentru dreptate și adevăr, se întreabă firesc, cine se ocupă în România - din inițiativa și sub oblăduirea cui - cu *"lucrări"* suspecte și necurate și, mai ales, ce interese urmăresc, deoarece se cunoaște cu certitudine că acestea nu folosesc Românilor, ci dimpotrivă.

Liderul ortacilor din Valea-Jiului, iritat și, poate, pe bună dreptate, de tratamentul inuman care i s'a oferit în *"celula 17"*, ceea ce l-a inspirat pentru redactarea unei cărți, și-a mărturisit deschis apetitul pentru politică, socotind că este mai bine să fii senator (cu imunitate acoperitoare) decât cetățean oarecare și, că, în acest scop și-a manifestat opțiunea pentru un partid al Românilor, al cărui șef, spunem noi, s'a remarcat de nenumărate ori ca un *"tribun"* printr'un jargon violent, brutal, total neacademic pentru statutul său social și politic, care nu l-a onorat și nu-l va onora nici de acum înainte.

Între ortacii care au participat cu toată nădejdea la cele două mineriade, după cum a mărturisit chiar Miron Cozma, s'au aflat și *"mulți mineri de circumstanță"*, cunoscători și foarte bine instruiți pentru asemenea acțiuni, cu sarcini oculte, *"specialiști în domeniu"* și, cumlea coincidenței, în partidul în care s'a înscris liderul minerilor, precum se știe, circa 20% dintre membrii acestei formații poartă același inconfundabil hram.

Se poate presupune, fără a greși prea mult, că mariajul dintre liderul minerilor, în conștiința (sic?) căruia subit s'a trezit un nesățios apetit politic, și partidul (PRM) pentru care a optat, pe lângă caracterul suspect al viitorului său mesaj, va constitui pentru spectrul politic românesc și pentru România un real motiv de îngrijorare și de neliniște, un potențial pericol. Se va uni *"forța bâtei"* cu *"violența cuvântului"* și din acest dubios mariaj nu va naște înțelepciune. Este dulce și atrăgător gustul puterii, dar este lesne pierzător pentru cel care îl dorește cu nesaț și se lasă subjugat lui.

De-a lungul existenței lor, Românii s'au comportat cu măsură în tot ce au făcut și, de aceea, acum, poate mai mult ca altădată, trebue să-și găsească echilibrul necesar, în spiritul credinței și înțelepciunii lor ancestrale, considerând că numai astfel vor depăși momentele de acută criză prin care trec, care le amenință supravietuirea. Deci, atenție, Români, la relele și tentațiile necurate care vă pândesc.

UN VIITOR DIN CE ÎN CE MAI PROST

Dacă reforma bate pasul pe loc, atunci este clar că situația gravă economică în care se află România nu se poate decât înrăutăți. Două evenimente din ultima perioadă ne fac să credem că, din păcate, amânarea reformei va duce în curând la un colaps economic, sau poate chiar la o bulgarizare a economiei românești.

Un semnal în acest sens a venit dela Ministrul Finanțelor, Daniel Dăianu, care a declarat în ziarul ZIUA din 12 August că peste circa șase-opt săptămâni, agenția de rating Moody's s'ar putea să treacă România la o categorie inferioară a riscului de țară.

Agenția internațională de rating financiar Moody-s a anunțat la 10 August o posibilă reducere a calificativelor acordate pentru datoria externă a României și pentru depozite bancare, după ce, la 16 Iulie, își făcuse cunoscută decizia privind schimbarea perspectivei de evaluare a României, dela stabil la negativ. Dăianu a spus că anunțul prestigioasei agenții *"nu trebue să ne lase indiferenți"*.

Pe de altă parte, Bursa de Valori a înregistrat Marți 11 August cea mai scăzută valoare a tranzacțiilor din acest an, de numai 1,8 miliarde lei, circa 208.000 US Dollars, iar brokerii anunță în continuare vremuri la fel de proaste, notează ZIUA în ediția sa din 12 August, citând un comentariu financiar al agenției Mediafax. *"Nici nu am cuvinte să descriu această situație. Lucrurile merg din ce în ce mai prost, este o situație la care nu se aștepta nimeni, nici cel mai pesimist operator de pe piața de capital"*, a afirmat Valentin Ionescu, directorul de operațiuni dela Societatea de brokeraj Austro-Rom.

Situația gravă a Bursei a dus chiar la punerea în discuție a închiderii acesteia dar, deocamdată, nu a fost luată o decizie în acest sens.

Toate aceste informații, precum și privatizarea care este făcută la un nivel minim îi face analiștii economici să nu dea prea multe șanse de creștere economică României.

Pe de altă parte, apropierea campaniei electorale a făcut ca într'un recent comentariu al postului de radio *"Deutsche Welle"* să se afirme că este posibil ca din iarnă reforma economică să meargă înapoi, prin asigurarea de compensări către populație. Postul de radio german mai atrăgea atenția că astfel de măsuri, care ar putea fi luate de guvern, ar duce la compromiterea pe termen lung a politicii actualei Puteri.

MINISTERUL DE EXTERNE NU A SCĂPAT DE "AFACEREA BONN"

—Alexe COSTA—

Probabil vă mai aduceți aminte, nu cu multe luni în urmă *"scandalul Bonn"* zguduia din temelii Ministerul de Externe și, mai ales, personalul ambasadei României din acest oraș, pus pe liber aproape în totalitate din cauza gravelor sale abateri dela regulile diplomației. Fusese vorba, atunci, de mai multe pașapoarte și vize acordate unor infractori, cu bună știință, întreaga afacere fiind dezvăluită de presa germană și ajungând, apoi, până în birourile dela București. Măsura de a-i pune pe liber pe cei responsabili a fost salutată de toată lumea, numai că, așa cum se întâmplă în România, scandalul e departe de a fi încheiat. Cei dați afară au ieșit la luptă, au dat în judecată Ministerul de Externe și, după cum se anticipează, au chiar și șanse de a câștiga! *"O vor face în temeiul Codului Muncii, care este una dintre cele mai comuniste legi dela noi"*, a arătat, indignat, Mihai Ungureanu, secretar de stat în Ministerul de Externe.

Tânărul diplomat, care a fost numit la venirea ca ministru a lui Andrei Pleșu, a mai șocat o dată asistența, alcătuită din parlamentarii Comisiei de politică externă a Senatului, spunând că trebue revizuit de urgență statutul corpului diplomatic pentrucă acesta este anticonstituțional! În acest sens, Ministerul de Externe va aduce în Parlament, în luna Septembrie, un nou statut, mult mai flexibil, mai modern și adaptat actualei situații a diplomației românești.

Lipsurile financiare sunt cele care, în opinia Domnului Ungureanu, afectează grav prestația României - prin ambasadele sale - peste hotare. Din cauza acestora arhiva Ministerului de Externe și biblioteca instituției sunt din ce în ce mai greu de întreținut și, în scurt timp, ar putea deveni o povară pentru care se va căuta un alt stăpân! Tot din motive de sărăcie bugetară, România a închis o serie de reprezentanțe diplomatice, majoritatea dintre acestea din Africa, dar nu numai. În acest moment personalul diplomatic este în proporție de 85% sub 40 de ani, angajarea oamenilor tineri devenind o politică obișnuită a conducerii acestui minister.

O altă problemă cu care se confruntă Ministerul de Externe este atacul de ultimă oră al reprezentantului PDSR Gheorghi Prisăcaru, care a cerut explicații suplimentare privind numirea unor consuli ai României. Concret, este vorba de consulii generali dela New York (Eugen Șerbănescu), Los Angeles (N.·N. Constantinescu și Marsilia (Vasile Popovici), care nu primesc o notă prea bună din partea PDSR-ului. *"N.N. Constantinescu este bolnav și nici măcar nu știe limba engleză. Eugen Șerbănescu este inginer de nave, iar Vasile Popovici s'a remarcat mai mult ca autoı de literatură erotică"*, spune Domnul Prisăcaru. Iar răspunsul ministerului, prin vocea secretarului de stat Ungureanu, nu a întârziat să apară: *"Nu întotdeauna Ministerul de Externe decide asupra numirii de ambasadori și consuli generali"*... Dar cine?

GENOCIDUL

CRIMĂ IMPRESCRIPTIBILĂ

Urmare din pag. 5

România comunistă, semnatară a Tratatului de Pace cu Puterile aliate și asociate, publicat în M.Of. 199 din 30 August 1947, se obliga *"să asigure tuturor persoanelor de sub jurisdicția română, fără deosebire de sex, de limbă, de rasă, de religie, folosința drepturilor omului și a libertăților fundamentale, inclusiv libertatea de exprimare, libertatea presei și de publicare, libertatea cultului, libertatea de opinie politică și de întrunire publică (art.3)*, iar în al.2, România se obliga ca legile din România să nu stabilească în conținutul lor vreo *"discriminare"* pe temeiul rasei, sexului, limbii sau religiei în ceea ce privește persoanele și bunurile lor etc.

1. Din moment ce la 6 Martie 1945 România a devenit o țară comunistă subordonată URSS-ului, aliații occidentali nu au recunoscut țării noastre calitatea de cobeligerantă sau asociată la înfrângerea nazistă. Se știe câte sute de mii de răniți și morți a avut țara noastră până în ultima zi din ultimul război mondial. Este prima nedreptate care ni s'a tras de pe urma comunismului.

2. Pierderea teritoriilor României Mari, Bucovina, Basarabia, Ținutul Herța, Insula Șerpilor etc., constituie acte de natură să sublinieze *"pacostea comunistă"* pe capul poporului român, care a trebuit să sufere în închisorile și lagărele comuniste, genocidul național.

Încă nu s'a uscat cerneala semnatarilor de pe Tratatul de Pace din 1947 cu țările învingătoare în cel de-al Doilea Război Mondial, că libertatea cultului grecocatolic a fost interzisă prin Decretul 358/1948, iar preoții care nu s'au supus acestui abuz au fost întemnițați la Sighetul Marmației, unde cei mai mulți au murit în chinuri grele și îngropați în *"gropi comune"*. Degeaba art.3 din Declarația drepturilor omului adoptată de Națiunile Unite, la care România era și este semnatară definește că *fiecare persoană are dreptul la viață și libertate și la securitatea persoanei"* (acestea sunt drepturi ale omului în concepția internațională). Ei bine, libertatea Românului dela sate a fost arestarea și trimiterea la Canal pentru exterminare, dar numai acei mai *"înstăriți"* care nu au devenit comuniști, iar la orașe *"recalcitranții"*, scriitorii, ziariștii etc. au fost trimiși în închisori de exterminare.

Prin urmare, prin două acte internaționale, TRATATUL DE PACE și DREPTURILE OMULUI adoptate la ONU la 10 Decembrie 1947 prin Rezoluția 217 A la care România este parte, națiunea română a fost supusă la distrugerea fizică și psihică, care este CRIMA CONTRA UMANITĂȚII, imprescriptibilă și inamnestiabilă, așa cum a decis Tribunalul dela Nurenberg și dela Tokyo, că crimele contra umanității sunt *"imprescriptibile"* și nu au nici o circumstanță atenuantă (a se vedea și art.20 al.2 din Constituția României din 1991).

George VASU

DIN NOU DESPRE ANA PAUKER ET CO.

- II -

Gh. BUZATU

În același timp (1947), Dej se prezenta la Moscova deopotrivă cu defectele și "*calitățile*" sale, oricum binecunoscute ocupantului temporar al țării: lipsă de *"suficientă pregătire teoretică"*, dar *"bun organizator. Se bucură de mare autoritate și influență în țară"* (ibidem, p. 276-277). Desigur însă că, înainte de a-i crede pe cuvânt pe unii ilustratori comentatori nărăriliți, trebue să ținem seama de documente și, nu mai puțin, de ceea ce au recunoscut ulterior cei doi protagoniști ai scenei politice comuniste din România anului 1945. Astfel, în cursul anchetei din 1956, Ana Pauker a confirmat că se retrăsese în folosul lui Dej pentrucă *"sunt femeie, evreică, intelectuală"* ("*Dosarele istoriei*", nr. 8/1997, p.33-34). La rândul său, Dej s'a destăinuit adesea asupra celor petrecute în Octombrie 1945. Cele mai semnificative detalii le aflăm în minuta ședinței Biroului Politic al CC al PMR din 29 Noembrie 1961. Cu permisiunea cititorului, voi extrage din acest document pregătit pentru volumul III din *Agresiunea comunismului în România. 1944-1989* (București, Editura Paideia) aceste paragrafe pe care le consider esențiale pentru elucidarea problemei în discuție:

"... După Conferința Națională (a PCR din Octombrie 1945) trebuia să se strângă plenara, să se desemneze conducerea partidului din CC ales din oamenii cei mai reprezentativi ai partidului, oameni vechi, cu stagiu, cu simț înalt de răspundere și să se propună cine să facă parte din Biroul Politic, din câți membri să fie Biroul Politic, să se propună o candidatură pentru Secretarul General...(Ana Pauker) la un moment dat spune: <Uite, Ghiță dragă, suntem în fața plenarei, trebue să propunem organele de partid>. Scoate hârtia din buzunar și a spus cam cine să fie în Biroul Politic, în Secretariat și a ajuns la Secretarul General. A fost cea mai penibilă discuție din câte se poate imagina, scârboasă.

(...) La discutarea Secretarului General începe Ana: <Ei, tovarăși, păcat că nu avem așa o figură cum este Dimitrov, Rakosi, W. Pieck, Thorez sau Togliatti> A numit o serie de secretari generali (ai altor partide din Europa). <Ce păcat că nu avem asemenea figuri>. Asta a fost din partea lui (sic) Ana.

Intervine imediat Vasile Luca. Parcă erau împărțite rolurile. <Eu nu sunt de acord cu tovarăşa Ana. O asemenea figură partidul nostru are> și începe să arate calitățile acestei figuri, ca să sfârșească că aceasta este tovarășa Ana.

Unul se văită că nu avem o asemenea figură, celălalt spune că este o asemenea figură. Să vedem: ea protestează față de cele ce spune Vasile Luca? N'a protestat. Și atunci, reia: <Totuși trebue dintre noi, din cei care sunt>. Eu spun la un moment dat, râzând: <Doar n'o să importăm din altă parte. Sigur că trebue să găsim în rândurile partidului nostru>. Zice: <Având în vedere starea de înapoiere culturală a poporului nostru, prejudecățile puternice cu privire la femei, o să se spună: O femeie să conducă Partidul Comunist și încă o Evreică și venită nu demult din Uniunea Sovietică>. Ea singură s'a referit la lucrul acesta. <Așa că cel mai potrivit dintre noi toți, spune, ar fi Dej>. Iarăși ia cuvântul Luca, că Teohari Georgescu mai rar lua cuvântul; el era scump la vorbă uneori. Luca spune: <Da, eu sunt de acord cu tovarășa Ana cu starea de înapoiere culturală>. A reluat câteva lucruri înțelepte spuse de Ana: <Sunt de acord cu propunerea tovarășei Ana ca tovarășul Dej să fie propus Secretar General, însă consider că secretarul General de fapt trebue să fie tovarășa Ana și aici tovarășul Dej trebue să înțeleagă că Ana area cea mai mare experiență și că tovarășul Dej trebue să apeleze la această experiență>. Și a început să arate de ce Dej trebue să fie Secretar General formal și Ana să fie Secretar General de fapt.

Ana n'a protestat deloc la aceste considerații ale lui Luca. Deci el condiționa propunerea ca Dej să fie Secretar General de faptul că Ana trebue să conducă. Întâi, că adevăratul Secretar General să fie Ana, pentrucă nu poate public să fie Secretar General din motivele arătate mai înainte. Dej să înțeleagă că în toate problemele să se consulte cu Ana. S'a referit și la faptul că: <Noi o să te ajutăm>. Ana n'a protestat la toate astea, nici Teohari Georgescu n'a protestat; el pur și simplu a fost de acord cu propunerea aceasta. O discuție, pur și simplu, penibilă.

Și atunci eu le-am atras atenția (...) Aveam impresia că îi părea rău de fapt lui (sic) Ana că a deschis o asemenea discuție, că, într'adevăr, ei ar fi putut să nu pună chestiunea așa. Cum, de fapt, au reușit să răspândească (zvonul) că de fapt Secretar General este Ana.

Sigur că am reacționat atunci. Am spus: <Eu să fiu desemnat la orice fel de muncă, dar acolo să simt răspundere deplină, pentrucă nu am fost obișnuit să fiu paravan>.

(...) Iată, acesta a fost modul de alcătuire a organelor (partidului)..." (*Stenograma originală a ședinței din 29.XI.1961, filele 19-20*).

Declarațiile lui Gh. Gheorghiu-Dej, coroborate cu recunoașterile din 1956 ale Anei Pauker și cu documentele cunoscute (procesul-verbal al ședinței din 24 Octombrie 1945 ș.a.), constituie ***surse sigure*** în privința descifrării condițiilor în care a fost ales secretar general al CC al PCR. Politologul Vladimir Tismăneanu are dubiile sale relativ la condițiile în care Ana Pauker l-a *"delegat"* pe Dej ca secretar general: ***"...Să nu uităm: atunci când Ana Pauker, cu consimțământul, dacă nu și din indicația Moscovei, a trebuit să desemneze un lider național în PCR în 1945, l-a propus pe Dej, nu pe vechiul amic Pătrășcanu*** (vezi ***PMR*** și *sovietizarea României*, în *"22"*, nr. *10/1998*, p.9). Este greu să se afirme că Kremlinul și NKVD-ul chiar ar fi regizat propunerea Anei Pauker. Pentru așa ceva nu era nevoie de regie, ci de hotărâre. În Octombrie 1945 Kremlinul și NKVD-ul au mizat pe Ana și pe Dej (posibil și pe alți pretendenți), urmând ca soluția convenabilă să fie impusă, precum în restul țărilor comunizate est-europene, mai târziu. Oricum, în Octombrie 1945 marele eliminat din cursa politică a ***fost Lucrețiu Pătrășcanu***, iar pe această platformă Pauker și Dej... s'au înțeles. Căci ei s'au subminat reciproc, sub oblăduirea și spre folosul Moscovei, aceasta este problema care a decis cursul campaniei pentru putere. Și Ana Pauker, și Gheorghiu-Dej, în calitatea lor de comuniști din eșalonul întâi de la București, nu i-au reprezentat pe cei *"buni"* vizavi de cei *"răi"*. Ambii au profesat trădarea României, s'au pus la dispoziția (în fapt, la discreția) Moscovei și nu numai că au preconizat, dar au colaborat și contribuit enorm la dezastrul țării după 1944. Cu toate acestea, oricât am bănui de subiectivism mărturiile lor în calitatea de *"actori"* principali ai dramei Românie, totuși nu putem să nu observăm că ele concordă și, mai ales, că ele ***trebue să nu fie ignorate***. Reluând dezvăluirile din 1961, subliniem că ele cuprind această precizare ce oferă însăși *"cheia"* disputei pentru putere Pauker-Dej din 1945, cu consecințe indiscutabile pentru perioada următoare. ***"Ei*** (gruparea Ana Pauker-Vasile Luca-Teohari Georgescu) ***ar fi putut să nu pună chestiunea așa"*** - a avut impresia Dej. A fost posibil, așadar, ca ***Ana Pauker să nu-l propulseze pe Dej*** în funcția de secretar general al CC al PCR. Atunci, ***de ce a făcut-o? Desigur, din calcul ori din eroare.***

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

VASILE POSTEUCĂ, UN CRUCIAT AL EXILULUI

MOTO: *Mă pasc meridianele străine.*
Cum bivolii, în secetă și foame
Se'nsângeră mușcând în mărăcine
În suflet clipa stă să se destrame
V. POSTEUCĂ. "Fără țară"

Nu multe ocazii sunt în viața unui membru al diasporei când poate simți atât de aproape pământul natal, așa de prietenească strângere de mână a semenului său, și aceasta pentrucă aniversarea nașterii poetului Vasile Posteucă a rămas gravată nu numai pe piatra veșniciei ci și în sufletele celor care l-au cunoscut personal, sau din cărți.

Generația mea s'a născut la sfârșit de război mondial, când apele erau turburi, când viitorul licărea străveziu, când istoria lepăda monștri, când țăranului îi tremura mâna încercând să-și bată coasa pe nicovala ruginită și când copiii plângeau pe tații lor căzuți pe front sau duși în lagăre fără de nume ori adresă.

Noi am rămas cu o timiditate, complexați de posibilitatea cunoașterii, cu teama că un adevăr spus direct putea fi interpretat ca o crimă socială. Așa se face că generația mea a fost lipsită de șansa de a studia sau măcar răsfoi autori ca: Vasile Voiculescu, Octavian Goga, Nichifor Crainic, Ion Pilat, Aron Cotruș, Mircea Eliade, Lucian Blaga, acestea fiind numai câteva exemple.

Dar iată că nu de mult am primit dela cuviosul părinte Nicolae Zelea cartea de poeme *"Icoane de aur"* de Vasile Posteucă, tipărită la Editura *"Dacia Europa Nova"* din Lugoj.

Când am început să citesc poemele, mi s'a umplut casa de miros de pământ abia întors de brazda chinuită de oftatul de neam obidit, mi-au curs izvoarele în vene și am sorbit roua din grădinile bucovinene. Cascade carpatine au înghițit Niagare, Stâncoșii s'au aplecat să ajungă la Alpi, iar Marea Neagră se revărsa în Atlantic.

Aici îl găsim pe poetul Vasile Posteucă: lângă noi ca un strigăt, ca o troiță la cruce de drumuri, ca un dor nestins de țară, ca un murmur de mistere, ca o comoară ascunsă, ca o corabie cu pânzele întinse.

El nu a fost singur vreodată, fiindcă dorurile îl întrebau, iar el le răspundea prin poeme. Avea de unde: din Codrii Cosminului, unde fagii și stejarii își închinau frunțile la adierea vântului și la șipotul izvoarelor. Miresme de ferigi mângâiau dureri seculare și doruri înlăcrimate brodau ghirlande diamantine în pridvoare insingurate.

Ceea ce surprinde la acest *"Cruciat al Exilului"*, cum a fost numit de prieteni, este caracterul lui de pământean creștin. El a fost unul din fondatorii Parohiei Sfântul Gheorghe din Toronto și un apreciat sprijinitor al bisericii.

Așa ne va rămâne în suflet, pentru totdeauna, imaginea poetului Vasile Posteucă: cu colb de zări pe frunte, cu privirea ce risipește bunătatea, cu brațul larg să cuprindă gânditorii lumii, cu spatele puternic să ducă crucea suferinței, cu scintilații celebrale să aprindă scântei prometeice.

Alexandru TOMESCU

CASA LUMINII

(SALUT ROMFESTULUI DIN BUCUREȘTI)

Numai cel ce a urcat muntele
Știe cu adevărat ce e Casa Luminii.
Când ai trecut prin toate singurătățile
râvnind după taina de pâine și sare
ești mai aproape de oameni,
de cer și ocean.
Noi învățasem de ea
din cărți de geografie -
un psalm de piatră
cu candela în vârf,
minune'ntruchipată
ce frânge spațiul nopții și sparge
ceasul rău.

Mireasă-a apelor, regină,
numai tu ai preînchipuit
Casa Luminii de pe munte.

Mă urc spre ea
ca într'un timp invers
spre afundul de veac
de unde'ncepe viața
oceanic
și numai tăcerea de atunci
ce-a odrăzlit pe fiat lux
din temelie stă și până'n vârf
încremenită mireasmă de tămâie.

• • •

Copiii aleargă prin Casa Luminii
până când tata a șters toate
lămpile farului oceanic
și apoi le citește în camera lor
din cărți cu Feți-Frumoși până adorm
în grădina cu îngeri...
Apoi tata se urcă pe scări
și veghează chemarea.

Corăbiile vin din depărtări
și'n miezul depărtării
sămânța de lumină
răsuflă raza venitului în lume
și de intrat în port.

Tu ce aduci marinarule?
Ce dar înfășurat în așteptare?
Ce înțelesuri porți în rostul de cuvânt
de când logodna mării ți-ai făcut?
Ca melcul ai ieșit din corabie
și totul e nou și vrei să uiți legănarea ei.
Sosirea este puțin plecare, fără să știi,
Că pânzele de corabie sunt țesute acolo
sus
în Casa Luminii.
Acolo se împletesc funii și odgoane
și în odaia de alături dorm pruncii.
Și tata, din când în când, coboară
treptele farului
priveghindu-le visul de-o-ființă
cu privegherea sosirii și plecării.

• • •

Oare de ce corăbiile sosesc noaptea?
a întrebat neobosita lumină.
Ele vin ziua, a răspuns bătrânul Luminii,
dar Noaptea e o întâmplare betleemică,
posibilitatea de-a fi un alt fel de zi,
un nceput sub zi
ce'ncet s'a strecurat mărunt
pe dedesubtul zilei,
mai îndoielnic, mai aiurea
din temelia firii,
dar ele vor pleca tot ziua
spre o altă sosire, care le va fi noapte
că noaptea nu există de poți să o cunoști.

• • •

Prin port
și până la Casa Luminii
e cărarea ce coborînd urcă,
sau cum să zic,
cărarea cântec unduind prin fire
când susul se coboară spre-a
deveni prea susul,
iar tot ce-i jos din zbor se'mpărtășește
și rămâne totuși aripă.

• • •

Priviți-i pe marinari
când intră în Cetatea Mărilor.
Ochii lor sunt mai cruzi ca depărtarea
pentrucă totul e nou și e o altă lume.
O, cât de puțini sunt acei pregătiți
de plecare
și când văd corabia de scânduri
pipăie perla ca pe o piatră și uită
de Casa Luminii fără a ști
că tot ce e nou începe în visul de copil
când tata citește din Carte.

Dumitru ICHIM

PLEDOARIE PENTRU CARTEA NEAGRĂ A COMUNISMULUI ÎN ROMÂNIA

Partea a doua

—Aurel S.MARINESCU—

Începând din 1955, o campanie de uriaşe proporţii a fost dezlănţuită de *"braţul înarmat al poporului"* - Miliţia şi Securitatea - campanie îndreptată, ca toate celelalte, împotriva propriului popor. Ea s'a numit *"goana după aur"* şi a durat până prin 1960. S'au folosit toate metodele pentru ca posesorii de aur sub orice formă să fie deposedaţi de el, conform principiului comunist: *"o ţară este bogată când cetăţenii ei sunt săraci şi totul aparţine oligarhiei conducătoare"*; în contradicţie cu principiul ţărilor lumii libere, *"o ţară este bogată când cetăţenii ei sunt bogaţi"*.

În goana după aur nu a fost vorba de binecunoscutul slogan al luptei de clasă sau de desfiinţarea claselor avute. S'au confiscat bijuterii, sălbi de podoabă, monede de aur în egală măsură dela ţiganii nomazi ca şi dela tinerele ţărănci dela sate ce moşteneau tradiţionalele salbe - obiecte de podoabă, parte din costumul naţional, trecute din generaţie în generaţie, cât şi posesorii de *"cocoşei"* sau alte monede străine.

Prin denunţuri şi alte metode viclene, s'au adunat între 2 şi 3 vagoane de aur. La ţară, fotografii securişti fotografiau în diferite ocazii fetele - la horă sau nunţi - apoi le identificau pe ele şi numărul galbenilor dela salbă, după care urma confiscarea fără despăgubire. În mărinimia sa, călăul Dej a dat un decret pentru acestе fete, prin care se amnistiau de închisoare *"poseasoarele de podoabe din aur"*. La oraşe, traficanţii de aur cunoscuţi din arhivele Poliţiei au fost arestaţi ca să declare dela cine au cumpărat sau cui au vândut monede de aur cu ani în urmă; la fel bijuterii. Şi firul se derula la zeci de persoane arestate, chinuite sălbatec până se *"descoperea"* aurul, după care urma condamnarea până la 25 de ani cu, bineînţeles, confiscarea lui.

Prin 1944, Ministrul de Finanţe M. Romniceanu a emis o cantitate de monede de aur numite *"cocoşei româneşti"*. Banca Naţională a României vindea oricărui amator, cu 5.000 lei bucata, oricâte dorea, numai că tranzacţia era trecută într'un registru, inclusiv cu semnătura şi adresa cumpărătorului.

Direcţia economică a Miliţiei a avut un material informativ preţios în acele registre dela BNR. După ce s'a confiscat tot ceea ce s'a putut confisca şi mii de oameni au cunoscut închisorile de drept comun sub numele de *"aurişti"*, Dej şi banda sa, au dat un decret de amnistiere şi pentru aceste victime.

Prin 1970, Securitatea, în goană după valută/lei/ bunuri, a declanşat o operaţiune codificată, *"Peregrinii"*, bineînţeles cu aprobarea conducerii superioare de partid şi stat. Scopul operaţiunii: *"SĂ SE ADUCĂ ÎN ŢARĂ FONDURI VALUTARE ŞI BUNURI MOBILE - ÎN SPECIAL AUTOMOBILE - DELA RUDELE UNOR CETĂŢENI CARE SOLICITAU PLECAREA DEFINITIVĂ DIN ROMÂNIA."* În acest fel legal, din ordinul Ministrului Securităţii Ion Stănescu, au fost jefuiţi nu numai Evrei şi Germani (cu precădere) dar şi mulţi cetăţeni români. Era un fel de concurenţă cu Jakober din Londra (despre care am scris în numărul anterior) în avantajul Securităţii, căci nu mai trebuia să plătească cuiva o parte din suma care ajungea acum - prin acest sistem - în totalitate în vistieria lui Ceauşescu. Pe scurt, eliberarea paşaportului contra unui *"efort valutar"* dezinteresat din partea persoanei interesate în obţinerea lui.

Prin instrucţiuni se sugera şi modul de depistare a persoanelor cu posibilităţi de plată. S'au folosit *"pe lângă alte metode ale muncii de Securitate"*??? şi surse interne cu relaţii în mijlocul unor cetăţeni care îşi doreau emigrarea. Desigur, persoanele acestea erau contactate discret de securişti - ofiţeri - care apăreau ca funcţionari de stat sau din Colegiul avocaţilor. Se stabilea suma ce urma să fie *"donată"*, după care urma un referat în care se menţiona şi valoarea în valută şi se propunea aprobarea emigrării. Acest raport era avizat favorabil de ministru sau doi dintre adjuncţii săi, deci jaful era organizat la cel mai înalt nivel. În cadrul acestei operaţii s'au folosit doar chitanţe unicat care au rămas în posesia ofiţerilor care tratau vânzarea, în aşa fel încât nu se putea proba nimic documentar. În cadrul acestei mârşăvii s'au adus devize străine, milioane, un mare număr de autoturisme şi au fost *"donate"* statului de cei ce au emigrat multe imobile proprietate personală care au devenit case conspirative ale unităţii speciale UM0920.

Au coordonat un general DIE şi un general din partea MAI şi MF, secţia specială care aparţinea de Preşedinţia Consiliului de Miniştri. Pe lângă informatori, diverşi intermediari şi ofiţeri din provincie, au luat parte şi 10 ofiţeri dela paşapoarte şi alte servicii. Se pare că până în 1978 venitul net pentru stat a fost de 6 milioane dolari. La un moment dat, prin 1971 s'a înfiinţat o casă conspirativă, *"Minerva"*, pe şoseaua Mihai Bravu, într'un bloc. Acolo s'au purtat multe discuţii tratative.

Ca şi în cazul de corupţie *"TIGARETA 2"*, această operaţiune a fost creată pentru a aduce venituri statului sau conducerii lui. Cu timpul, cei implicaţi şi-au făcut partea lor, împărţind sumele şi luând şi ei o parte, până s'a descoperit.

De exemplu, un colonel de Securitate, *"acoperit"* cu funcţia de consilier la Preşedinţia Consiliului de Miniştri, a mijlocit plecarea în străinătate a medicilor Gavrilă Cacuci şi Aurel Calalb, ca şi a inginerilor Neresian Magardici şi Alexandru Esca. Ajuns în USA, Gavrilă Cacuci, fără să ştie, a făcut o confidenţă unui prieten, care de fapt era agent DIE cu numele de cod *"Săndulescu"*, precum că dăduse colonelului 9.000 dolari. Informaţia s'a verificat şi s'a constatat că taxa benevolă de emigrare ajunsese la superiori doar 7.000 dolari.

Cazuri asemănătoare au fost cu zecile, conform proverbului *"cine umblă cu miere se linge pe degete"*. Când au început investigaţiile, s'au descoperit toate înclinaţiile, de pe atunci, de oameni de afaceri ale Securiştilor dela eşalonul superior.

Dar pe lângă aspectul financiar, această operaţiune care a fost cunoscută peste hotare a produs mari prejudicii de ordin moral, pe care iniţiatorii nu le prevăzuseră: vânzătorii de sclavi într'o lume modernă în care nu mai există sclavagie de sute de ani.

Sunt multe subiecte ce merită a fi tratate într'o carte neagră a comunismului românesc; de ex.: cum şi-a însuşit PCR fondul de miliarde al Asigurărilor Sociale, la care contribuiau toţi salariaţii din sectorul particular pentru pensii, sau unde sunt bunurile confiscate dela deportaţii şi moşierii din Martie 1949, trimişi în domiciliu obligatoriu - fără a lua nimic din ceea ce le aparţinea -, la mari distanţe de casele lor? Unde sunt bunurile imobile şi mai ales mobile ale deportaţilor în Bărăgan în vara 1952? Şi jaful naţional nu a avut limite.

Am susţinut întotdeauna necesitatea unei lucrări *"Cartea neagră a comunismului"*. Lumea românească trebue să cunoască adevărul despre Partidul Comunist Român, dela înfiinţarea lui şi tot ce au reprezentat pentru ţară conducătorii lui, activităţile lor. Adevărul este că acest partid dela început a fost format din trădători aserviţi Moscovei, care au adus grave daune poporului român. O generaţie de Români a învăţat cu totul altceva despre partid şi conducerea lui. Tocmai de aceea, pentru a dispare confuzia, pentru cunoaşterea ADEVĂRULUI, este necesară o asemenea lucrare. Dar pentru a o întocmi este necesar accesul la arhivele CC al PCR., Securităţii, ş.a. De asemenea, spre a cunoaşte şi a avea cât mai multă informaţie, este necesar accesul la arhivele fostelor ţări socialiste şi fostei URSS. Guvernele post-revoluţionare nu au dorinţa să se facă lumină şi de aceea nu numai că nu au solicitat acces la arhivele străine, dar le-au zăvorît şi mai bine pe cele româneşti.

Paradoxal, cu ocazia vizitei Preşedintelui Constantinescu la Washington, s'a semnat un acord între directorul prof. dr. Costin Feneşan (Direcţia Naţională a Arhivelor din România) şi directoarea muzeului Holocaustului, prin care România va dărui Muzeului Holocaustului, documente româneşti privind situaţia populatiei evreieşti din România în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. De asemenea, suntem informaţi că statul român, în ultimii ani, a donat Muzeului Holocaustului din Washington peste 800.000 de documente referitoare la populaţia evreiască din România în tim-

Continuare în pag. 11

Logosul la Români

Pr.Dr.Dumitru ICHIM

Logos, un cuvânt din greaca veche, este aproape intraductibil în alte limbi prin polivalenţa de sensuri la care a ajuns, ca o şlefuire a diamantului prin fineţea spiritului elin.

Structura termenului ca potenţialitate filosofică de *arhe*, de principiu cauzal al cosmosului, o găsim în cugetarea celor mai vechi popoare ale lumii. O aflăm la Evrei ca *"Înţelepciunea lui Dumnezeu"*, la Egipteni, la Indieni, la Perşi, dar cristalizarea o descoperim numai în filosofia greacă.

Prin secolul VI, înainte de Hristos, Heraclit ajungea la ideea că există un logos creator al cosmosului care este similar cu logosul omului care cugetă şi crează.

Au urmat Stoicii care defineau pe logos ca un principiu spiritual şi raţional care într'un mod activ plămădeşte întreaga realitate. Acest logos era cugetat ca fiind providenţa, dumnezeirea, natura etc. şi sufletul universului, format dintr'o sumedenie de logoşi seminali care sunt rezumaţi în logosul universal.

Philo din Alexandria în secolul I învăţa că logosul ar fi ceva între Dumnezeu şi creaţie, fiind în acelaşi timp un agent al creaţiei şi un agent prin care spiritul uman poate să se ridice şi să înţeleagă pe Dumnezeu. Urmează apoi platoniştii, ducând ideea magistrului lor mai departe că logosul ar fi în acelaşi timp imanent în lume şi transcendent ca raţiune divină.

1. Cuvântul ca Logos al lui Dumnezeu

Greaca veche este o limbă de preciziune matematică. Pentru fiecare nuanţă a cugetului, în exprimarea unui concept, Grecul avea un cuvânt special. Să dăm un exemplu. Cu excepţia Grecilor, în toate limbile pământului, avem un singur cuvânt pentru noţiunea de timp. În franceză ***temps***, în spaniolă ***tiempo***, în italiană şi portugheză ***tempo***, în româneşte ***timp***, în germană ***Zeit***, în suedeză, norvegiană şi daneză ***tid***, în poloneză ***czas***, în cehă ***cas***, în finlandeză ***aika***, în turceşte ***saat***, în evreieşte ***sman***, în idiş ***tseit*** şi aşa mai departe. Ei bine, numai în greaca veche găsim două cuvinte pentru a exprima noţiunile de timp. Primul este ***chronos***, similar ca sens la toate limbile citate mai sus. Spre deosebire de acest timp pe care Grecii îl concepeau ca un ***timp cantitativ***, ca un fluviu ce curge într'un mod ***cronic***, în speculaţiile lor au ajuns la un alt termen pentru timp. E vorba de miraculosul ***Kairos***. În această curgere a lui ***chronos***, ca timp cantitativ, apare soteriologicul cu un ***timp calitativ***. Un timp curcubeu deasupra timpului. Românii l-au tradus pe kairos prin *"la împlinirea vremii"*, adică timpul care s'a umplut de timp şi se revarsă dincolo de timpul morţii, care este timpul lui ***chronos*** care îşi mânca propriii lui copii.

Lunga digresiune este necesară în pelerinajul ce ni l-am propus către Logos.

Printre multele sinonime ale logosului, cel mai umil este cel al logosului însemnând ***cuvântul*** vorbit şi scris, ca mod de comunicare între oameni.

Toată filosofia greacă vorbind de logos ca principiu al lumii şi cauzalitate a ei se învârte ca într'un *"black hole"* de raţionalism aristotelian şi idealism platonic şi nimeni nu dă doi bani din toţi filosofii pe ultimul sens al logosului care este cuvântul vorbit, sau scris. E tocmai piatra pe care au nesocotit-o ziditorii.

Acest cuvânt reprezintă pe om. În structura rostirii cuvântului omenesc, omul participă prin toate organele lui materiale şi prin toată potenţialitatea lui spirituală. Omul este şi logos ca raţiune în sensul lui Aristotel, omul este şi logos în sensul lui Platon ca fiind căzut din sfera ***Ideilor***, dar omul, în primul rând, e persoană şi nu poate fi despersonalizat nici de raţionalism, nici de idealism, nici de materialism pentru simplul motiv că fiind persoană este om şi fiind om depăşeşte toate *"ismele"*. Se identifică prin ultimul sens al lui logos: cuvânt viu, tot ce sunt este cum m'a rostit Dumnezeu ca fiinţă-cuvânt şi tot ce pot garanta şi jura ca persoana ce sunt o pot face numai şi numai ***"pe cuvântul meu"***.

Omul se oglindeşte în cuvânt ca un ***"purtător de cuvânt"***. Cuvântul nu este numai un spus, ci o chezăşie a omului: ***"ai cuvântul meu"*** sau ***"pe cuvântul meu"***. În felul acesta toţi oamenii între ei sunt cuvinte create de Dumnezeu. ***"A înţelege de cuvânt"*** sau *"a şti de cuvânt"* înseamnă a respecta pe ceilalţi oameni şi a asculta de sfaturile lor. Omul nu este nici numai materie, nici numai spirit, ci este perfecta sinteză a amândurora ca ***"om de cuvânt"***.

În analogie cu acest cuvânt omenesc, avem pe Logosul dumnezeiesc, cea de-a doua persoană din Treime, Dumnezeu Fiul care s'a născut din Tatăl mai înainte de toţi vecii şi care se numeşte Dumnezeu - Cuvântul.

Sf. Ioan Evanghelistul care era expert în cunoaşterea culturii şi filosofiei eline îşi adresează cartea tuturor curentelor filosofice din antichitate care erau în căutarea Logosului.

În celebrul Prolog al Logosului le demonstrează filosofilor că acel principiu sau ***arhe*** al lumii ca Logos este Dumnezeu care s'a întrupat în persoana lui Iisus Hristos - Cuvântul lui Dumnezeu: *"En arhe en o logos, kai o logos en pros ton Theon, kai Theos en o logos."* (La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul).

Este interesant de notat că traducerea românească este cea mai apropiată de subtilitatea din original. În aproape toate limbile, logos e tradus prin echivalentul ce-l au Românii pentru ***cuvânt*** şi anume ***vorbă***: palabra la Spanioli, ***palavra*** la Portughezi, ***parola*** la Italieni, ***word*** la Englezi, ***Wort*** la Germani, iar în suedeză, norvegiană şi daneză ***ord***. La Slavi e: ***slowo*** în poloneză, ***slovo*** în ruseşte şi cehă; ***kobota*** în japoneză şi ***neno*** în swahili.

Românii şi-au cioplit termenul pentru ***cuvânt*** din rădăcina lui ***con+ventum*** însemnând ***împreunare, venire-împreună*** a două persoane sau realităţi. Statele când vor să ajungă la o înţelegere semnează o ***con+venţie***. Două persoane care s'au certat, pentru a se apropia una de alta au nevoie de magnetul de ***con+venire***.

Traducerea românească prin ***Cuvânt*** şi nu prin ***Vorbă*** vrea să sublinieze subtilitatea filosofică a termenului de *"Logos"* şi acurateţea matematică de interpretare teologică şi anume că Iisus Hristos a fost Cuvântul, adică în persoana Lui a fost o perfectă ***con+venire*** între Dumnezeu şi om, între adevărata fire dumnezeiască şi adevărata fire omenească.

Idealiştilor platonici Filosoful din Patmos le dă lovitura mortală în duelare: *"kai o logos sarx egeneto"* (şi Cuvântul s'a întrupat). Şi într'un mod aproape brutal, fără eufemisme, necruţător exprimă adevărul că l-a văzut pe Logosul înrupat: *"kai eskinosen en himin (kai etheasametha ten doxan avtou, doxan os monogenous para Patros) pliris haritos kai aletheias". (Logosul - Cuvânt s'a sălăşluit între noi şi am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr).*

Toată creaţia, dela cireşii înfloriţi ai miriadelor de galaxii din livada macrocosmică până la miniaturile microcosmice din biblia atomului: electron, quark, neutrino, muon şi tau, fotoni, gravitoni, gluoni, leptoni şi ce se va mai descoperi, converge spre Logos ca Creator *"al cerului şi al pământului, văzutelor şi nevăzutelor"* aşa cum mărturisim în Simbolul de Credinţă niceo-constantinopolitan. Vulturul, simbolul Sfântului Ioan, privind deasupra genunilor spre geneză redă axiomatic rolul Logosului ca Creator: *"Panta di' autou egeneto, kai horis autou egeneto oude en o gegonen." (Toate prin El s'au făcut şi fără El nimic nu s'a făcut din tot ce s'a făcut).*

Peste veacuri vor veni deiştii cu ideea că Dumnezeu, e adevărat că a creat lumea, dar a părăsit-o şi a lăsat-o în voia ei ca un ceasornicar ce şi-a făcut datoria de meseriaş cu ceasul tău şi când se strică şi îl duci la reparaţie pe uşă scrie: *"Closed. No more business. Bankrupt."*

Acestui fel de Dumnezeu al filosofilor, care este falimentar, Ioan le prezintă pe Logos ca pe unul, iertaţi-mi exprimarea modernă, ce ştie saăfacă business cu lumea ameninţată de neant, să o salveze şi să-i ridice stock-urile investite ca Dumnezeu în om până la Dumnezeu: *"En avto zoi en, kai e zoe e en to fos ton antropon kai to fos en te scotia fainei, kai e scotia avto ou katelaven." (În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor. Şi lumina luminează întru întuneric şi întunericul nu a cuprins-o).*

Meditând asupra acestui verset, gândul ne duce la Geneză când Dumnezeu crează lumina în prima zi a creaţiei, acţiune comentată de filosofi şi teologi amatori ca o imposibilitate pentrucă soarele şi luna apar în ziua a patra a creaţiei. Dar despre ce lumină este vorba? Nu mă lungesc spre a nu subestima nivelul intelectual al celor care mă citesc. *"În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor. Şi lumina luminează în întuneric şi întunericul nu a cuprins-o".*

2. In+Logos+izarea la Români.

Aşa precum există o identificare a omului prin cuvântul lui, la fel putem face o analogie între Logosul-Cuvânt şi Evanghelia Lui pe care o numim *"Cuvântul lui Dumnezeu"*.

Procesul formării poporului român coincide cu încreştinarea lui, adică ***înlogosizarea*** neamului românesc.

Sf. Apostol Andrei după moartea şi învierea lui Iisus Hristos trece şi prin Dobrogea noastră încreştinând pe Geto-Daci. Dacă Sf. Apostol Pavel nu a ajuns la Tomis, în călătoriile lui misionare prin principalele oraşe-porturi ale Mediteranei, cei convertiţi de el sosind la Tomis pentru afaceri aduceau şi ultimele ştiri din lume. Când Românii au cucerit Dacia după războaiele din 101-102 şi 105-106 printre cei care au colonizat Dacia mulţi erau deja creştini.

Pe certificatul de naştere al neamului românesc nu există o dată a încreştinării lui ca la multe popoare ale lumii, ci doar menţiunea de ***neam înlogosizat***. Formarea neamului românesc coincide cu încreştinarea lui. Plămădirea lui dintre Daci şi Romani a dat naştere unei ţări rotunde ca o pâine, cu pecetea Logosului, folosită numai pentru taina Sfântului Potir, când Iisus se identifică înaintea Patimilor cu *"pâinea cea de toate zilele"*, prin cutremurătoarea minune a transfigurării ei în: *"Acesta este trupul Meu"*.

3. In+Logos+izarea ca *aşezământ*.

Înlogosizarea are mai multe caracteristici, imposibil de a fi dezvoltate pe larg într'o scurtă lucrare, de aceea ne vom opri numai la cea de ***aşezământ***.

Creştinismul s'a răspândit, în primul rând, la popoarele sedentare: Evrei, Greci, Romani, Egipteni şi aşa mai departe, printre care se numără şi neamul nostru.

Acestui sedentarism creştinismul îi aduce o nouă dimensiune, cea a ***înlogosizării*** ca ***aşezământ***: *"Kai Logos sarx egeneto" (şi Cuvântul s'a întrupat)*. Întruparea Logosului spiritualizează ***aşezământul*** popoarelor sedentare, Cuvântul întrupat devenind temelie a lumii şi prag al Împărăţiei Cerurilor.

Cunoscutul teolog şi filosof Paul Tillich vorbind studenţilor despre ***existenţă*** mergea la etimologia cuvântului. ***Ex+sistere*** înseamnă ***a sta în afară din ceva***. Lumea creată, continua profesorul, ***a stat afară*** din neant. Fiind neant are şi disciplina militară în logică. Dacă a ieşit afară din neant această creaţie trebue să stea pe ceva şi acest ***ceva*** în filosofia lui Paul Tillich este Cuvântul, Logosul.

Această subtilitate de fineţe a cugetării filosofice o găsim în cel mai bogat document al neamului nostru care este limba română.

Aşezarea e o transcendere a imanentului. ***Aşezarea*** nu e casa ca o construcţie materială de vieţuire, vecină cu grajdul, poiata găinilor şi cocina porcilor. În expresia *"aşezări româneşti"* casa este un templu al familiei spre Dumnezeu generând pe *"acasă"* şi *"dor"*. Englezii au două cuvinte pentru ***casă***: house (construcţie materială) şi home (traducerea românească a lui ***acasă***).

Aşezarea la Români are dimensiunea existenţială, sugerată de Tillich, de ***a sta*** pe şi în Cuvânt. Când zicem ***aşezământ*** nimeni nu poate face asocierea cu un ***aşezământ material***, ci cu ***aşezământ cultural***.

Pe un om înţelept îl caracterizăm că este un om ***aşezat***. În Moldova spunem despre mustul strugurilor ajuns la demnitatea vinului de Potir că e vin ***aşezat***.

Un om ***aşezat*** este cel preocupat cu interiorul lui spiritual, neavând timp de risipit pentru exteriorul de suprafaţă al lumii, caracterizat prin certuri, bârfe, înjurături şi folosirea cuvântului în sens destructiv, meontic. He minds his own business, sau cum spune Românul: *"este om la casa lui"*.

De aceea un om ***aşezat*** este un om ***cuviincios*** şi iarăşi am ajuns la Logosul-Cuvânt, la ***Con+ventum***, din care etimologic derivă cuvântul convenientia (cuviinţă). Cuviinţa este regula de bună conduită de a vedea în fiecare fiinţă umană, indiferent de starea în care se află, un frate şi recunoaşterea unui unic Pater noster ca Logos şi Cuvânt-Creator.

Aspectul înlogosizării îl găsim exprimat în arhaica limbă română atât de puternic impregnat că sinonimul lui ***cuviincios*** este ***cuvios***. Derivat tot din ***con+ventum, cuviosul*** nu este nici sfânt, nici martir, ci un om ***cuviincios*** care este *"om la Casa lui"*.

Opusul ***aşezământului*** este nomadismul istoric şi moral. Istoria nomadismului începe cu Cain din Cartea Genezei care se dezlogosizează prin uciderea fratelui său Abel. Deşi era agricultor, care ar include noţiunea de sedentar, pentru sângele vărsat al fratelui său se dezrădăcinează din Dumnezeu: *"Şi acum blestemat să fii de pământul ce şi-a deschis gura sa ca să primească sângele fratelui tău (...) rătăcitor vei fi şi fugar pe pământ."* **(Geneză, 4,11-12).**

Neamul lui Abel şi-a păstorit oile pe munţii Sinaiului, Olimpului, Taborului şi Carpaţilor. Muntele este ***aşezământul*** cerului şi metafora interiorizării omului spre slovele ascunse din pecetea divină.

Aluziile lui Iisus din pericopa Păstorului cel Bun sunt o identificare a Logosului cu neamul lui Abel, neamul urcătorilor de munte spirituali. Intre Abel şi Păstorul din *"Mioriţa"* găsim multe similitudini şi e firesc pentrucă amândoi sunt ca două oglinzi reflectând acelaşi chip al Păstorului celui Bun. Toţi trei aduc şi se aduc jertfă lui Dumnezeu. Toţi trei sunt junghiaţi şi ucişi de fraţii şi cei din neamul lor.

Abelul nostru din *"Mioriţa"* este o subtilă parafrazare a Abelului - Răstignit. Amândoi vorbesc de moarte ca fiind vorba de o nuntă. Primul fiind Dumnezeu lasă în lume ca amintire şi ***aşezământ*** taina săvârşită în Joia Mare în care pâinea şi vinul au devenit *"Trupul şi Sângele Meu"* prezent cu noi în Sf. Potir până la sfârşitul veacurilor, în mod real şi nu simbolic.

Păstorul din *"Mioriţa"* lasă şi el o amintire, după misterul nunţii, ceva care să-l reprezinte ca om spre ***aşezământul*** spre divin şi anume fluierele cu numărul sacru al Sfintei Treimi.

Poate cea mai bună ilustrare a Logosului la Români ca *"kai Logos sarx egeneto" (şi Cuvântul s'a întrupat)* şi ca ***aşezământ*** al Logosului ne este oferită de balada *"Meşterului Manole"*.

În Europa există aproape vreo 43 de variante, aproape la fiecare neam despre tragedia ziditorului. Toţi zidesc câte ceva, dar numai în balada românească e vorba de zidirea unei biserici. Manole, cum ne spunea Părintele Stăniloae la cursuri, este numele românesc pentru Emanuel. Paralelismul dintre evanghelie şi baladă ne uimeşte. În evanghelie Iisus răspunde adversarilor: *"Dărâmaţi acest templu şi în trei zile îl voi zidi din nou"*. Se referea la trupul Lui care va fi ucis şi a treia zi va învia.

Pentru Manole zidirea bisericii ca ***aşezământ*** înseamnă totul, jertfa supremă cum numai Kierkegaard putea să o exprime în mod filosofic. Săptămâna Patimilor a lui Emanuel, pentru Manole ca un *"Eli, Eli, lama sabahthani!"* înseamnă zidirea soţiei şi a pruncului nenăscut în ***aşezământul*** Creatorului de biserică. Moartea lui e zborul. Coboară din nou spre pământ înviind într'o fântână dătătoare de apă şi viaţă, cu care se identificase Iisus spunând că: *"Eu sunt apa vieţii!"*

Despre neamul lui Cain nu are rost să mă lungesc. În decursul veacurilor s'a specializat în crimă. Din stigmatul scris pe frunte: *"rătăcitor vei fi şi fugar pe pământ"* şi-a făcut glorie în ultimul val de nomadism al internaţionalismului comunist. Ce nu au putut să distrugă barbarii din exterior, au reuşit aproape nomazii *"sedentari"* din interiorul cetăţii arborând pe meterezele spirituale ale Europei şi lumii *"cârpele roşii"*, cum numea poetul român Vasile Militaru, steagurile comuniste, simbol al vărsării de sânge începând cu Abel.

Din cel mai fioros trib al barbarilor ni s'au păstrat în limbile moderne doar două cuvinte: vandali şi vandalism. La fel va fi şi cu tribul *"internaţionaliştilor"*. Iarăşi două cuvinte: comunism şi capitalism, sinonime ale materialismului exprimat în nuanţe diferite. *"Nimeni nu poate să slujească la doi domni... nu puteti să slujiţi şi lui Dumnezeu şi lui mamona"*. **(Matei, 6.24).**

Norocul poporului român e că suferind sub comunişti asuprirea, a asimilat pe asupritor, precum pământul transformă toate gunoaiele în mod creativ. Norocul poporului român constă şi în deziluzia că nu li s'a întâmplat ca visul lor de copii nevinovaţi cu *"vin Americanii!"* să devină realitate. Acum *"vin Americanii"* şi toată lumea liberă spre noi cu droguri, cu libertinism, cu boli sexuale, cu distrugerea familiei, cu tot felul de secte şi ca să fim şi noi tip *"western"* şi să ne *"civilizăm"*, ca să fim primiţi în NATO şi Uniunea Statelor Europene trebue să trecem pe sub furcile caudine ale homosexualilor şi lesbienelor şi ale tuturor *"modernismelor"*, pe scurt să ne dezlogosizăm din fiinţa neamului nostru milenar şi să acceptăm cu căciula în mână la porţile Europei, apărată de Ştefan cel Mare şi voievozii noştri ca să nu fie ştearsă de pe faţa pământului de barbari, şi să ni se scuipe pe frunte că nu suntem *"modernizaţi"* suficient, că nu inversăm valorile morale ale demnităţii fiinţei umane cu bestialitatea evoluţiei spre monstrul perfect.

"En arhe en o Logos" (La început a fost Cuvântul). Din acest ***arhe*** ca Logos coboară şi neamul românesc. Dacă ni se ia Cuvântul, care este fiinţa noastră, prin care trăim, vieţuim şi suntem nu ne mai rămâne decât să ne *"modernizăm"*, cu stomacul bine umplut, aşa cum fac toate vieţuitoarele pământului, dar neavând Cuvântul ne-am pierdut temelia ca neam, ca religie şi existenţa noastră spre teandric.

Pr. Dumitru ICHIM

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale
din exil și din țară

Spiritul, Detenţia şi Poezia

Veronica BÂTCĂ

"Iar tu, ca om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri şi caută neprihănirea, evlavia, credinţa, dragostea, blândeţea" (Timotei, 6. II)

"Astfel, după cum se vede, virtutea nici nu se poate învăţa, nici e dată dela fire, ci, acelora care au parte de ea, ea le vine dintr'un har divin."
(Platon, Dialoguri apocrife. Despre virtute)

Până a ajunge, împreună cu Malreaux, la ideea că secolul XXI trebue să fie creştin, ori deloc, omenirea a avut de traversat şi suportat secolul XX. Un secol-temnicer, un secol antidivin, antiuman. Comunismul i-a fost cununa malefică, purtată din ţară în ţară, unde înlănţuia mâini şi picioare, încătuşa suflete, încorona fiinţe diabolice. O inchiziţie reeditată la un nivel mai sofisticat? O predestinare pregnantă în ceruri?

Poeţii, aceste suflete inadaptabile oricăror constrângeri ale oricăror vremi, şi-au făcut cuvânt insurecţia lor spirituală, fiecare căutându-şi forma care să-i exprime cel mai adecvat eul, frământul şi simţirea. Gestul *"insurecţional"* al lui Vasko Popa, acest Român sârb, care, eliberat din temniţă, nimerea în una socială a fost cel al unei poezii noi, ermetice, care prin dezghiocarea simbolurilor, mergea spre esenţe. Nimicirea oamenilor de cultură îi întăreşte convingerea că el este un supravieţuitor *"şi el, ca supravieţuitor, trebue să îşi forjeze, singur, limbajul de supravieţuitor. Un limbaj, care să conserve **amintirea lumii care a fost**"* (Cornel Ungureanu). Această căutare a formei pentru conservarea a *"ceea ce a fost"* sau *"ce este"* îl asimilează pe acest poet al spaţiului sud-est european cu grupul moscovit dela Lianozovo, cu aşa-numiţii poeţi ai barăcilor, ai cocioabelor dela periferii cum sunt: Evgeni Cropivniţki, Igor Holin, Henrik Sopghir, Vsevolod Necrasov, Ian Satunovschi. Mai târziu, în almanahul artelor neoficiale *"Apolon -77"*, Eduard Limonov îi va numi grupul *"Concret"*. Şi nu întâmplător. Căutările lor se opreau la concretul circumstanţial, practicând o poezie pentru care conta ***facticitatea*** versului, fapt despre care vorbeşte şi Igor Holin într'un interviu, acordat revistei *"Voprosî Literaturî "* (Probleme de literatură) în 1991: *"...dar mie nici nu-mi trebuia Dumnezeu ştie ce, mie îmi era suficient un pic, dar acest pic trebuia să fie faptic, suficient de demonstrabil"*. Ca şi Vasko Popa ei refuză falsele podoabe poetice şi poetizante pe contul reducerii la minimum a mijloacelor de expresie tradiţionale. Sunt mai mult preocupaţi de condiţiile concrete de producere a artisticului, a unei atare situaţii, la frontiera dintre artă şi viaţă, dând naştere aspectului postmodern al conceptualismului. Colajul lingvistic, stilul protocolar-stenografic fac metafora narată, căci astfel poţi surprinde lumea şandramalelor, a periferiilor, a acestei existenţe absurde şi fără capacitate de schimbare, în care omul, aparent liber, este în prizonieratul nedreptului regim social, al spaţiului închis al locuinţei, al timpului şi al propriei conştiinţe, condiţionat de către această geografie existenţială. Aici moartea e tot atât de absurdă ca şi viaţa. Prozaismul, indiferenţa inertă se disipă asupra vieţii şi a morţii deopotrivă: *"În baracă la 47 de ani moare. Copii n'are. Într'un closet de bărbaţi lucrase. Viaţa la ce i se dase?"* sau: *"Mecanic de macara lucrase. La fundul gropii alunecase. Comisia constata: <Umeda vreme-i de vină> Nevasta e mulţumită <îngropat va fi de uzină>"* (Igor Holin) . Şi nici un trop. Doar informaţie. Reală şi cinică. Acelaşi lucru e şi la Vasko Popa în poezia ***"Chestiuni indecente"***:

"Pe stradă trece mortul
Mă trimit să-l trezesc pe bunicul
Nicolae Uroşevici Suciu
A murit cutare şi cutare îi spun
....
Se'ntoarce pe cealaltă parte
Continuându-şi somnul de după amiază"

Nici un trop. Realitate. Situaţie absurdă.

Fugit de comunism şi ocupaţia sovietică, un alt poet român basarabean de data asta, Sergiu Grossu, vine în ţară, unde cunoaşte puşcăria comunistă de aici, iar ca urmare este nevoit să-şi găsească linişte la Paris. El, care a cunoscut şi a trăit detenţia propriu-zisă, şi-a avut totdeauna liber spiritul şi cugetul, dreaptă făptura şi credinţa. De aici şi obiectivitatea lor în forme poetice clasice, din care emană lumină şi blândeţe şi un crez al afirmaţiei. Doar o singură dată a răbufnit:

" - Ca să-i iert, nu pot. Şi mi-e ruşine.
Iartă-i Tu, Iisuse, pentru mine..."
(Jilava)

Şi unde Vasko Popa coboară la linia crepuscularului, extrăgând tot ce e posibil din simbol, Sergiu Grossu urcă spre înalturi chiar de pe Golgota cotidiană a unei temniţe obscure, lipsindu-i cu desăvârşire frica şi grija pentru protecţia eului fizic şi al celui de autor, hilarismul dominându-l sferic.

"Doar trupul suferă zăvoare
şi stă cu lanţuri la picioare.
căci spiritul, uitând ce-i mersul
străbate'n iureş universul
şi-i liber spiritul să zboare".
(Doar trupul)

Profund credincios, perseverent şi neclintit în ortodoxismul creştinesc, nu-i este frică de cuvintele comune, iar metafora produce imaginea dragostei christice:

"Căci, întotdeauna, despărţirea
o înfrângi, o birui, o domini
dacă lupţi şi'n luptă-ţi pui iubirea
pe altarul marilor lumini..."
(Despărţirea)

Dimpotrivă, la Vasko Popa, din tentaţia crepuscularului, din fascinaţia imploziei propriului eu şi din protejarea esenţei vitale, înregistrăm la el preferinţa pentru exploatarea detaliului, având o încărcătură simbolică, ascunsă şi ea în învelişul cuvintelor, simboluri şi ele. Chiar titlul primei plachete de versuri ne-o sugerează: *"Scoarţa"*. Conştient de prinsoarea în care se află, îşi eliberează sufletul şi cugetul prin poezie, fără cătuşele semnelor de punctuaţie şi ale rimei:

"Nu-mi înlănţui picioarele
Fâşie de spaţiu
Nu mă amăgi
Tu eşti limba care veghează
Limba'n şapte colţuri
De sub tălpile mele
Nu merg
....
Văd nu visez"
(Cunoaştere)

Aceeaşi realitate, văzută şi nu visată, dar exprimată altfel: nu ca şi concretiştii ruşi, prin exhibiţionism verbal şi prozaicitatea versului, ci prin ermetismul simbolic al celor văzute, trăite şi ştiute, utilizând abil diverşi tropi, reuşind să iasă dintr'un registru în declin spre unul fecund, vectorial îndreptat spre vitalitate:

"Îmi vei nărui nemărginitul cerc
Pe care nu-l durarăm încă
Tu roşul meu balaur

Curgi înainte
Tălpile să nu te poată risipi
Curgi cât mai departe sângele meu"
(Conversaţie)

Şi poate, tocmai aici e punctul esenţial de tangenţă între el şi Sergiu Grossu: convingerea în credinţa forţelor vitale şi insistenţa asupra lor, sau cum a spus-o Vasile Voiculescu în 1956 într'un poem, până azi inedit, publicat în *"România Literară"*, 1996, nr.47, p.3:

"Fără să ştii, marele meu Suflu la luptă
va strânge
Pentru Libertatea cea de dincolo de
carne şi sânge"
(Dincolo de carne şi sânge)

Interdicţia la poetul din Serbia se relevă în ciclul lupului şchiop şi al unei poetizări a unui cult vechi prohibit, iar la cel din Basarabia excluziunea credinţei creştine naşte o creaţie de rezistenţă prin seninătatea şi bunătatea unei poezii de factură orfică. Pentru comparaţie:

"Şi dormi acolo
Până nu'ngheaţă lătratul
Şi ruginesc sudalmele şi se crapă torţele
Hăituielii obşteşti"
(Vasko Popa: ***Prosternare în faţa lupului şchiop***)

"Ne-am regăsit
Pe un podiş de aur
Departe în noi"
(Vasko Popa: ***Departe în noi***)

Transpare aşteptarea şi resemnarea. Alt ecou au aceleaşi sentimente la Sergiu Grossu:

"Temniţa în mine şi-a răsfrânt
plumbul ei de cruntă atmosferă.
Ce sunt, Doamne, omul Tău sau sunt
peşteră în comunistă eră?
....
- Vreau, Iisuse, cu parfum de nard
să Te-aştept, cum Te-aştepta, Maria!"
(Drum interior)

Aşteptarea e netăinuită, ba chiar e anunţată conservarea potenţelor şi a unei iubiri divine.

Fiecare dintre poeţi îşi alege şi calea. Interioară la ambii, forma, însă, fiindu-le diferită.

"Merg pe drumul meu interior,
am scăpat de lanţuri şi primejdii.
În extazul unui cald fior
lunec pe zăpezile nădejdii."
(Sergiu Grossu: ***Drum interior***)

şi la Vasko Popa:

"Nu mă clintisem din loc
Dar sunt deja departe
Cu greu dacă mă vor ajunge din urmă
(Plecarea)

"Gândurile-mi spun că lăsasem
Un fel de sângeroasă de surdă durere
Pe fundul abisului din urma mea

N'am timp de reflecţii
Călătoresc"
(Călătorie)

Dacă poetul din Banatul sârbesc disperă poetic:

"Din fiecare speranţă
Ce-o nutrim
Răsare câte-o stea
Inabordabilă fugind în faţa noastră"
(Departe de noi)

atunci cel din Basarabia românească ştie precis soluţia, venită din credinţă:

"Să ştii să ierţi, cum iartă doar Iubirea
ce izvorăşte din Golgota vieţii
de vrei să cucereşti nemărginirea,
purificându-ţi lacrima tristeţii."
(Să ştii să suferi)

Şi cum fiecare îşi avea iniţierea sa, şi-au pus în versuri şi treptele acestora, deloc reportericeşte, ci anexând noi teritorii sugestive, probând noi extracţii simbolice, creându-le uneori situaţii poetice, inventându-le miniscenarii, făcând aparenţa unor structuri narative, care dezvăluie căderile în infern şi ridicarea de acolo spre lumină prin probele oculte.

"Sari sus foarte foarte sus
Mai sus de sine aproape

De-acolo cazi cu toată greutatea
Cazi zile'n şir adânc foarte adânc
Până'n adâncurile abisului propriu

Cel care nu se sparge'n bucăţi
Cel care rămâne şi se ridică teafăr
Acela joacă
(Vasko Poapa: ***Înainte de joc***)

Alteori, s'ar părea că poetul îşi dezvăluie cărările iluminării, dar numai pentru acei care au urechi de auzit şi ochi care să vadă, demarcaţia sesizându-se doar în modul de scriere şi de zicere.

"Ca s'ajung
zarea pământului, îndelung
m'am hrănit cu chemări, cu tării
şi-am sorbit din izvoarele vii,
mi-am vândut
vechiturile omului meu din trecut
şi'ntr'un zbor tot mai drept, tot mai sus
m'am unit cu Iisus...
(Sergiu Grossu: ***Împlinirea***)

Doi poeţi, al căror spaţiu imaginar se prelungeşte până la lumina începutului şi sfârşitului cu inerentele căderi intermediare, sunt doi Români. Unul e din Banatul sârbesc, altul din Basarabia românească: ambii iniţiaţi în anii lor de studenţie bucureşteană: unul în egiptologie, de unde şi predilecţia pentru ermetismul simbolic, iar celălalt în ortodoxie, de unde înclinaţia explorării credinţei şi a dragostei întru Hristos, ambii de aceeaşi vârstă: unul născut în 1922 (Vasko Popa), celălalt în 1920 (Sergiu Grossu), au cunoscut detenţia: unul liberal de stânga, altul radical de dreapta, ambii şi-au ales exilul: unul cel interior, altul cel parizian, fiecare obiectivându-şi experienţa în versuri de factură diferită: unul suprarealist, mişunând prin sine, unde-şi află adevărata libertate, celălalt clasic, mergând prin lumină şi spre ea, cu o imensă credinţă şi dragoste desăvârşită, merge prin lume spre Dumnezeu, care-i suprema libertate.

"Poezia lui Vasko Popa începe în momentul în care poetul ia cunoştinţă de situaţia lui în lume. Un început atroce, dacă n'ar exista, ca şi în cazul lui Blaga, evidenţa că poetul se apără de reducţia lirică printr'un anume program. Fiara nu e neapărat a Apocalipsului. E a Cenzurii supreme a naturii celeilalte, pe care doar poetul o poate trăi" - scrie despre poet Cornel Ungureanu, ca Dan Zamfirescu să spună şi el că *"Sergiu Grossu şi-a găsit sensul suprem al artei şi acţiunii sale tocmai când se părea că <vremurile> îl copleşesc pe <bietul om>, după cuvântul cronicarului. A face din triumf **omul de sub vremi** prin credinţa în Dumnezeu, prin recurgerea la forţa <idealului> creştin şi a comuniunii vii şi permanente cu Dumenezeu; a face din poezie o boltă de lumină peste idealul ce încearcă să-l sfărâme - aceasta este aventura lui Sergiu Grossu, o aventură unică, a unui spirit românesc în bătălia pentru triumful lui Dumnezeu **în om şi prin om**, asupra apocalipsului satanizării universale"*.

Doi poeţi în căutare de substanţă majoră a vieţii, iniţiaţi în tainele Devenirii şi ale Marei Iubiri, au propus omenirii soluţiile lor poetice.

Veronica BÂTCĂ

PLEDOARIE PENTRU CARTEA NEAGRĂ

Urmare din pag. 9

pul celui de-al Doilea Război Mondial, cu precădere la victimele evreieşti în Transnistria.

Este lăudabil gestul şi salutar pentru Evrei, care vor cu orice preţ să-şi cunoască istoria şi mai ales suferinţele. De ce atunci , Preşedintele Constantinescu - cu toate apelurile - nu deschide ferecatele arhive româneşti, care să fie puse la dispoziţia istoricilor, spre informare şi documentare?

Românii nu au dreptul să-şi cunoască propria lor istorie modernă? De ce au acest drept numai Evreii foşti în România?

Aurel S.MARINESCU

SĂPTĂMÂNA CÂMPULU

DIN HAMILTON,

26 IULIE - 1 AUGUST

Anunţată din timp, Săptămâna Câmpului Românesc începuse să-şi primească oaspeţii cu mult înainte de inaugurare. Cochetele căsuţe de vacanţă erau ocupate aproape în întregime. Satul românesc prindea viaţă şi creştea cu trailerele venite din Statele Unite şi Canada. Gazdele erau pe drumuri permanent. La staţia AMTRAK din Niagara, la terminalul de autobuze din Buffalo sau la aeroportul din Toronto, membrii Asociaţiei Culturale Române din Hamilton erau prezenţi cu automobilul lor, pentru a-i aştepta pe oaspeţi.

Bucuria întâlnirii era pe feţele tuturor şi numărul celor veniţi la Câmpul Românesc creştea în continuu.

Iată-i pe cei din Montreal făcând cunoştinţă cu cei veniţi din California. Veteranii din New York şi Washington fac noi cunoştinţe cu cei care vin pentru prima dată din Toronto, Ottawa, Kitchener şi Hamilton, şi toţi la un loc îi primesc pe tinerii ziarişti din România şi pe cei din Banatul sârbesc. Se înfiripează pe nesimţite o Mică Românie, care este Tabăra de Vară dela Câmpul Românesc.

Duminică 26 Iulie 1998. Prima zi a Săptămânii Câmpului Românesc începe cu tradiţionalul picnic al Parohiei *"Sf. Gheorghe"* din Toronto. De dimineaţă încep să sosească maşinile cu oaspeţi pentru a petrece o zi în mirificul peisaj dela Câmpul Românesc. Mesele sunt pline de bunătăţi, grătarele sfârâie şi muzica alternează doinele cu hore, sârbe şi dansuri moderne. Vremea este frumoasă, canicula cedează în umbra deasă a pomilor şi petrecerea continuă până târziu în noapte.

Luni 27 Iulie 1998. Începe activitatea culturală. După ce participanţii au petrecut o zi de odihnă, discuţii, scăldat în piscină şi muzică imprimată la casetofon, în marea sală a Centrului Cultural *"Nae Ionescu"* se strâng atât cei cazaţi la Câmp cât şi participanţi din oraşele apropiate: Toronto, Hamilton, Kitchener şi împrejurimi.

La orele 7.30 P.M. George -şu, în calitate de Vice-Preşedinte al Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, numit de Asociaţie Director al Săptămânii Câmpului Românesc, deschide oficial sesiunea de comunicări a Săptămânii. După ce prezintă tradiţia acestei întâlniri a Românilor şi importanţa ei pentru comunitatea românească, în numele Asociaţiei îl numeşte pe Zahu Pană moderator la toate conferinţele acestei sesiuni şi conform programului întocmit de Asociaţie îi dă cuvântul lui Zahu Pană pentru prima conferinţă a acestei sesiuni.

Zahu Pană deschide seria conferinţelor cu tema *"Poezia închisorilor"*. Într'o vorbire liberă, conferenţiarul a reuşit să capteze atenţia auditoriului după primele fraze, printr'o expunere inedită atât ca exprimare academică documentată istoric şi literar cât şi emoţional cu citate din poezii din închisori recitate de conferenţiar şi de Jean Bukiu, fost deţinut politic. Poezia Închisorilor a fost prezentată în contextul poeziei mondiale cu citate din autori străini, cu concluzia că România deţine în acest domeniu de creaţie, locul întâi pe glob. După conferinţă au urmat întrebările din sală, la care s'a răspuns cu precizie de către conferenţiar.

A urmat al doilea conferenţiar, prezentat de Zahu Pană, ziaristul Bogdan Costea dela cotidianul *"România Liberă"* din România, şi colaborator la *"Cuvântul Românesc"*, care a vorbit despre *"Rolul presei într'o societate liberă şi democrată"*.

Tânărul ziarist a prezentat într'o succintă expunere drumul parcurs de presa din România după căderea comunismului, realizările şi scăderile acestei mari puteri de orientare a opiniei publice şi pericolul pe care îl prezintă o falsă imagine a realităţii care duce la dezinformarea opiniei publice, fapt constatat chiar în România, după Evenimentele din 1989.

Ascultat cu deosebit interes de publicul din sală, conferinţa a iscat mai multe întrebări, la care conferenţiarul a răspuns prompt şi la subiect.

Marţi 28 Iulie. Prima conferinţă a aparţinut ziaristului George Georgescu din Ottawa, având ca subiect *"Alternativa Liberală"*, conferenţiarul făcând un amplu istoric al rolului jucat de Partidul Liberal şi Familia Brătianu, în crearea României Mari. Bine documentată asupra trecutului liberalilor, conferinţa a arătat şi rolul negativ al acestui partid după dispariţia Brătienilor, citând cazul Guţă Tătărescu şi mai recent cazul Radu Câmpeanu, care a dus în final la pulverizarea acestui partid în grupuri şi grupuleţe. Deşi conferinţa intitulată iniţial *"Alternativa Liberală"* ar fi avut ca subiect o rotaţie în politica românească actuală, ţinând seama de condiţiile din ţară şi de evoluţia politicii din România, conferenţiarul a concluzionat că în urma eşecului actualei formaţiuni la conducerea ţării, nu mai poate fi vorba de o Alternativă Liberală, ci de o *"ALTERNATIVĂ DE DREAPTA"*, singura care mai poate scoate ţara din actualul impas.

A doua conferinţă a fost a ziaristului Andrei Bădin dela cotidianul *"Ziua"* din Bucureşti, colaborator la *"Cuvântul Românesc"* şi Secretarul general al *"ROMFEST '98"* care va avea loc anul acesta în luna Septembrie la Bucureşti. Andrei Bădin a vorbit despre *"Vizita Preşedintelui Emil Constantinescu în Canada şi USA"*. Cu spirit obiectiv, conferenţiarul a arătat că aceste două vizite, deşi au avut un caracter de apropiere între ţările vizitate, n'au atins speranţele pe care Românii le puneau în ele. La insuccesul sperat au contribuit în bună parte şi diplomaţii români dela ambasadele respective, care au frânat până la sabotaj vizita Preşedintelui României. Un mare eşec, datorită acestor diplomaţi, au fost întâlnirile Preşedintelui Constantinescu cu Românii din aceste două ţări. În locul adevăraţilor reprezentanţi ai comunităţilor, diplomaţii dela ambasade au folosit aceiaşi oameni, compromişi de pe timpul comuniştilor, în întâlnirea cu Emil Constantinescu.

Tema prezentată de conferenţiar a stârnit vii discuţii şi întrebări, la care conferenţiarul a răspuns scurt şi documentat.

Miercuri 29 Iulie, a fost ziua de repaus şi destindere. Coloana de maşini organizată la Câmpul Românesc a pornit de dimineaţă pentru a vizita grandioasa cădere de apă dela Cascada Niagara. Vizita la Cascadă s'a încheiat cu masa comună pe superba terasă a restaurantului de lângă Cascadă.

Seara, a avut loc conferinţa publicistului Aurel S. Marinescu din New York, având ca temă *"Tentative de formare a unor guverne româneşti în Exil"*. Bazat pe o bogată documentare din arhivele româneşti şi străine, ca şi pe documentele fostului Comitet Naţional Român, cu obiectivitate de istoric-analist, Aurel Marinescu, plecând dela rolul pe care l-a avut în trecut existenţa Românilor trimişi în Exil după Revoluţia dela 1848, a prezentat toate încercările de constituire a unor guverne româneşti în Exil, dela ex-regele Carol al II-lea, Guvernul dela Viena, până la ultimul Consiliu Naţional Român. Documente inedite, combinaţii politice oportuniste, intrigi şi orgolii, desfăşurate în decursul ultimilor 60 de ani, au constituit fresca prezentată de Aurel Marinescu într'un stil elevat, care îi conferă încredere şi speranţă că cercetările sale sunt abia la început.

După conferinţă a avut loc tradiţionalul "Foc de tabără", aşteptat cu nerăbdare de copii şi tineret. La orele 9.00 P.M. nerăbdătorii copii au aprins *"focul indian"* după ce au aranjat în formă de piramidă lemnele, din timpul zilei. Se întâlneau câteva generaţii de Români dela octogenari la copii încă neaduşi la grădiniţă. Cântecele s'au aprins odată cu vâlvătaia focului, marşurile şi şlagărele vechi alternând cu muzica nouă, dar tot veteranii au fost mai presus, ei cunoscând toate versurile cântecelor de pe vremea lor, tineretul de azi

fiind handicapat
sens, dependenţi
casetofoanele şi
cântecelor moderne

Joi 30 Iulie. Do
ferinţe cu caracter s
tural. Prima - *"Lo
Români"* ţinută de
Dumitru Ichim,
bisericii din Kit
Ontario. Îmbinân
perfectă armonie
terar cu dogma
Scripturi, Pr. Ichim
o serie de analize f
a demonstrat cu c
limba elină şi latina
"Cuvântului" creaţi
rială, deopotrivă cu
cu Fiul, Duhul Sfân
fost la început, când
deasupra apelor"
întrupat în mân
Apreciată la adeva
valoare, conferinţ
urmărită cu toată
iar luările la cuvân
în evidenţă atât cal
terară cât şi spirit
matic al conferinţei.

A doua conferin
a Prof. Aurelia Da
din Toronto, av

ULUI ROMÂNESC

ON, CANADA

UGUST 1998

d handicapat în acest
s, dependenţi fiind de
etofoanele şi lirismul
tecelor moderne.
oi 30 Iulie. Două con-
nţe cu caracter strict cul-
al. Prima - *"Logosul la*
mâni" ţinută de Preot dr.
mitru Ichim, parohul
ericii din Kitchener-
tario. Îmbinând într'o
fectă armonie stilul li-
ar cu dogma Sfintei
pturi, Pr. Ichim, făcând
rie de analize filologice
emonstrat cu citate în
ba elină şi latină, esenţa
vântului" creaţie imate-
, deopotrivă cu Tatăl şi
iul, Duhul Sfânt care a
la început, când *"plutea*
supra apelor" şi s'a
upat în mântuitor.
eciată la adevărata sa
are, conferinţa a fost
ărită cu toată atenţia,
luările la cuvânt au scos
vidență atât calitatea li-
ră cât şi spiritul dog-
ic al conferinţei.
A doua conferinţă a fost
rof. Aurelia Dafinescu
Toronto, având ca

subiect *"Identificarea cu arta tradiţională românească"*. Plecând dela ideea *"Multiculturalismului canadian"*, conferenţiara şi-a arătat nedumerirea în ce priveşte slaba prezentare a culturii româneşti în manifestările culturale din Canada, sugerând mai multe idei de îmbunătăţire a acestei prezenţe. Documentată, cu citate din autori străini despre rolul culturii în existenţa unor naţiuni, conferenţiara a explicat cât de importantă este arta tradiţională românească şi cât de necesară este cunoaşterea ei în Lumea Liberă. Conferenţiara a vorbit şi despre grupul de artişti plastici din Ontario care au expus la mai multe expoziţii canadiene.

În aceeaşi seară a avut loc şi Expoziţia de Pictură unde au expus lucrări originale, în majoritate icoane pe sticlă, icoane în stil bizantin şi alte lucrări, pictorii: Melania Roman, Marlena Szabo, Doina Şerban şi Radu Şerban, cunoscuţi atât în România cât şi în Canada. O parte din lucrări au fost reţinute pe loc de către vizitatori, iar artiştii au fost rugaţi să expună în continuare şi pe data de 1 August, când fiind zi liberă, iar Românii din împrejurimi vor veni mai mulţi la Banchetul de închidere, vor avea ocazia să cunoască pe viu creaţia artiştilor români, la care toţi artiştii plastici au fost de acord.

Vineri 31 Iulie. Înainte de inceperea conferinţei, Zahu Pană l-a rugat pe părintele Calciu să facă o mică rugăciune pentru cei plecaţi dintre noi, dela ultima Săptămână Culturală de anul trecut. Pr. Calciu a rostit o mică rugăciune şi a cerut un moment de reculegere pentru cei adormiţi întru Domnul şi a rostit numele lor: Dumitru Bacu, Pr. Eugen Mihai, Gheorghe Barza, Eugen Popescu şi Mihai Pop. Într'o atmosferă plină de solemnitate, cei prezenţi s'au ridicat în picioare şi au păstrat un moment de reculegere.

Aşteptat cu viu interes, părintele Calciu-Dumitreasa a venit dela Washington pentru a-şi susţine conferinţa *"Organizaţiile anticreştine"*. Era aşteptat atât de cei prezenţi la Câmpul Românesc cât şi de Românii din împrejurimi, care îl cunoşteau din anii precedenţi şi care erau interesaţi de prezentarea Pr. Calciu. Făcând o introducere la conferinţa ce urma, pr. Calciu a legat-o de cea de acum un an când a vorbit despre Luteranism şi apariţia lui în cadrul Bisericii Romano-Catolice.

De data aceasta conferinţa s'a axat pe organizaţiile oculte care sub pretinsa filantropie, încearcă să deruteze adevăratele ţeluri ale iubirii creştine, schimbându-i sensul în *"Drepturile Omului"* şi *"Înfrăţirea între popoare"*. Conferenţiarul a demascat rolul ocult al curentului anti-creştin zis Ecumenic, rolul identic al Consiliului Mondial al Bisericilor, al curentului New Age, Masoneria şi ţelul lor suprem al unei Noi Ordini Mondiale, care urmăreşte crearea unui om-robot, planificat ca număr pe planetă şi dirijat după voinţa unui guvern mondial unic.

După terminarea conferinţei au urmat o serie de întrebări şi completări care au durat un timp îndelungat.

Cu conferinţa Pr. Calciu, s'a terminat programul fixat de Asociaţia Culturală Română din Hamilton. Zahu Pană, în calitate de moderator al acestei săptămâni culturale, a spus în încheiere că sesiunea de comunicări care s'a terminat, a debutat cu un fost deţinut politic şi s'a încheiat cu alt fost deţinut politic. Mulţumind tuturor celor care au fost prezenţi la această manifestare culturală, a terminat cu cuvintele *"Să ne revedem cu bine la anul"*.

Sâmbătă 1 August 1998. De dimineaţă s'a observat o agitaţie în toată colonia. Oamenii au apărut îmbrăcaţi ca de sărbătoare, iar din pădure apăreau unii cu braţele pline de flori de câmp. Clopotul capelei chema la rugăciune, deşi în program nu era prevăzută nici o slujbă religioasă. O pereche vine îmbrăcată în costum naţional. Sub arbori se aranjau mese festive. Misterul a fost lămurit abia după ce am ajuns la capelă. Şase perechi erau aliniate în faţa altarului. Cine erau ? Trei perechi de miri cu naşii lor. Să vi-i prezentăm pe rând: Vasile şi Ştefania Iamandi din Montreal, naşi George şi Lina Bălaşu. Cătălin-Mihai şi Camelia-Georgina Obreja, naşi Viorel şi Liliana Pană, Corneliu-Şerban şi Rodica Popa, naşi Ion-Petru şi Florica Drăgan.

Soborul de preoţi format din Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa, Pr. Dumitru Ichim şi Pr. Ţiu, au trecut apoi la săvârşirea tainei nunţii, binecuvântând aceste uniri care până acum nu fuseseră trecute prin Sfânta Biserică. A urmat petrecerea de nuntă până la ora 6.00 P.M., când uşile sălii Centrului Cultural *"Nae Ionescu"*, s'au deschis pentru tradiţionalul banchet de închidere a Săptămânii Câmpului Românesc. În acordurile formaţiei de muzică TERRA, originară din Galaţi-România, a început petrecerea, dansul şi masa de rămas bun.

Surpriza serii a fost prezenţa în mijlocul manifestaţiei a Grupului de militari români aflat la perfecţionare în Canada, la Baza militară din Borden, din Ontario, condus de colonelul Şerbu, din care fac parte: căpitanul Florian Moraru, din Statul Major General, doctorul chirurg maior Doru Cojocaru, căpitanul comandor Mihai Capotă, locotenent colonel Ardeleanu din Statul Major şi locotenent colonel Doru Murgoci, şeful Biroului de informaţii al Academiei Militare.

Când Zahu Pană, adresându-se delegaţiei militare, a mulţumit Armatei Române care a refuzat să tragă în manifestanţi în Decembrie 1989 şi a continuat spunând ca *"Armata Română nu este a Preşedintelui, nu este a Puterii, nici a Opoziţiei ci a Ţării Româneşti şi a Neamului Românesc"* delegaţia militară s'a ridicat în picioare aplaudând cu întreaga sală.

În numele Grupului de militari a vorbit colonelul Şerbu care, în cuvinte sobre şi pline de adânc sentiment patriotic, a descris asistenţei rolul Armatei Române, refacute după căderea comunismului, ca adevărată armată modernă şi scut pentru apărarea ţării.

După luările de cuvânt, a urmat banchetul - masa şi dansul - care a ţinut până târziu, după miezul nopţii. Pe câmp, tinerii au aprins ultimul foc de tabără şi la lumina palidă a lunii, flacăra Câmpului Românesc arunca mai puternică lumina ei, semn al năzuinţelor şi realizărilor acestor locuri, care înving întunericul nopţii.

Au plecat cei peste 250 de oaspeţi veniţi din împrejurimi, dar cei rămaşi în căsuţele şi trailerele dela Câmp, nu au somn. Strânşi la taifas îşi deapănă amintiri şi încropesc speranţe. Ce contează o noapte albă, printre atâtea nopţi negre? De mâine vor fi iarăşi luaţi de vârtejul vieţii cotidiene, dar astă seară este a lor, a Românilor, de pretutindeni cum se numesc mai recent.

La revedere, Câmp Românesc şi să ne revedem cu bine! Inima ţării bate şi aici.

PARTICIPANT

SĂPTĂMÂNA CÂMPULUI ROMÂNESC

DIN HAMILTON, CANADA

26 IULIE - 1 AUGUST 1998

Anunţată din timp, Săptămâna Câmpului Românesc începuse să-şi primească oaspeţii cu mult înainte de inaugurare. Cochetele căsuţe de vacanţă erau ocupate aproape în întregime. Satul românesc prindea viaţă şi creştea cu trailerele venite din Statele Unite şi Canada. Gazdele erau pe drumuri permanent. La staţia AMTRAK din Niagara, la terminalul de autobuze din Buffalo sau la aeroportul din Toronto, membrii Asociaţiei Culturale Române din Hamilton erau prezenţi cu automobilul lor, pentru a-i aştepta pe oaspeţi.

Bucuria întâlnirii era pe feţele tuturor şi numărul celor veniţi la Câmpul Românesc creştea în continuu.

Iată-i pe cei din Montreal făcând cunoştinţă cu cei veniţi din California. Veteranii din New York şi Washington fac noi cunoştinţe cu cei care vin pentru prima dată din Toronto, Ottawa, Kitchener şi Hamilton, şi toţi la un loc îi primesc pe tinerii ziarişti din România şi pe cei din Banatul sârbesc. Se înfiripează pe nesimţite o Mică Românie, care este Tabăra de Vară dela Câmpul Românesc.

Duminică 26 Iulie 1998. Prima zi a Săptămânii Câmpului Românesc începe cu tradiţionalul picnic al Parohiei *"Sf. Gheorghe"* din Toronto. De dimineaţă încep să sosească maşinile cu oaspeţi pentru a petrece o zi în mirificul peisaj dela Câmpul Românesc. Mesele sunt pline de bunătăţi, grătarele sfârâie şi muzica alternează doinele cu hore, sârbe şi dansuri moderne. Vremea este frumoasă, canicula cedează în umbra deasă a pomilor şi petrecerea continuă până târziu în noapte.

Luni 27 Iulie 1998. Începe activitatea culturală. După ce participanţii au petrecut o zi de odihnă, discuţii, scăldat în piscină şi muzică imprimată la casetofon, în marea sală a Centrului Cultural *"Nae Ionescu"* se strâng atât cei cazaţi la Câmp cât şi participanţi din oraşele apropiate: Toronto, Hamilton, Kitchener şi împrejurimi.

La orele 7.30 P.M. George -şu, în calitate de Vice-Preşedinte al Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, numit de Asociaţie Director al Săptămânii Câmpului Românesc, deschide oficial sesiunea de comunicări a Săptămânii. După ce prezintă tradiţia acestei întâlniri a Românilor şi importanţa ei pentru comunitatea românească, în numele Asociaţiei îl numeşte pe Zahu Pană moderator la toate conferinţele acestei sesiuni şi conform programului întocmit de Asociaţie îi dă cuvântul lui Zahu Pană pentru prima conferinţă a acestei sesiuni.

Zahu Pană deschide seria conferinţelor cu tema *"Poezia închisorilor"*. Într'o vorbire liberă, conferenţiarul a reuşit să capteze atenţia auditoriului după primele fraze, printr'o expunere inedită atât ca exprimare academică documentată istoric şi literar cât şi emoţional cu citate din poezii din închisori recitate de conferenţiar şi de Jean Bukiu, fost deţinut politic. Poezia Închisorilor a fost prezentată în contextul poeziei mondiale cu citate din autori străini, cu concluzia că România deţine în acest domeniu de creaţie, locul întâi pe glob. După conferinţă au urmat întrebările din sală, la care s'a răspuns cu precizie de către conferenţiar.

A urmat al doilea conferenţiar, prezentat de Zahu Pană, ziaristul Bogdan Costea dela cotidianul *"România Liberă"* din România, şi colaborator la *"Cuvântul Românesc"*, care a vorbit despre *"Rolul presei într'o societate liberă şi democrată"*.

Tânărul ziarist a prezentat într'o succintă expunere drumul parcurs de presa din România după căderea comunismului, realizările şi scăderile acestei mari puteri de orientare a opiniei publice şi pericolul pe care îl prezintă o falsă imagine a realităţii care duce la dezinformarea opiniei publice, fapt constatat chiar în România, după Evenimentele din 1989.

Ascultat cu deosebit interes de publicul din sală, conferinţa a iscat mai multe întrebări, la care conferenţiarul a răspuns prompt şi la subiect.

Marţi 28 Iulie. Prima conferinţă a aparţinut ziaristului George Georgescu din Ottawa, având ca subiect *"Alternativa Liberală"*, conferenţiarul făcând un amplu istoric al rolului jucat de Partidul Liberal şi Familia Brătianu, în crearea României Mari. Bine documentată asupra trecutului liberalilor, conferinţa a arătat şi rolul negativ al acestui partid după dispariţia Brătienilor, citând cazul Guţă Tătărescu şi mai recent cazul Radu Câmpeanu, care a dus în final la pulverizarea acestui partid în grupuri şi grupuleţe. Deşi conferinţa intitulată iniţial *"Alternativa Liberală"* ar fi avut ca subiect o rotaţie în politica românească actuală, ţinând seama de condiţiile din ţară şi de evoluţia politicii din România, conferenţiarul a concluzionat că în urma eşecului actualei formaţiuni la conducerea ţării, nu mai poate fi vorba de o Alternativă Liberală, ci de o *"ALTERNATIVĂ DE DREAPTA"*, singura care mai poate scoate ţara din actualul impas.

A doua conferinţă a fost a ziaristului Andrei Bădin dela cotidianul *"Ziua"* din Bucureşti, colaborator la *"Cuvântul Românesc"* şi Secretarul general al *"ROMFEST '98"* care va avea loc anul acesta în luna Septembrie la Bucureşti. Andrei Bădin a vorbit despre *"Vizita Preşedintelui Emil Constantinescu în Canada şi USA"*. Cu spirit obiectiv, conferenţiarul a arătat că aceste două vizite, deşi au avut un caracter de apropiere între ţările vizitate, n'au atins speranţele pe care Românii le puneau în ele. La insuccesul sperat au contribuit în bună parte şi diplomaţii români dela ambasadele respective, care au frânat până la sabotaj vizita Preşedintelui României. Un mare eşec, datorită acestor diplomaţi, au fost întâlnirile Preşedintelui Constantinescu cu Românii din aceste două ţări. În locul adevăraţilor reprezentanţi ai comunităţilor, diplomaţii dela ambasade au folosit aceiaşi oameni, compromişi de pe timpul comuniştilor, în întâlnirea cu Emil Constantinescu.

Tema prezentată de conferenţiar a stârnit vii discuţii şi întrebări, la care conferenţiarul a răspuns scurt şi documentat.

Miercuri 29 Iulie, a fost ziua de repaus şi destindere. Coloana de maşini organizată la Câmpul Românesc a pornit de dimineaţă pentru a vizita grandioasa cădere de apă dela Cascada Niagara. Vizita la Cascadă s'a încheiat cu masa comună pe superba terasă a restaurantului de lângă Cascadă.

Seara, a avut loc conferinţa publicistului Aurel S. Marinescu din New York, având ca temă *"Tentative de formare a unor guverne româneşti în Exil"*. Bazat pe o bogată documentare din arhivele româneşti şi străine, ca şi pe documentele fostului Comitet Naţional Român, cu obiectivitate de istoric-analist, Aurel Marinescu, plecând dela rolul pe care l-a avut în trecut existenţa Românilor trimişi în Exil după Revoluţia dela 1848, a prezentat toate încercările de constituire a unor guverne româneşti în Exil, dela ex-regele Carol al II-lea, Guvernul dela Viena, până la ultimul Consiliu Naţional Român. Documente inedite, combinaţii politice oportuniste, intrigi şi orgolii, desfăşurate în decursul ultimilor 60 de ani, au constituit fresca prezentată de Aurel Marinescu într'un stil elevat, care îi conferă încredere şi speranţă că cercetările sale sunt abia la început.

După conferinţă a avut loc tradiţionalul "Foc de tabără", aşteptat cu nerăbdare de copii şi tineret. La orele 9.00 P.M. nerăbdătorii copii au aprins *"focul indian"* după ce au aranjat în formă de piramidă lemnele, din timpul zilei. Se întâlneau câteva generaţii de Români dela octogenari la copii încă neaduşi la grădiniţă. Cântecele s'au aprins odată cu vâlvătaia focului, marşurile şi şlagărele vechi alternând cu muzica nouă, dar tot veteranii au fost mai presus, ei cunoscând toate versurile cântecelor de pe vremea lor, tineretul de azi fiind handicapat în acest sens, dependenţi fiind de casetofoanele şi lirismul cântecelor moderne.

Joi 30 Iulie. Două conferinţe cu caracter strict cultural. Prima - *"Logosul la Români"* ţinută de Preot dr. Dumitru Ichim, parohul bisericii din Kitchener-Ontario. Îmbinând într'o perfectă armonie stilul literar cu dogma Sfintei Scripturi, Pr. Ichim, făcând o serie de analize filologice a demonstrat cu citate în limba elină şi latină, esenţa *"Cuvântului"* creaţie imaterială, deopotrivă cu Tatăl şi cu Fiul, Duhul Sfânt care a fost la început, când *"plutea deasupra apelor"* şi s'a întrupat în mântuitor. Apreciată la adevărata sa valoare, conferinţa a fost urmărită cu toată atenţia, iar luările la cuvânt au scos în evidenţă atât calitatea literară cât şi spiritul dogmatic al conferinţei.

A doua conferinţă a fost a Prof. Aurelia Dafinescu din Toronto, având ca subiect *"Identificarea cu arta tradiţională românească"*. Plecând dela ideea *"Multiculturalismului canadian"*, conferenţiara şi-a arătat nedumerirea în ce priveşte slaba prezentare a culturii româneşti în manifestările culturale din Canada, sugerând mai multe idei de îmbunătăţire a acestei prezenţe. Documentată, cu citate din autori străini despre rolul culturii în existenţa unor naţiuni, conferenţiara a explicat cât de importantă este arta tradiţională românească şi cât de necesară este cunoaşterea ei în Lumea Liberă. Conferenţiara a vorbit şi despre grupul de artişti plastici din Ontario care au expus la mai multe expoziţii canadiene.

În aceeaşi seară a avut loc şi Expoziţia de Pictură unde au expus lucrări originale, în majoritate icoane pe sticlă, icoane în stil bizantin şi alte lucrări, pictorii: Melania Roman, Marlena Szabo, Doina Şerban şi Radu Şerban, cunoscuţi atât în România cât şi în Canada. O parte din lucrări au fost reţinute pe loc de către vizitatori, iar artiştii au fost rugaţi să expună în continuare şi pe data de 1 August, când fiind zi liberă, iar Românii din împrejurimi vor veni mai mulţi la Banchetul de închidere, vor avea ocazia să cunoască pe viu creaţia artiştilor români, la care toţi artiştii plastici au fost de acord.

Vineri 31 Iulie. Înainte de începerea conferinţei, Zahu Pană l-a rugat pe părintele Calciu să facă o mică rugăciune pentru cei plecaţi dintre noi, dela ultima Săptămână Culturală de anul trecut. Pr. Calciu a rostit o mică rugăciune şi a cerut un moment de reculegere pentru cei adormiţi întru Domnul şi a rostit numele lor: Dumitru Bacu, Pr. Eugen Mihai, Gheorghe Barza, Eugen Popescu şi Mihai Pop. Într'o atmosferă plină de solemnitate, cei prezenţi s'au ridicat în picioare şi au păstrat un moment de reculegere.

Aşteptat cu viu interes, părintele Calciu-Dumitreasa a venit dela Washington pentru a-şi susţine conferinţa *"Organizaţiile anticreştine"*. Era aşteptat atât de cei prezenţi la Câmpul Românesc cât şi de Românii din împrejurimi, care îl cunoşteau din anii precedenţi şi care erau interesaţi de prezentarea Pr. Calciu. Făcând o introducere la conferinţa ce urma, pr. Calciu a legat-o de cea de acum un an când a vorbit despre Luteranism şi apariţia lui în cadrul Bisericii Romano-Catolice.

De data aceasta conferinţa s'a axat pe organizaţiile oculte care sub pretinsa filantropie, încearcă să deruteze adevăratele ţeluri ale iubirii creştine, schimbându-i sensul în *"Drepturile Omului"* şi *"Înfrăţirea între popoare"*. Conferenţiarul a demascat rolul ocult al curentului anti-creştin zis Ecumenic, rolul identic al Consiliului Mondial al Bisericilor, al curentului New Age, Masoneria şi ţelul lor suprem al unei Noi Ordini Mondiale, care urmăreşte crearea unui om-robot, planificat ca număr pe planetă şi dirijat după voinţa unui guvern mondial unic.

După terminarea conferinţei au urmat o serie de întrebări şi completări care au durat un timp îndelungat.

Cu conferinţa Pr. Calciu, s'a terminat programul fixat de Asociaţia Culturală Română din Hamilton. Zahu Pană, în calitate de moderator al acestei săptămâni culturale, a spus în încheiere că sesiunea de comunicări care s'a terminat, a debutat cu un fost deţinut politic şi s'a încheiat cu alt fost deţinut politic. Mulţumind tuturor celor care au fost prezenţi la această manifestare culturală, a terminat cu cuvintele *"Să ne revedem cu bine la anul"*.

Sâmbătă 1 August 1998. De dimineaţă s'a observat o agitaţie în toată colonia. Oamenii au apărut îmbrăcaţi ca de sărbătoare, iar din pădure apăreau unii cu braţele pline de flori de câmp. Clopotul capelei chema la rugăciune, deşi în program nu era prevăzută nici o slujbă religioasă. O pereche vine îmbrăcată în costum naţional. Sub arbori se aranjau mese festive. Misterul a fost lămurit abia după ce am ajuns la capelă. Şase perechi erau aliniate în faţa altarului. Cine erau ? Trei perechi de miri cu naşii lor. Să vi-i prezentăm pe rând: Vasile şi Ştefania Iamandi din Montreal, naşi George şi Lina Bălaşu. Cătălin-Mihai şi Camelia-Georgina Obreja, naşi Viorel şi Liliana Pană, Corneliu-Şerban şi Rodica Popa, naşi Ion-Petru şi Florica Drăgan.

Soborul de preoţi format din Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa, Pr. Dumitru Ichim şi Pr. Ţiu, au trecut apoi la săvârşirea tainei nunţii, binecuvântând aceste uniri care până acum nu fuseseră trecute prin Sfânta Biserică. A urmat petrecerea de nuntă până la ora 6.00 P.M., când uşile sălii Centrului Cultural *"Nae Ionescu"*, s'au deschis pentru tradiţionalul banchet de închidere a Săptămânii Câmpului Românesc. În acordurile formaţiei de muzică TERRA, originară din Galaţi-România, a început petrecerea, dansul şi masa de rămas bun.

Surpriza serii a fost prezenţa în mijlocul manifestaţiei a Grupului de militari români aflat la perfecţionare în Canada, la Baza militară din Borden, din Ontario, condus de colonelul Şerbu, din care fac parte: căpitanul Florian Moraru, din Statul Major General, doctorul chirurg maior Doru Cojocaru, căpitanul comandor Mihai Capotă, locotenent colonel Ardeleanu din Statul Major şi locotenent colonel Doru Murgoci, şeful Biroului de informaţii al Academiei Militare.

Când Zahu Pană, adresându-se delegaţiei militare, a mulţumit Armatei Române care a refuzat să tragă în manifestanţi în Decembrie 1989 şi a continuat spunând ca *"Armata Română nu este a Preşedintelui, nu este a Puterii, nici a Opoziţiei ci a Ţării Româneşti şi a Neamului Românesc"* delegaţia militară s'a ridicat în picioare aplaudând cu întreaga sală.

În numele Grupului de militari a vorbit colonelul Şerbu care, în cuvinte sobre şi pline de adânc sentiment patriotic, a descris asistenţei rolul Armatei Române, refăcute după căderea comunismului, ca adevărată armată modernă şi scut pentru apărarea ţării.

După luările de cuvânt, a urmat banchetul - masa şi dansul - care a ţinut până târziu, după miezul nopţii. Pe câmp, tinerii au aprins ultimul foc de tabără şi la lumina palidă a lunii, flacăra Câmpului Românesc arunca mai puternică lumina ei, semn al năzuinţelor şi realizărilor acestor locuri, care înving întunericul nopţii.

Au plecat cei peste 250 de oaspeţi veniţi din împrejurimi, dar cei rămaşi în căsuţele şi trailerele dela Câmp, nu au somn. Strânşi la taifas îşi deapănă amintiri şi încropesc speranţe. Ce contează o noapte albă, printre atâtea nopţi negre? De mâine vor fi iarăşi luaţi de vârtejul vieţii cotidiene, dar astă seară este a lor, a Românilor, de pretutindeni cum se numesc mai recent.

La revedere, Câmp Românesc şi să ne revedem cu bine! Inima ţării bate şi aici.

PARTICIPANT

BISERICA CREȘTINĂ

PREAÎNVĂȚATUL DIONISIE TOMITANUL (+ aprox. 555) -PROPUNĂTORUL EREI UNIVERSALE- DELA NAȘTEREA LUI HRISTOS

Pr. Dr. Gheorghe I. DRĂGULIN

Despre Dionisie Smeritul (Tomitanul sau Exiguul) se știe prea puțin chiar în cultura română. Aceste sărace elemente biografice se prezintă și astăzi disparate, răspândite în cuprinsul disciplinelor pe care le-a ilustrat.

De obicei, specialiștii cunosc că acestui smerit monah dobrogean îi datorăm ideea și calculul Erei creștine sau Erei Întrupării. Mai înainte de aceasta, oamenii Bisericii își amintesc de el cu recunoștință în problema clarificării datei de sărbătoare a Paștelui. Discuția asupra timpului canonic de cinstire ecumenică a celei mai mari sărbători creștine despărțise cele două părți ale Bisericii, din Apus și din Răsărit, aproximativ un secol. Ilustrul Papă Leon cel Mare (+461) a putut opri la porțile Romei pe Atila cu contingentele sale pustiitoare, dar nu a izbutit să rezolve problema pascală în dispută cu Bizanțul.

Unii dintre intelectualii români au întâlnit numele învățatului călugăr prin studiile de Drept canonic. El s'a distins, după cum se știe, în alcătuirea primelor ediții de canoane (una în texte critice paralele) și în publicarea celei dintâi colecții de decretale pontificale.

În sfârșit, fără să amintim toate preocupările sale teologice și culturale, o altă categorie de cercetători români au în vedere cu prioritate strădaniile de traducător și de teolog ale Tomitanului, ajuns multe decenii consilier a zece papi și director al arhivelor din Vatican.

În zilele noastre suntem în măsură să înțelegem cauzele cvasiignoranței, la noi, asupra celui mai mare om de cultură român de până la Dimitrie Cantemir. Prima dintre acestea o constituie însăși situația sa de emigrant. Este cunoscut că ilustrul nostru învățat, născut în eparhia Tomisului și format în preajma Constantinopolului, a activat mai mult de jumătate din viața sa și chiar a murit în Italia. De aceea el a fost preluat în mod sigur cu o optică romanocentrică, rămânând categorisit printre *"scriptores minores"*.

Dar și el însuși a contribuit la ignorarea amintită. Vocația și trăirea sa creștină exemplară sunt elocvente și astăzi în chiar numele său: *Dionisius Exiguus*.

În sfârșit, condiția sa de desăvârșit monah ortodox, dedicat în întregime înfăptuirilor teologice înalte, l-au condamnat la ignorarea totală în timpul ateismului militant dela noi.

Ne-a fost necesară amintirea elementelor de mai sus, ca să putem chema la remedierea lipsei semnalate. Sărbătorirea bimileniului creștin care ne așteaptă o impune cu mare stringență. Planurile de sărbătorire a acestui eveniment mondial, la Ierusalim, la Roma, la Constantinopol, obligă și la evocarea personalității părintelui Erei creștine.

Este demn de amintit că toți creștinii vor participa la jubileu, dar numai Românii au privilegiul privirii la unul din neamul lor ajuns pe meridiane culturale ecumenice.

Apreciată din punct de vedere al cronologiei, aceasta este într'adevăr unica printre cele aproximativ o sută de sisteme câte se cunosc: dela Adam, dela Avraam, dela persecuția creștinilor de către Dioclețian (socotită dela 29 August 284), dela fuga lui Mahomed la Medina ș.a. Solicitat să intervină în rezolvarea problemei uniformizării sărbătoririi pascale, el a întocmit două referate de specialitate. A mai elaborat un număr de 16 argumente pascale. Pe alt plan, Cuviosul Dionisie Smeritul a prelungit ciclul pascal de 95 de ani, adică dela 531 până la 626. El fusese moștenit dela Sfântul Chiril al Alexandriei. Cu și în Apus ciclul lunar de 19 ani, precum și data de 21 Martie a echinocțiului de primăvară. De altfel dela primul Sinod Ecumenic dela Niceea (325), alexandrinii fuseseră chemați să calculeze data Paștelui, pentru fiecare an, și s'o comunice restului lumii creștine.

Cu prilejul acestor însărcinări de știință calendaristică și pascaliografică, dela Roma, învățatul străromân a pus la baza ciclurilor sale anul și data zămislirii Domnului nostru Iisus Hristos. Este un crietriu cu totul deosebit, revoluționar pentru veacul în care a fost propus. El face ca dumnezeiasca pomenire a Mântuitorului să sfințească nu numai lumea ci și istoria.

Era creștină dionisiană, s'a constatat ulterior, are o erorare de 5-6 ani. Totuși ea unește în spirit pe toți oamenii de pe pământ, indiferent de convingerile religioase, de stare culturală și de preocupările lor economice. Modul în care a fost calculată Era creștină este în discuție și astăzi. Învățații apuseni, care pun la contribuție numărul de 33 de ani ai vieții pământești ai Mântuitorului, ajung la rezultate eronate. Se știe că Domnul a propovăduit în Țara Sfântă mult mai mulți ani.

În realitate la stabilirea ciclului dionisian au contribuit datele Evangheliei, dar și acelea ale Pascalei alexandrine. Unele elemente ale istoriei biblice, precum recensământul lui Quirinus, anii de domnie ai lui Irod ș.a., au fost clarificate ulterior.

Totuși realizarea învățatului străromân uimește și astăzi. Ea ne lasă să observăm câte cunoștințe de Calendaristică, de Patristică, de Istorie bisericească, de Exegeză biblică, de Pascalie iudaică ș.a. a avut el. În deceniile din urmă s'a precizat și în care mânăstire din Franța s'au aflat cândva manuscrisele sale de Astronomie și de Matematică.

Toate aceste daruri și adevăruri pe care ilustrul purtat pe meridianele bisericești ale Europei veacului al VI-lea vor trebui amintite la jubileul ecumenic pe care în așteptăm.

De asemenea, cu prilejul vizitei Papei în România, el va fi evocat în mod sigur, ca unul care a unit și a împăcat cândva cele două părți ale creștinătății.

În acest scop, măcar acum, să sperăm că i se va publica opera sa științifică în românește, o dată cu o biografie de același nivel critic.

În ce ne privește, noi avem redactat complet volumul *Areopagitica* de patru sute de pagini. Din nefericire, acesta așteaptă încă sponsorul hotărît să-l tipărească.

SĂ ÎNTREVEDEM ZORII UNEI PĂCI ?

Pr. Gh. CALCIU

Cea mai importantă dintre păci este cea a bisericilor. Sf. Liturghie Ortodoxă are, în ecteniile ei, și această prevedere: ***"...pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu Biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm."***

Desigur, cea mai importantă dintre uniri este, în primul rând, a bisericilor ortodoxe între ele. Bisericile autocefale ortodoxe sunt despărțite prin atașamentele lor etnice și, mai mult, printr'un așa-zis ***concept major***. Termenul este preluat din psihologia socială a popoarelor și el denumește un soi de mândrie a marilor națiuni care consideră că au mai multe drepturi decât națiunile mici: cultura țărilor mari domină, dreptul lor de vot este mai important decât al națiunilor mici, ele având și drept de veto, ceea ce, pentru micile națiuni nici nu poate fi conceput. Există între Bisericile naționale ortodoxe un soi de luptă surdă a primatului: Patrirahia Ecumenică din Constantinopol deține un primat tradițional, Patriarhul orașului fiind ***primus inter pares;*** pe de altă parte, Patriarhia rusă consideră că importanța ei - numeric este cu mult înaintea oricărei națiuni ortodoxe - are un primat de putere care este real. Ultimele conflicte dintre Patriarhia Ecumenică și cea Rusă, legată de jurisdicția asupra Episcopiilor Ortodoxe din unele țări baltice, au dovedit acest conflict latent, dar periculos; în sfârșit, între diferitele Patriarhii din Orientul apropiat și cele tradițional ortodoxe mai intervine și bănuiala de monofizism, care împiedică o unire reală. Să nu uităm că, din punct de vedere numeric, România este a doua mare țară ortodoxă.

Între toate aceste patriarhii ortodoxe și Biserica Romano-Catolică, există o desunire pe baza marii schisme dela 1054. Nu este cazul să dezbatem cum s'a petrecut schisma și a cui a fost vina. Cert este că, de atunci și până în prezent, nu au încetat disputele, după cum nu au încetat încercările de împăcare, uneori mai avansate, alteori mai timide, dar fără un rezultat notabil.

Este greu să concepem o împăcare a Ortodoxiei cu Catolicismul, atâta vreme cât Ortodoxia însăși nu este unificată. Nu mă refer la un *"imperiu ortodox"* suprastatal, așa cum este catolocismul, ci la constituirea unui acord total, privind unificarea conceptelor teologice și de dogmă, ca și a primatului universal, recunoscut practic, în același timp, între toate bisericile autocefale ortodoxe. Atâta vreme cât acest acord general nu a fost realizat, Ortodoxia nu va putea constitui o autoritate unanimă cu care să se prezinte în fața catolicismului unitar. Multe comisii ortodoxe au mers la Roma în vederea tratativelor de aranjament al unei împăcări, dar ele au reprezentat numai părți ale Ortodoxiei. Astfel că zorii păcii de care titlul nostru vorbește nu reprezintă decât speranța păcii bisericilor din România.

Realitatea este că, oricât ne-am ruga noi la slujbe pentru pacea bisericilor, ni se cere și să făptuim. În țările foste sub comunism, conflictul s'a acutizat prin problema proprietăților eclesiastice confiscate Bisericii Greco-Catolice de către regimul comunist, atunci când această biserică a fost desființată, și date Bisericii Ortodoxe. Facem o precizare: nu este vorba de proprietăți funciare, pământuri etc. Acestea au fost confiscate, în egală măsură, și bisericilor ortodoxe; este vorba de clădirea Bisericilor respective.

De fapt, această confiscare s'a făcut într'un mod diplomatic: s'a găsit un număr egal de protopopi greco-catolici cu cel al protopopilor ortodocși care au semnat unirea cu catolicismul în anii 1700. În felul acesta, printr'un *"act legal"*, a fost anulată uniația. După ce am ieșit din prima închisoare și am început să studiez teologia, am fost curios să văd cum s'a făcut revenirea Greco-Catolicilor la Biserica Mamă. Am văzut o fotografie, într'o revistă teologică ortodoxă, făcută atunci, a protopopilor uniți care au semnat actul reîntoarcerii. Cred că erau așezați pe treptele Palatului Patriarhiei (nu am posibilitatea să verific, nefiind în țară). Rândul din față stătea ca înaintea plutonului de execuție. În spatele lor însă nu mai puteai vedea nici o față, decât creștete de capete, câte o ureche cu o parte din obraz etc. Fiecare se ascundea în spatele celuilalt, ca și cum s'ar fi putut astfel sustrage răspunderii istorice.

În ciuda acestei *"legalități"*, este evident că samavolnicia a lucrat intens și nu mă refer la arestările ulterioare. Oamenii au cedat presiunilor, fără a fi torturați, fără a fi fost arestați, ci numai din teamă preventivă. Astfel că, în momentul de față, impedimentul principal dintre Ortodoxia românească și Catoliscism constă în acest conflict de restituire a proprietăților către Uniți. Restituirea bunurilor greco-catolice pare, la prima vedere, o problemă simplă: ***restitutio in integrum***. Dar intervenția factorului uman, atașamentul la biserica respectivă al Ortodocșilor - unii din ei fii ai uniților - face problema ceva mai dificilă. Acest fapt nu înseamnă că nu există soluție, dacă ar fi bunăvoință de ambele părți.

Patriarhia Română se teme că sosirea Papei în România ar acutiza problema deja destul de acută, dacă ținem cont de conflictele care au vizat violența, de o parte și de alta, la Cluj. Din punctul lor de vedere, Greco-Catolicii consideră că venirea Papei în România, nu numai că ar grăbi procesul de restituire, dar ar da și un impuls de reînvigorare Greco-Catolicismului, pentrucă mulți din urmașii uniților au acceptat Ortodoxia în care au trăit atâția ani și revenirea lor ar putea îngroșa numărul Greco-Catolicilor. Este posibil ca și unii și alții să aibă dreptate, după cum este posibil ca Papa Ioan-Paul al Doilea, care s'a dovedit și un om politic, să obțină anumite lucruri favorabile, fără a face presiuni, așa cum s'a întâmplat în Cuba, unde el a strâns mâna ultimului dictator comunist din Occident, ceea ce pe mulți i-a revoltat, dar, prin acest act diplomatic, el a obținut niște libertăți religioase pe care, printr'o atitudine dură, fără îndoială, că nu le-ar fi obținut.

Când țineam predicile mele pentru care am fost arestat, am vorbit odată despre iubirea (creștină) care trebue să treacă înaintea dreptății. Dacă Dumnezeu ar fi numai drept, lumea ar trebui să piară în clipa următoare. Mi-aduc aminte că un student dela Politehnica din București mi-a spus că și pacea trebue să treacă înaintea dreptății. El se referea la certurile dintre creștini. Impresia mea este că așa a lucrat Papa în Cuba: a restabilit o pace productivă, care a adus, după ea, și o dreptate, sau măcar o parte din ea. Oricum, o dreptate trebue făcută, și în țara noastră, în problema restituirii proprietăților către Biserica Unită. Nu știu exact cum ar trebui făcută, dar ea se cere imperios împlinită, fără violență și fără insulte jignitoare, mai ales că suntem sub aceeași credință și același duh.

Personal, nu m'aș îngrijiora deloc de vizita Sanctității Sale, Papa Ioan Paul al Doilea în România; dimpotrivă, ar fi o experiență din care s'ar putea ivi o soluție, cea mai bună, pentru ambele părți.

În duh şi adevăr

PÂNĂ CÂND TEAMA DE ADEVĂR ?

Sergiu GROSSU

Urmăresc de mai multă vreme - respectiv de peste doi ani, de când m'am stabilit, oarecum, la Bucureşti, după 27 ani de exil în Franţa - emisiunea D-lui Titi Dincă, transmisă în fiecare Luni seară, pe TVR2, şi anume *"Credo"*. Nu pot spune că am fost întotdeauna mulţumit de felul în care invitaţii dela ora 21 - preoţi sau laici - abordau acutele probleme religioase, legate de viaţa Bisericii ortodoxe, dar mai ales de calitatea concluziilor cu care lua sfârşit emisiunea în discuţie.

Ceea ce mă face să înşăilez aceste câteva rânduri, a fost avalanşa de contra-adevăruri etalate de cele trei persoane invitate să prezinte o carte *"unică"*: dicţionarul ***"Biserica întemniţată, România 1944-1989"***, editată de Institutul Naţional pentru Studiul Totalitarismului. Este vorba de îngrijitorii lucrării: Paul Caravia, Virgiliu Constantinescu şi Flori Stănescu. S'a afirmat, cu o stranie şi necinstită inocenţă, acceptată de realizatorul emisiunii *"Credo"*, că acest *"dicţionar"* prezintă ***pentru prima oară*** un număr impresionant de preoţi, călugări, teologi, ba chiar şi ierarhi ortodocşi, care au suferit, au fost întemniţaţi sau au murit în puşcăriile comuniste din România.

Eu i-am scris D-lui Titi Dincă chiar în seara de 27 Iulie crt., întrebându-l: ***Până când teama de adevăr?*** Până când să inducem în eroare pe telespectatori, evitând ***adevărul?*** Noi avem obligaţia morală, îndeosebi când suntem ziarişti, să respectăm adevărul, căci ***numai adevărul ne face liberi***, precum a spus-o Mântuitorul Iisus Hristos **(Ioan, 8.32)**. Şi tot El ne avertizează că în ziua Judecăţii vom da socoteală *"de orice cuvânt nefolositor"* pe care-l vom fi rostit **(Matei, 12.36)**. Parafrazându-L, aşi putea adăuga că vom da socoteală, în ziua Judecăţii, ***şi de orice cuvânt folositor pe care nu l-am rostit atunci când trebuia s'o facem***, cum a fost cazul în emisiunea amintită mai sus.

Să mă explic. Este contra-adevăr afirmaţia că *"Dicţionarul"* acesta trebue salutat ca cea dintâi lucrare care publică lista victimelor B.O.R. din perioada dictaturii comuniste. Cu ani în urmă, în 1986, Cicerone Ioniţoiu a publicat în Franţa, la editura Résiac, ***"Le martyre de l'Eglise en Roumanie"***, oferind cititorului occidental o listă cutremurătoare de preoţi martiri. De ce nu s'a spus nimic nici de cartea lui Cicerone Ioniţoiu, nici de alte cărţi apărute în Franţa, care dădeau în vileag tragedia trăită de creştinătatea din România, ***sub nepăsarea condamnabilă a ierarhiei ortodoxe***, despre care nu s'a discutat niciodată la emisiunea *"Credo"* ? Este suficient să scot în evidenţă meritul a două lucrări, apărute la Paris: ***"L'âme roumaine écartelée***, de Pierre Gherman (1955) şi propria mea carte ***"Le calvaire de la Roumanie chrétiene"*** (1987), tradusă şi editată în 1993 de *Convorbiri Literare* din Iaşi, într'un tiraj de 10 mii de exemplare.

Şi mă întreb, cum l-am întrebat şi pe Dl. Titi Dincă, în scrisoarea la care n'a binevoit să-mi răspundă: De ce se tace ***azi***, aşa cum s'a tăcut ***ieri***, dintr'o inadmisibilă teamă sau slugărnicie pro-comunistă?

Dl. Paul Caravaia şi-a permis să scoată în evidenţă ce mare descoperire au făcut ei, coordonatorii *"dicţionarului"*! Nu numai Greco-Catolicii au avut prelaţi martiri, ci şi noi, Ortodocşii. Au descoperit, de pildă ***acum***, ceea ce noi am menţionat, în ***"Calvarul României creştine"***, adică numele prelaţilor B.O.R. alungaţi din viaţa Bisericii sau pur şi simplu exterminaţi (mitropolitul Irineu Mihălcescu, forţat să-şi dea demisia, ca să-i ia locul, la Iaşi, Justinian Marina, capul pretinşilor *"prelaţi ai poporului"*, mitropolitul Olteniei Nifon Criveanu, urmat de episcopii Lucian Triteanu dela Roman, Cosma Petrovici, dela Dunărea-de-Jos, Gheronte, dela Constanţa, scoşi la pensie, din oficiu). În timp ce revistele bisericeşti se învăluiau în tăcerea ruşinii, alertăm opinia publicădin Occident de ce se întâmpla în România comunistă şi câţi din cei 154 de preoţi *"reacţionari"*, arestaţi la începutul anului 1952 ca *"duşmani ai poporului"*, au murit fie la Aiud, fie în lagărele dela Poarta-Albă, dela Grindu, dela Salcia sau temniţa din Gherla (Cf. ***"Le calvaire de la Roumanie chrétienne"***, pp.207-208, precum şi ***"Drama României"***, editată la Freiburg în 1984, de Consiliul Naţional Român, pp. 47-72).

Nu înţeleg, nici în ruptul capului, de ce s'a aruncat ***toată vina***, în discuţia înflăcărată dela *"Credo"* asupra P.C.R-ului, iar de noii ierarhi *"ai poporului"*, impuşi de Comitetul Central şi slujindu-l cu credincioşia ştiută, nu s'a vorbit deloc. ***Ei sunt vinovaţi, ca şi regimul comunist, de genocidul mitropoliţilor, al episcopilor şi al preoţilor ortodocşi***, ca să nu mai vorbim de greco-catolici! Comuniştii s'au servit, cât au putut, de mâna înalţilor noştri prelaţi, ca să lovească în toţi acceia care au refuzat să participe la ***comunizarea ortodoxiei române***, după exemplul patriarhiei moscovite. Patriarhul Nicodim a fost asasinat în perioada *"preoţilor poporului"* şi a *"luptei pentru pace"*, ca să se înscăuneze, în locul lui, Justinian Marina, prietenul călăului Ghorghiu-Dej.

S'a mai vorbit că numai în Rusia şi în România, ţări eminamente ortodoxe, au fost posibile atari persecuţii religioase; că în Polonia catolică, de pildă, persecuţia a fost mult mai blajină... Dar de ce nu s'a analizat ***cauza*** acestei *"altfel de prigoane"*? În Polonia, Biserica catolică a rezistat comunismului, n'a îngenuncheat înaintea Belialui marxist-leninist, cum au procedat ierarhii noştri pravoslavnici, dintr'o descalificabilă obedienţă anti-evanghelică. Cardinalul Vâşinski, şeful Bisericii catolice din Polonia (pe care l-am întâlnit la Roma, prin anii '70, după apariţia revistei mele ***"Catacombes"***, apreciată de el cu lacrimi de bucurie), da, cardinalul Vâşinski a stat trei ani în temniţele comuniste din Polonia. Care dintre ierarhii ortodocşi români, înscăunaţi de regimul ateu dela Bucureşti, au suferit pentru credinţa lor şi-au cunoscut prigoana şi lanţurile? În loc să fie, cum cere Ap. Pavel *"împreună lucrători cu Dumnezeu"* **(1. Cor. 3.9)**, timp de 45 de ani au fost *"împreună lucrători"* cu Securitatea, iar Sf. Sinod nu s'a ruşinat să facă parte, din Frontul Unităţii Socialiste, al cărui preşedinte era comunistul Ceauşescu, cel iubit şi proslăvit de membrii înaltului for bisericesc.

Evanghelia ne învaţă să vorbim despre Adevăr şi să apărăm Adevărul. Ce minunat ar fi dacă ziariştii Televiziunii române, cu sarcini de informaţie religioasă, ar adopta această politică spirituală pe care ne-o recomandă Evanghelia, ca să fie şi să rămână *"cu adevărat liberi"* în interioritatea lor convertită, pentru a saluta, într'o zi, zorile renaşterii României.

BISERICA DIN BORLOVENI

Alexandru NEMOIANU

Satul Borlovenii Vechi este aşezat în partea de nord-vest a văii şi ţării Almajului, la poalele munţilor Semenic, pe malul stâng al râului Nera sau Nergăn. Borlovenii Vechi sunt parte a ţării Almajului, o ţară românească tipică din Banatul muntos.

Cazul satului Borlovenii-Vechi şi al Bisericii Ortodoxe de acolo sunt ilustrative şi merită povestite. Este ilustrativ cazul acestui sat şi al locuitorilor lui căci acolo se vădeşte din nou profunda legatură dintre ţăranul român şi pământul românesc şi mai ales rolul special ce îl va avea ţăranul român.

Pentru a putea înţelege bine ce este ţăranul român, şi cum se pilduieşte rolul lui prin cel din Borloveni, este de folos să ne aducem aminte de o frumoasă legendă ce spune despre începutul unei anume aşezări. Graniţa ori hotarul acelei aşezări a fost însemnat de întemeietorul ei printr'o brazdă trasă cu plugul. Atunci când acel hotar a fost încălcat cu batjocură, întemeietorul aşezării nu a şovăit să ridice mâna şi să pedepsească pe cel vinovat, chiar dacă acel vinovat îi era frate geamăn. Poate că legenda asta s'ar fi pierdut în negura vremilor. Dar a fost să fie că întemeietorul aşezării a fost Romulus, vinovatul a fost Remus, iar acea aşezare a fost să devină *"oraşul etern"*, adică Roma.

Această legendă are o imensă valoare alegorică. Ea ne spune că aşezările care vor să dăinuiască au fost şi vor fi întemeiate de oameni ai pământului care, vreme după vreme, ştiu să răstoarne brazda, să aşeze sămânţa în loc potrivit şi care cu nădejde aşteaptă ca ea să dea roadă. Este dincolo de orice îndoială că acest soi de oameni au avut şi au dezvoltat, odată cu pământul, un sistem de valori spirituale eterne, între care stau: credinţa în Dumnezeu, sentimentul de solidaritate cu cei de un sânge, curajul de a sta în faţa năvalelor şi de a păzi moştenirea străbună. Aceşti oameni sunt deodată *"oameni ai pământului"*, adică ţărani şi apărători de glie şi lege, adică grăniceri.

Aşa au fost locuitorii din Borloveni, ţăranii din Borloveni. Ei au păzit hotarul satului lor şi al Banatului din vremuri imemorabile. Mai întâi ca oameni liberi şi cnezi cu diplome nobiliare şi apoi ca grăniceri şi parte a Regimentului de Graniţă Banatic, aşezat de Austrieci. Nu era acest lucru întâmplător căci Borloveniul, ca toate satele româneşti, şi-a apărat fiinţa cu înverşunare. Năvălitorii au trecut val după val, cei nevrednici s'au trecut, fie prin faptele nevrednice fie schimbându-şi legea românească, adică credinţa ortodoxă, dar satul a rămas pe loc pentru a trece mai departe, din neam în neam, un mod de viaţă. Căci ţăranul-grănicer din Borloveni nu a păzit doar pământul, ca mijloc economic, ci a păzit mai ales un hotar duhovnicesc şi *"legea românească"*, adică Ortodoxia, Dreapta Credinţă. Peste ei au trecut relele de tot felul: stăpânire străină, nepăsarea conducătorilor de o clipă şi coşmarul satanic comunist. Dar oamenii din Borloveni au rămas neclintiţi, în posturile de pază ale legii româneşti, unde voia lui Dumnezeu i-a aşezat, mereu biruitori. Nu cu surle şi fanfare, ci biruitori prin faptul că au stat locului şi au putut să înceapă dreptul la vis din nou şi din nou. Nici nu se putea altfel.

Satul românesc în general, şi în cazul acesta Borloveniul, este mai ales o comunitate spirituală, de oameni care stau strânşi în jurul aceloraşi credinţe şi care apără aceleaşi valori spirituale. Dacă priveşti aşezarea fizică a satului Borloveni, cele spuse mai înainte sunt evidente, căci *"centrul"* viu al aşezării este biserica ortodoxă; mică, modestă dar mărturisind despre o făgăduinţă pe care nici o putere nu o va putea călca.

Trupul mic al bisericii închide cu modestie şi limitează din afară. Gândul se poate întoarce fără efort înăuntru, spre sinele infinit. Gestul simplu, aprinsul unei lumânări, se face solemn şi se schimbă în rugăciune. Flacăra luminilor de ceară descoperă feţele Sfinţilor care din veac au bineplăcut lui Dumnezeu, ale martirilor care cu sângele lor au adăpat viaţa ortodoxă şi au întărit Dreapta Credinţă în veac. Icoanele sunt modeste şi roase de sărutul celor care le-au venerat. Biserica din Borloveni are rădăcini adânci şi trup tare care nu are lipsă de protecţie birocratică.

Trup din trupul Ortodoxiei româneşti, Biserica din Borloveni vesteşte eterna Înviere din moartea păcatului. Biserica din Borloveni ne mai spune ceva. Ea ne spune că învăţătura de credinţă ortodoxă este anevoioasă şi a o deprinde cere şi timp şi voinţă şi inspiraţie, dar frumuseţea fără egal a Ortodoxiei, frumuseţe triumfătoare, împărătească, poate fi observată de orice om curat la suflet.

Solemnitatea primitoare a bisericii din Borloveni, splendoarea modestă a icoanelor, intimitatea blândă a cântărilor, lumina caldă şi discretă a lumânărilor, aroma de casă a bunicilor a tămâiei, toate copleşesc, inspiră şi alină.

A tăinui asemenea minune mântuitoare şi a nu căuta să o veseşti aproapelui tău este mai mult decât o greşeală, este un păcat. Căci în a apăra şi vesti Ortodoxia nu trebue să avem nici un fel de modestie. În fiecare dintre Bisericile ortodoxe este păstrat Adevărul aşa cum ne-a fost lăsat dela întruparea Lui în lume.

ÎN FAŢA SFÂNTULUI GIULGIU

Ilie MIHALCEA

Un eveniment religios de o mare însemnătate spirituală aşteptat cu o deosebită emoţie de milioane de credincioşi din întreaga lume a avut loc în acest an în Italia. Între 18 Aprilie şi 14 Iunie a fost expus în Catedrala din Torino, Sfântul Giulgiu în care a fost înfăşurat trupul Domnului nostru Iisus Hristos, după răstignire. În fiecare zi, zeci de mii de pelerini s'au recules în faţa acestei relicve divină.

Sfântul Giulgiu - numit *"la Sindone"*, în limba italiană şi *"Le Saint-Suaire"* în limba franceză - este o pânză de in lungă de 4,37 m şi lată de 1,11 m, pe care figurează două siluete opuse la nivelul capului reprezentând, din faţă şi din spate, corpul Mântuitorului, în întregime gol, cu mâinile încrucişate şi purtând urme de răni.

În acest an se împlineşte un secol de când un avocat italian, Secondo Pia, fotografiind Sfântul Giuligiu, a fost uimit văzând imaginea în pozitiv a unui corp torturat, cu faţa marcată de o profundă nobleţe. S'a descoperit că urmele de răni figurând pe pânză corespund exact descrierilor patimilor şi morţii lui Hristos, din Evanghelii.

Existenţa Sfântului Giulgiu a fost semnalată în anul 33, la Ierusalim. Apoi, în 544, la Edesse, în Turcia de azi, iar în 944, la Constantinopol. În 1356, Sfântul Giulgiu ajunge în localitatea Lirey din Franţa. Prin anul 1450 devine proprietatea ducilor de Savoia care îl aduc în 1453 la Chambery, apoi câţiva ani la Nisa, de unde este readus la Chambery. La Chambery, în anul 1532, Sfântul Giulgiu este puţin deteriorat de un incendiu. În anul 1578, el este dus la Torino, noua capitală a casei de Savoia. În anul 1983, Humbert de Savoia l-a donat Sfântului Scaun.

Sfântul evanghelist Matei ne spune că după moartea Mântuitorului, Iosif din Arimatea a luat trupul, l-a înfăşurat într'o pânză curată de in şi l-a pus într'un mormânt nou. (În amintirea Sfântului Giulgiu, feţele de masă din altar, în liturghia catolică, trebue să fie din in). Fericitul Sebastian Valfré a scris că *"Giulgiu a primit pe Iisus mort şi l-a redat viu"*. Se spune că Iisus a ieşit din giulgiu fără a deranja o singură cută. Ceea ce este uimitor, este perfecta concordanţă între urmele de sânge de pe Sfântul Giulgiu şi descrierile evanghelice ale patimilor şi morţii Mântuitorului. Astfel, pe partea din faţă se vede o pată de sânge provenind dela coroana de spini. Obrazul drept este tumefiat iar cartilagiul nazal lezat de o lovitură violentă. Apoi, sânge pe coasta dreaptă, sânge provenind din rănile piroanelor dela mâini. Echimoze la genunchiul drept în urma căzăturilor de pe Golgota. De asemenea sânge provenind din rănile pironului dela picioare. Pe partea din spate se văd contuziunile dela umeri, provocate de greutatea crucii (Crucea cântărea cca. 40 kg.). Pot fi observate urmele loviturilor de bici, pe spate şi pe picioare.(Biciul roman era confecţionat din piele, treminat cu bile de plumb). Şi pe imaginea din spate se vede sângele provenind din rănile dela picioare.

În trecutul îndepărtat,Sfântul Giulgiu era expus foarte des. Dar, începând cu secolul al 19-lea, expunerile s'au rărit, doar de patru ori putând fi văzut de marele public. În secolul al 20-lea, Sfântul Giulgiu a fost expus în 1931, 1933, 1946 (o expoziţie extraordinară, foarte scurtă), 1973, 1978 (a atras trei milioane de pelerini), 1980 şi 1998. El va fi expus şi în anul 2000, la răscruce de milenii.

Papa Ioan Paul al II-lea a declarat că *"Sfântul Giulgiu din Torino este relicva cea mai spledindă a Patimilor şi a Învierii"*.

Pe data de 25 Mai 1998, m'am recules împreună cu Remus Radina din Paris şi Iulian Curelea din Milano în faţa Sfântului Giulgiu, în Catedrala din Torino. La plecare, l-am întrebat pe Remus Radina, autorul cărţii *"Testamentul din morgă"*, ce impresie i-a făcut Sfântul Giulgiu. Mi-a răspuns: *"Este o imagine cutremurătoare: sângele de pe Sfântul Giulgiu este singura relicvă din trupul Mântuitorului"*. Dela sfârşitul lui Iunie a.c. şi până în luna Noembrie o reproducere în mărime naturală după Sfântul Giulgiu din Torino poate fi văzută la bazilica Notre-Dame des Victoires din Paris.

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

GRIGORE GHICA VODĂ

—Nicolae LUPAN—

Neîntrecut patriot şi Domn al Moldovei dela 1764 până la 1767 şi dela 1774 şi până la 1777. Sfârşitul său tragic, legat de răpirea Bucovinei, poate fi asemuit cu cel al lui Constantin Brâncoveanu.

Pierzania sa porni dela delimitarea Arboroasei ce făcea parte integrantă din Ţara de Sus a Moldovei. Delimitare în favoarea Austriei care, prin bani mari şi bijuterii scumpe, îi câştigă de partea sa *"pe un anume Tahir Aga şi pe Paşa de Hotin, acesta şi supraveghetor pe întreaga afacere"*.

Grigore Ghica, deşi era cel mai în drept, nu reuşi să fie numit nici măcar membru în comisia de delimitare. O tendenţiozitate flagrantă din partea Austriecilor despre care un cronicar anonim scria: *"Ghica s'a purtat cu vrednicie: s'a plâns Paşei din Hotin contra lui Tahir Aga, care nu s'ar purta cu dreptate la lucrările de delimitare; a arătat Porţii că Austriecii l-au încărcat pe acest Agă cu daruri multe; şi-a dat în sfârşit toate silinţele să strice tractatul încheiat între Turci şi Nemţi cu privire la Bucovina - dar n'a izbutit"*! În strădaniile sale, Ghica Vodă încearcă să scoată *"din ghearele Austriecilor"* măcar Suceava, *"cetatea eternă a românismului"*. A fost peste puterile sale. În schimb, Austriecii mai câştigară 46 de sate *"peste linia de graniţă statorită"* prin tratatul din 7 Mai 1775.

Mai mult, prin tot felul de viclenii, Viena convinse Ţarigradul că Grigore Ghica este o unealtă a Ruşilor şi, în felul acesta, soarta lui fu pecetluită. *"Turcii trebuia să scape cu orice preţ de acest Domn supărăcios"*. Drept care, Înalta Poartă porunceşte Domnului Moldovei să strângă noi biruri pentru un eventual război cu Ruşii. Biruri ce trebuiau trimise de urgenţă la Galaţi. Ghica însă refuză *"de oare ce ţara-i săracă, fiind că a fost bântuită de lăcuste şi lovită de vărsările apelor"*.

Motivul de condamnare la moarte, chipurile, ar fi fost acela că Domnul Moldovei *"s'ar fi rostit faţă de trimisul Porţii în nişte termeni atât de enormi şi de nepotrivit cu demnitatea strălucitei Porţi, în cât aceea s'ar găsi nevoită a-l pedepsi pentru necuviinţa sa"*.

De fapt, la mijloc era demnitatea de Român şi patriot a domnitorului, lucru peste care nu putea să treacă *"poarta suzerană"*. Drept care, cronicarul Enaki Kogălniceanu scria: *"Întreg era acest Domn la toate, plin de minte, învăţat, ştia toate trebile cum le va purta, că nu putea nimeni din Capichehaiele ca să-l înşele cât de puţin... Nu era om împrăştietor, toate sămile le căuta înaintea Măriei sale şi cuvântul ce grăia era grăit şi era lăudat de către toţi şi plăcut prostimei"*.

Crescut la Constantinopol, cum era pe atunci moda pentru cei ce aspirau la tron, Grigore Ghica se dovedi a fi un bun Român şi un bun gospodar. Scopul lui de căpetenie era ridicarea economică a ţării. De aceea, din chiar primele luni de domnie, dădu poruncă boierilor ca aceştia să facă dreptate săracilor de pe moşiile lor, cerându-le să nu ia *"bacşiş"* dela nimeni *"sub ameninţare de straşnică pedeapsă"*.

Apoi *"a orânduit un nou fel mai omenesc de a strânge birurile şi eşea o mulţime de bani şi ţara foarte să tocmia şi se umplea de locuitori şi le era foarte de uşurare, cât nu le fusese de multă vreme, nici la un domn din cei ce au fost mai înainte, care se mira singuri pământenii de aceasta"*.

Grigore Ghica era unul dintre puţinii domni moldoveni care nu admitea luxul nemăsurat *"pe spinarea săracilor"*, dând el însuşi exemplu de simplitate, spirit economic şi cumpătare omenească în viaţa sa de toate zilele.

Grigore Ghica a fost acela care a adus apă în Iaşi, făcând cişmele *"mai la toate colţurile de uliţe"*. După care a construit fabrica de postavuri dela Jijia *"şi alte asemenea îmbunătăţiri obşteşti"*.

Şi cronicarul mai zice, *"în câteva cuvinte"* că Ghica Vodă Grigore fusese *"un domn bun, ales, gospodar, ce purta haine necostisitoare"*, încheind cu ceea ce ar fi zis domnitorul însuşi: *"Dumnezeu m'a trimis în acest pământ ca să păzesc pe săraci şi să-mi fie milă de dânşii"*.

Dar să revin la motivele invocate de Turci în suprimarea domnitorului şi la felul cum a fost dusă la îndeplinire acea mişelească hotărîre.

Aşadar, *"furiosul sultan"* îl trimise la Iaşi pe capigiul Kara Hisarli Ahmed-bei ca să i-l aducă pe Ghica *"viu sau mort"*. În caz contrar, ar fi plătit el singur cu *"propriul cap"*. Şi Turcul, un pretins prieten al domnitorului, plecă la începutul lui Octombrie 1777 spre Moldova, înconjurat de mulţi ieniceri. Domnul îi trimise *"mare alai"* ca să-l întâlnească la Şanta, nu departe de Iaşi. Cum zice cronicarul, Vodă trebuia *"ca să-i facă'ntâmpinare / Fiind bei şi agă mare, / Şi cu pompă să-l primească / Ca pe-slugă'mpărătească"*.

In acest context *"amăgitor"*, capigiul *"Au zis că-i bolnav de moarte, / Şi-au cerut doftor să-l cate"*. Altfel zis, Turcul s'a prefăcut bolnav, cerând să fie dus pe braţe dela trăsură până la Beilic, reşedinţa trimişilor sultanului. Apoi trimise vorbă *"hulpească"* la curtea domnitorului, înştiinţându-l pe acesta că el, capigiul, trebuia să meargă la Hotin, dar *"din pricina boalei e silit să rămână puţin la Iaşi"*. Şi că având a-i comunica ceva important din partea împărăţiei, îl ruga, scuzându-se, să treacă pe la dânsul.

Şi fiind vorba de un *"prieten"*, cum se credea, cronicarul scrie în versuri că Domnul, */ neavând nici un prepus / i-au trimis acest răspuns: / Să nu facă osteneală, / Fiind supărat de boală; / Că merge Măria Sa, / Acolo la gazda sa.*

Totuşi, la sfatul unor boieri, Ghica trimise pe medicul său Fotache să vadă dacă, într'adevăr, Turcul e bolnav. La rându-i, capigiul, iniţiat în ale medicinei, îşi legă strâns mâinile mai sus de cot cu o gumă şi, în felul acesta, pulsul i se micşoră simţitor. Şi medicul ajunse la concluzia că Turcul era bolnav.

Domnul, *"milos"*, îşi luă o suită compusă din doar cinci persoane şi se duse la Beilic. Aici fu primit cu mare cinste şi onoruri. Capigiul stătea întins pe o sofa şi, cu glas slăbit, rugă ca oamenii din suita domnească să treacă în altă cameră la cafea. În felul acesta, Domnitorul Ghica rămase singur cu Ahmed Paşa. Şi, deodată, ieniceri *Uşile deschizând, / Au şezut cu toţii rând. / Văzând Vodă acea'ntâmplare, / L-a cuprins mare sudoare, / O sudoare grea de moarte, / Care le-au săvârşit toate.*

După câteva vorbe schimbate, Ghica scoase tabachera şi îl servi pe Turc cu *"tabac"*. Turcul îi mulţumi zicând: *"Bun tabac ai, dar eu am şi mai bun"*. Apoi, bătând din palme, strigă: *"Tabac !"*

Era semnul la care ienicerii tăbărîră cu iataganele asupra Domnului Moldovei. Îşi scoase şi el sabia, *"strigând şi cercând să rupă gratiile, dar în zadar"*. Copleşit de numărul mare al ucigaşilor, Grigore Ghica căzu răpus.

Se întâmpla această fărădelege turcească în ziua de 12 Octombrie 1777.

Ahmed Paşa porni în aceeaşi clipă să ducă la Ţarigrad capul Domnitorului *"spre încredinţare că Voevodul bănuit (trădător) al Turcilor nu mai este"*.

Cât despre cronicarul-poet, el încheie: *"Trupul cel mult muncit / Şi de cuţite rănit, / L-au dat pe fereastră'n jos, / În grădina cea din dos! / Şi bostangiii săpară şi acolo'l îngropară! / Din averile lui toate, / Neavând la a sa moarte, / Măcar patru colţi de pânză / Ca pe dânsul s'o întinză!"*

SFÂRŞIT DE VEAC ÎN... BUCOVINA

—Radu NEGRESCU-SUŢU—

Am cunoscut în copilăria mea, Bucovina rămasă română, familia mea ducându-mă prin anii '50 în fiecare vară, în superba zonă Pojorâta - Valea Putnei - Vatra Dornei, locuri pe care le revăd şi astăzi cu exactitate şi emoţie în persistentele-mi aduceri aminte..

Era Bavaria românească, ţinut de oameni falnici şi mândri la chip şi la port, de gospodari harnici şi curaţi care scăpaseră invaziei colectiviste datorită reliefului muntos şi deluros care nu prezenta, la acea dată, un interes pentru comunişti.

Însă Bucovina, floarea României, nu rămăsese toată românească şi partea de nord, răpită de bolşevici în 1940 înfometată şi depopulată, avea să cunoască trista şi dureroasa ei Golgotă, atât de dureroasă încât cuvintele lipsesc oricui ar dori s'o descrie.

Şi-ar fi putut imagina vreodată vajnicii noştri gospodari bucovineni că vor ajunge să fie deportaţi în îngheţata Siberie, în Karelia sau în Kazahstan ? Nu cred. Şi nici că vor trebui să supravieţuiască printre urşi polari, reni şi cămile. Exotismul, atunci când este forţat, îşi pierde orice farmec.

Şi că, la reîntoarcerea supravieţuitorilor acasă, îi va aştepta o altă tragedie ? Sate întregi şi gospodării distruse, agoniseala unei munci harnice şi cinstite de-o viaţă risipită şi confiscată, familii sfârtecate de hidra comunistă şi toate acestea doar din vina de a fi fost Român ? Cert, nu. Şi astăzi, încă mai doinesc ciobanii:

"Baciul român trăieşte,
Dar graiul i-i străin,
Pe acest picior de plai
Nu poate să vorbească
În cel mai dulce grai
Ce-i limba românească."

spune un trist cântec bucovinean.

•••

Am primit zilele trecute, din partea Domnului Adrian Rozei din Paris, întors dintr'o emoţionantă călătorie în Bucovina, nişte publicaţii ale Românilor din Cernăuţi.

Ciudăţenie a soartei noastre în Mâna Domnului - Stăpânul destinelor şi sentimentelor noastre, în loc să mă bucure, cum ar fi fost normal, aceste stilate publicaţii scrise în cea mai frumoasă limbă literară română, m'au întristat, umplându-mi sufletul de amărăciune.

De şapte ani, aceşti fraţi români se străduiesc în căutările lor să-şi exprime identitatea naţională, enunţată ca o sublimă datorie în testamentul politic al boierului bucovinean Doxachi Hurmuzachi: Patria, Limba şi Biserica.

Şapte ani de mărturii, cercetări istorice, religioase, literare şi artistice, ştiinţifice şi etnografice, şapte ani de renaştere iniţiatică şi lăudabilă datorie patriotică împlinită.

Şi toate acestea într'un climat care continuă să fie ostil, mergând până la acte de vandalism împotriva a tot ce este romanesc: arderea tricolorului naţional în Piaţa Centrală a Cernăuţilor, spargerea regulată a geamurilor Societăţii Mihai Eminescu, profanarea cimitirului românesc din Cernăuţi şi, mai recent, distrugerea Crucii aşezate de Români în Codrii Cosminului, pe locul victoriei moldovenilor lui Ştefan cel Mare.

Agresivitatea ucraineană, în pofida tratatului semnat cu România, nu cunoaşte reticenţe în conjunctura actuală, lucru regretabil şi condamnabil şi pe care *Almanahul Ţara Fagilor* şi ziarul *Plai românesc* ni-l prezintă ca un strigăt de ajutor adresat nouă, Românilor care i-am uitat.

Neputând cita toate prestigioasele semnături întâlnite în aceste publicaţii, mă voi mărgini a o cita doar pe o Doamnă bucovineancă, a cărei sensibilitate m'a impresionat dureros: Elena Fedoreac.

"Oamenii pe timpuri nu erau tare învăţaţi, dar nici proşti. Învăţau pildele din Biblie şi le era de ajuns ca să fie omenoşi. Şi ziceau copiilor că dacă spui minciuni, furi, baţi sau ucizi, te vede Dumnezeu şi pedeapsa lui nu se lasă aşteptată. Şi copiii se fereau de rele, fiindcă aveau frică de Dumnezeu. Şi apoi, pe atunci mai exista ruşine. Acum ruşinea s'a izărît. Şi dacă nu-i ruşine, nu-i nici omenie. Dacă nu-i nici credinţă adevărată în Dumnezeu, se înmulţesc şi faptele rele.

Doamne, frumos a mai fost odată în Bucovina noastră, când lumea dela noi era curată la suflet. Era mai săracă, mai buiacă ca acum, dar ştia să trăiască după legile omeniei şi după cele zece porunci."

Ce aş mai putea adăuga eu, Românul exilat, la această superbă evocare ? Cert, nu mare lucru. Decât că-i mulţumesc autoarei pentru emoţia mesajului său retrospectiv şi sincer şi în acelaşi timp Românilor bucovineni exilaţi în propria ţară furată, care se străduiesc întru continuarea identităţii noastre naţionale în teritoriu ocupat.

Aceştia sunt: Preot Adrian ACOSTĂCHIOAIEI, Maria ANDRIEŞ, Ion BELDEANU, Grigore BOSTAN, Ştefan BROASCĂ, Ion COJOCARU, Dumitru COVALCIUC, Grigore CRIGAN, Alexandru DAVIDEANU, Ileana FEDOREAC, Grigore GOLOVATE, Vasile IZVORAN-CERNĂUŢEANU, Filaret MIHOREANU, Mihail Artimon MIRCEA, George NIMIGEANU (+1987), Arcadie OPAIŢ, Preot Vasile PAULIUC, Aurel POPOVICI, Dimitrie POPTĂMAŞ, Ion POSTEUCĂ, Eleonora SCHIPOR, Maria TOACĂ, Constantin UNGUREANU, şi cer scuze celor pe care i-am omis.

Dumnezeu să vă dea putere, fraţi români, să vă ocrotescă şi să vă ajute în exilul vostru, care este şi al nostru. Noi, Românii care vorbim aceeaşi limbă, nu v'am uitat şi ne mândrim cu voi.

BUCOVINA, 1918 - 1998

La 80 de ani dela revenirea Bucovinei la ţara-mamă, după 143 de ani de jug habsburgic, România continuă să sângereze prin ruperea din trupul său a Nordului *"Veselei grădini"* alecsandrine.

O rană adâncă în sufletul Neamului ce nu se va tămădui decât atunci când Arboroasa Hurmuzăcheştilor va fi readusă acasă.

La 1915 Românii din stânga Prutului le cereau Românilor din Regat: *"Am fost şi vrem să fim Români! Voi nu aveţi dreptul să nu ne ascultaţi!"*

Dar astăzi cui să se adreseze Românii bucovineni înstrăinaţi când ţara-mamă crează, pe propriul său teritoriu, nesăbuita euroregiune *"Prutul de Sus"*?

Cunoaşterea trecutului a fost şi continuă să fie un imperativ al oamenilor din toate timpurile şi din toată lumea.

Iată de ce, găsesc de cuviinţă să închin această pagină, până la sfârşitul anului, mult pătimitei Bucovine.

Nicolae LUPAN

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

PAGINI DIN EPOPEEA REZISTENŢEI ANTICOMUNISTE DIN MUNŢII BUCOVINEI

- II -

Culegere de Erast CĂLINESCU

Motto: "Cu-al nostru sânge-am scris al nostru nume / în cartea gloriosului trecut / Şi mulţi duşmani ar vrea să ne sugrume. / Dar până când mai stau Carpaţii scut / Acel ce ne va şterge de pe lume, / să ştie toţi că încă nu-i născut!"

(Cântec ostăşesc)

GRUPUL VLADIMIR MACOVEICIUC

Vladimir Macoveiciuc a fost considerat, pe bună dreptate, cel mai de temut dintre partizanii Bucovinei, datorită intransigenţei sale împotriva ocupaţiei sovietice şi împotriva cozilor de topor care colaborau cu ocupanţii. Grupul său era format din 22 luptători de elită, printre care erau: Vasile şi Gheorghe Motrescu, Ion şi Gheorghe Chiraş, Vasile Juravle, Archip Rusu şi Silvestru Macoveiciuc, fiul său.

Grupul său a acţionat în zona dinspre Sud a Bucovinei şi avea o mare mobilitate, intrând în legătură şi cu alte grupuri de luptători, chiar şi din zone mai depărtate. Macoveiciuc stabilise legături şi cu generalul Aurel Aldea, fost Ministru de Interne într'un guvern de după 23 August 1944. Adesea, venea la Bucureşti, de unde se întorcea cu bani şi cu muniţie. (Dimitrie Rusu): *"prima acţiune a grupului condus de Macoveiciuc, în Aprilie 1944, a fost strângerea refugiaţilor... aflaţi prin păduri şi conducerea lor spre liniile româneşti. Erau bătrâni, femei şi copii, cu animale şi bagaje... Numai Macoveiciuc avea o armă ZB. El mergea în fruntea coloanei, iar eu cu Sfichi Aurel... tăiam crengile şi tufişurile cu toporişca, pentru a deschide drumul, ca să treacă animalele şi bagajele."*

Vladimir Macoveiciuc avea gradul de sergent şi era decorat cu *"Virtutea Militară"*, pentru acte de vitejie pe frontul de Est. Germanii, însă, îl înălţaseră la gradul de sublocotenent.

LUPTA DIN POIANA HACIUNGUL MARE

Într'un raport asupra activităţii grupului său, Vladimir Macoveiciuc relatează: *"În ziua de 15.05.1944, ne-am procurat dela un depozit rusesc 20 de grenade şi 4 arme şi am reuşit să evacuăm 80 de familii, cu copii şi vite, pe care le-am trecut peste linia de front rusească, în partea neocupată a ţării româneşti... În ziua de 1 Iunie am trecut din nou frontiera în partea ocupată, unde ne-am pus la pândă, pentru a face o ispravă ţării noastre... Unii informatori ne-au adus ştiri că ar umbla prin păduri un grup puternic de ofiţeri sovietici, încadrat de două plutoane de soldaţi..."*

"În ziua de 18.06.1944 am tras un atac puternic la linia rusească, unde erau cam 5 cuiburi de mitralieră... La punctul Topliţa... ne-am tras până la o distanţă de 20 m de tranşeele inamicului, aruncându-i 46 grenade, de pe urma cărora am auzit ţipete, vaiete şi strigăte înfiorătoare, rămânând mulţi morţi şi răniţi... am deschis foc, Ruşii au început să ne lovească cu brandurile, să arunce rachete şi, văzându-ne în pericol, am fugit în pădure, fiind susţinuţi de puştile mitraliere."

"...în zorii zilei de 20 Iunie 1944 ne-am aşezat... în Poiana Haciungului Mare... cam pe la 11,30 şi-a făcut apariţia în poiană o patrulă de 4 bolşevici, pe pieptul cărora străluceau decoraţiile. Le-am dat drumul să treacă de noi... După 20 de minute a sosit şi grosul coloanei în poiană, alcătuit din 9 ofiţeri călări, încadraţi de două plutoane... Atunci, arma automată dela intrarea în poiană a început să tragă foc în urma lor. Atât ofiţerii cât şi soldaţii s'au oprit, întorcându-se să vadă cine a împuşcat. În acel moment, puşca-mitralieră a sergentului Rusu Archip şi cea a caporalului Chicher Anania, precum şi pistoalele automate ale lui Grijincu, Onica şi Rotariu au început foc din faţă şi din dreapta. Ofiţerii ruşi au sărit de pe cai, culcându-se la pământ. Restul trupei s'a deplasat către pădure, de unde însă, a început un groaznic foc din automate, carabine şi grenade, din partea grupului nostru. O mare parte din bolşevici au murit în poiană, loviţi de flăcăii noştri. Lupta a durat o oră şi mai bine, trăgându-se câteva mii de cartuşe şi câteva zeci de grenade. În Poiana Haciungul Mare a rămas un mare număr de cadavre."

"După încetarea focului, am fost descoperiţi de o baterie de artilerie şi de mai multe branduri... dar am salvat 7 cai, am zmuls mai multe decoraţii, galoanele ofiţerilor, pistoale şi arme automate, portharturi şi genţi şi o raniţă cu acte importante, precum şi actele lor de identitate, din care am dedus că erau ofiţeri de stat-major... Tot materialul a fost predat Corpului de armată."

Actele predate au fost foarte importante. Însuşi generalul Mihail Cămăraşu i-a decorat pe partizani cu *"Virtutea Militară"* şi cu *"Bărbăţie şi Credinţă"*, iar Nemţii le-au conferit *"Crucea de Fier"*. În plus, ca să-l laude pe Vladimir Macoveiciuc, Nemţii i-au pus fotografia prin vitrine, în oraşele şi comunele din zonă, punând astfel securitatea pe urmele lui.

•••

În iarna anului 1944/1945, pe când guverna guvernul Rădescu, Comitetul Militar al Mişcării Naţionale de Rezistenţă îi dă lui Vladimir Macoveiciuc misiunea de a organiza rezistenţa anticomunistă în munţii din Nordul României, inclusiv din Bucovina. Pentru camuflarea misiunii, primeşte un ordin, ca genist, pentru deminarea munţilor în urma războiului şi uniformă de locotenent. Tot la Bucureşti, stabileşte legătura cu comandanţi ai Mişcării Legionare, dela care primeşte sume de bani, necesare activităţii clandestine.

Vladimir Macoveiciuc 1905 - 1946

Reintors în munţi, ia legătura cu Ovidiu Găină din Rădăuţi, comandantul unui grup de legionari din Germania, paraşutaţi în munţii Apuseni, în 1945 şi stabiliţi ulterior pe masivul Giumalău, din Bucovina, pe care îi ajută să deplaseze armament, echipament şi aparate de emisie într'un loc minat, din pădure, pentru a nu cădea în mâna Securităţii.

Încă după 23 August 1944, Vladimir Macoveiciuc îşi pusese familia la adăpost, în comuna Pomi, jud. Satu Mare. Un fost dezertor de pe front, Tudose Simion din Vicovul de Jos, aflând că s'a pus un premiu pe capul lui Macoveiciuc, conduce NKVD-ul în satul Pomi. În 8 Septembrie 1945 familia lui Macoveiciuc este arestată de Ruşi, inclusiv prietena lui Silvestru, Marioara Gabor, de 16 ani. În drum spre Câmpulung, fata este violată de toţi Ruşii, apoi abandonată. Marioara porneşte pe jos până în Maramureş şi, ajunsă acasă, moare după câteva zile. Familia lui Macoveiciuc este anchetată şi bătută până la leşin la arestul NKVD-ului din Câmpulug, apoi la închisoarea din Suceava. Copilul, Victor, într'o stare jalnică este purtat de Sovietici prin păduri, să-şi strige tatăl. Dar Vladimir Macoveiciuc rezistă şi îi scrie Evreului Biener, şeful siguranţei din Suceava, că dacă nu i se eliberează familia, va trece la represalii. Familia este achitată *"din lipsă de probe"*.

Cei care au urzit trădarea lui Macoveiciuc, Tudose Simion, Brăileanu Teodor şi Şumlanschi Arcade sunt prinşi, judecaţi şi executaţi în baza *"legilor nescrise"* ale partizanilor.

În 8 Iulie 1946, şeful postului de jandarmi din Vicovu de Jos, Alexandru Sclipa, care până atunci îl ajutase pe Macoveiciuc, îl trădează. În timp ce era la sora sa, casa este înconjurată de 4 plutoane de jandarmi şi incendiată. Silvestru iese afară, spunând că se predă, ca să distragă atenţia jandarmilor. Vladimir aruncă o grenadă fumigenă şi încearcă să fugă, dar este împuşcat în picior şi în piept. Ştiind ce îl aşteaptă scoate pistolul şi se împuşcă în tâmplă.

(Aurel Chifan, 8 Iulie 1946): *"lumea din sat vorbea că a fost împuşcat Vladimir Macoveiciuc. Acesta era iubit de săteni... Am plecat cu câţiva prieteni spre Vicovul de Jos, unde se vedea fumul dela casa Minodorei, sora lui, căreia jandarmii îi dăduseră foc. Vladimir Macoveiciuc era... pe şanţul şoselei, cu faţa în sus, cu capul spre şosea şi cu picioarele în şanţ. În mâna stângă avea pălăria cu 24 cartuşe în ea. Automatul era lângă el... În piept, pe haină, avea prinsă efigia regelui Mihai, cum se obişnuia pe atunci, realizată prin plierea unei bancnote de doi lei."*

Pe monumentul eroilor din comuna Vicovul de Jos, numele lui Victor Macoveiciuc este înscris la loc de cinste.

•••

Silvestru Macoveiciuc, fiul lui Vladimir, continuă lupta, după moartea tatălui său, încă timp de doi ani. În 1948, pentrucă Securitatea trecuse la represalii împotriva familiei sale, decide să se predea. Dar rudele nu îi sunt eliberate şi Silvestru evadează, întorcându-se la camarazii săi de luptă. În 1949 este prins, prin trădare, anchetat la Suceava şi judecat la Iaşi, apoi trecut prin multe închisori. La Tg. Ocna se îmbolnăveşte de plămâni, dar reuşeşte să supravuieţuiască până la eliberare. Moare, însă, în scurt timp, într'un accident suspect de maşină...

(Va urma)

BIBLIOGRAFIE

Brişcă Adrian - *Mişcarea de partizani din Bucovina, Arhivele totalitarismului, nr. 3/4 1994 şi 3/1995.*

Hossu Lucia - *Memorialul durerii, video # 41.*

Vasiliu Constantin Dinu - *Munţii Bucovinei, primii munţi în flăcări. Revista Memoria, nr.10/1994.*

UN APEL DE SUFLET

dela creştinii din Bucovina-România

În oraşul Suceava din Nordul Moldovei, un grup de credincioşi şi preoţi a constituit în anul 1990, imediat după eliberarea României de regimul totalitar de teroare comunistă, o organizaţie apolitică, nonguvernamentală, non profit, cu scopul de a marca revenirea la tradiţiile strămoşeşti ale neamului românesc.

Acest obiectiv l-am materializat prin iniţiativa ridicării în oraşul istoric Suceava a unui măreţ edificiu de cultură şi credinţă *"CATEDRALA ORTODOXĂ DIN SUCEAVA"* în amintirea eroilor neamului de pretutindenea.

Un juriu de mare ţinută a selecţionat cea mai valoroasă lucrare din concurs.

Construcţia este structurată pe două nivele:

- un demisol destinat în exclusivitate activităţilor culturale, muzeu, bibliotecă, săli de studii, conferinţe etc., iar
- la partea superioară un spaţiu liturgic divin.

Obiectivul monumental pune în contemporaneitate simboluri creştine şi continuă arta specifică a Bisericilor din Nordul Moldovei recunoscute pe plan mondial şi de către UNESCO, ca monumente ale umanităţii.

Prin această construcţie, bogăţia vieţii spirituale şi capacitatea creatoare a bucovinenilor este continuată.

Îmbogăţirea salbei de monumente de artă medievală, de importanţă naţională şi universală, se doreşte a fi sporită şi continuată prin realizarea acestui edificiu ce va concretiza bogăţia vieţii spirituale şi capacitatea creatoare a bucovinenilor. Fără a neglija valoarea artistică a conceptelor spirituale consacrate şi recunoscute ca atare, de tradiţia şi specificul locului şi nu numai, ci, dimpotrivă, pornind tocmai dela acestea, folosind şi aportul dat de descoperirile şi noile perfecţionări aduse în domeniul tehnicii şi tehnologiilor artelor plastice şi decorative, a materialelor şi distinctelor lor proprietăţi, prin utilizarea lor corectă, se urmăreşte rezolvarea şi îmbinarea în mod armonios a tradiţiei spirituale şi religioase, o continuare a valorilor artistice, o încadrare desăvârşită a acestora în contemporaneitate.

Din punct de vedere constructiv, până în prezent s'a pus fundaţia - temelia - celei mai impresionante lucrări din ultimele decenii, realizându-se peste zece la sută din evaluarea toatală a investiţiei de 45 miliarde lei (în preţuri Ianuarie 1998) valoarea totală.

Dorinţa publică generală a sucevenilor, a bucovinenilor este de a realiza mai mult şi mai repede.

În condiţiile sociale şi economice din această perioadă, de tranziţie spre economia de piaţă, singura sursă de finanţare pentru acest obiectiv este contribuţia credincioşilor, care în aceste zile este tot mai limitată.

Pe această cale ne adresăm credincioşilor, Românilor, bucovinenilor, tuturor celor care au dorinţa şi bunăvoinţa, să pună o cărămidă la CATEDRALA MILENIULUI TREI, pe care o dorim sfinţită în anul 2004 cu ocazia a cinci sute de ani dela trecerea la cele veşnice a lui Ştefan cel Mare, apărătorul creştinătăţii.

Facem acest ***apel de suflet*** la acei care doresc să ofere un obol cât de mic - DARUL VĂDUVEI - să devină ctitori ai acestui măreţ edificiu în construcţie.

Binefăcătorii o pot face prin depunere în conturile deschise la BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ - SUCURSALA SUCEAVA

- cont în dolari(USA).... 47 210 1600 760
- cont în mărci (DM)..... 47 216 1000 760

Titularul conturilor de mai sus este SOCIETATEA CREDINCIOŞILOR ORTODOCŞI DIN BUCOVINA cod 5800, municipiul Suceava, str. Dealul Arhiepiscopiei f.n. România - pentru construcţia CATEDRALEI MILENIULUI TREI.

Donaţiile pot fi trimise şi prin poştă la adresa de mai sus.

Tuturor binefăcătorilor le aducem pe această cale mulţumiri şi ne rugăm ca Bunul Dumnezeu să răsplătească fapta bună.

PREŞEDINTE,
Dr. Pop Traian Victor

VICE PREŞEDINTE,
Parohul Capelei Catedralei
Preot Mihoc George

SECRETAR,
Ing. Dr. Seghedin Taras

SECRETAR TEHNIC
Ec. Părău Filaret

FARA ARMÂNEASCĂ

S'A PRĂBUŞIT UN STEJAR

"Toţi vom pleca, dar nimeni nu va spune / că n'a avut în el un strop de cer / şi toţi vom duce'n noi câte-o minune"

Radu Gyr

Din Atena ne-a parvenit ştirea plecării dintre noi a celui care a fost Dr. Gheorghe Barza. Pentru prieteni, camarazi şi cunoscuţi el era însă *"Gioga"*, modestul, inimosul, dârzul şi sentimentalul Gioga. Un mănunchi de calităţi rar întâlnite într'o singură persoană îl făcea pe Gioga să intre - fără ostentaţie - în sufletul oamenilor. Era greu de observat care dintre multele lui însuşiri îl făceau atât de apropiat, un fapt rămânea însă permanent: omul acesta îţi *"mergea la suflet"* de cum îl cunoşteai.

Stând mai mult pe lângă dânsul, în lungi taclale, când venea vorba - din întâmplare - despre neamul nostru, despre peregrinările lui, despre viaţa de familie, pe nesimţite, Gioga luneca în duioşie, povestea din viaţa lui; în alte împrejurări ar fi tăcut.

Am aflat astfel - într'o seară de taină dela *"reşedinţa"* lui din Palm Beach, Florida - fragmente din zbuciumata sa viaţă.

Gheorhe Barza a venit pe lume la 17 Februarie 1923, în localitatea Livezi, din Macedonia grecească, sat pur de Aromâni cu vechi tradiţii. *"În satul nostru* - spunea Gioga - *numai jandarmul şi un învăţător trimis de stat erau Greci"*.

Redeşteptarea naţională a Aromânilor începută în secolul trecut, continuă şi după Primul Război Mondial, a avut ecou şi în localitatea Livezi. Acţiunea de colonizare a Macedo-Românilor în România era răspândită peste tot. An de an, Aromânii din Livezi luau calea colonizării în România, stabilindu-se în mai multe centre cu nume turceşti din judeţul Durostor, care începeau să prindă alt contur după colonizare. Valul colonizărilor a luat pe creasta lui şi familia Barza şi în anul 1928 au venit în România. Gioga avea doar cinci ani şi în casă se vorbea doar în dialect, dar lui nu i-a fost greu să deprindă vorbirea mai elevată din ţara care îi deschidea alte orizonturi şi alte perspective.

Cu pasiunea descoperitorilor, s'a avântat să acumuleze cât mai multe cunoştinţe noi. Era un elev sârguincios, îndrăgostit de carte şi părea că drumul spre învăţătură îi este larg deschis, dar la vârsta de 12 ani primeşte cea mai grea încercare din viaţă: tatăl său suferă un grav accident, de pe urma căruia Gioga rămâne orfan de tată. Era feciorul cel mai mare şi el devenea capul familiei.

Sunt greu de înţeles - pentru generaţiile de astăzi - tradiţiile, legile nescrise dar respectate cu sfinţenie de Aromâni şi de alte neamuri. Astfel Gioga, deşi avea doar 12 ani, după tradiţie devenea capul familiei şi trebuia să se zbată să înveţe să conducă treburile familiei. Era doar un copil pentru gândirea de astăzi, dar în Macedonia la 12 ani, trebuia deja să munceşti pentru casă. Desigur că la 12 ani, oricât ar fi fost de dotat un copil, nu putea răzbi obligaţiile născute din nevoile familiei dar el era încărcat cu responsabilitatea ce cădea pe capul lui şi trebuia să caute sfatul cel mai bun la cei mai în vârstă. A fost uşurat de această sarcină de venerabilul său bunic Sterie Barza care, văzând pasiunea pentru carte a nepotului său, l-a încurajat să meargă mai departe.

Gheorghe Barza s'a înscris şi a urmat cursurile secundare la gimnaziul mixt din Turtucaia, judeţul Durostor, unde se remarcă la limba română, limba franceză şi matematică. După absolvirea gimnaziului se înscrie la liceul din Dumbrăveni, vine însă nefastul an 1940, cu cedarea Cadrilaterului şi a Ardealului de Nord. Familia Barza este evacuată în judeţul Tulcea, iar Gioga, după evacuarea familiei, urmează cursurile liceului Ioan Mesota din Braşov. Se zbate în lipsuri şi pentru a-şi acoperi unele nevoi, dă meditaţii.

În Dobrogea de Nord, unde au fost evacuaţi, viaţa familiei era grea. Terenul arid era departe de calitatea şi productivitatea pământului din Durostor. Fratele mai mic, Stere, supleneşte rolul fratelui Gioga, plecat la învăţătură. Din puţinii bani câştigaţi cu meditaţiile, Gioga trebue să ajute şi acasă. Terminase liceul şi se zbătea în luarea unei hotărîri: a continua studiile sau rămânerea la vreun post obscur la ţară, ca absolvent de liceu. Cu dârzenia lui de neînchipuit, alege învăţătura şi reuşeşte să se înscrie la Facultatea de Medicină şi Farmacie *"Victor Babeş"*, din Cluj, refugiată la Sibiu, pe care o termină cu brio după reîntregirea ţării, la Cluj.

In timpul studiilor din oraşele Transilvaniei, ca elev şi student, cunoaşte o serie de colegi din Generaţia de Aur a României, se alătură lor şi naţionalistul persecutat în Grecia şi rănit sufleteşte după cedarea Cadrilaterului izbucneşte în sufletul său curat, se alătură lor şi ia parte la acţiunile lor pentru ceea ce se numea *"Schimbarea la faţă a României"*.

În orele libere dintre cursuri continua să dea meditaţii, iar în timpul vacanţei de vară mergea la ţară să muncească alături de ceilalţi membri ai familei, la strânsul recoltei, îndrumaţi de bătrânul familiei, bunicul Sterie.

Este iritat că fratele mai mic stă la ţară şi se jenează că el învaţă să devină doctor. Are mustrarea de conştiinţă a unei nedreptăţi, deşi nu era cu nimic vinovat şi ia o hotărîre temerară. Cu aceeaşi tenacitate cu care lucrau la căratul snopilor la arie şi treierat, storşi de oboseală, noaptea face meditaţii cu fratele Stere, care terminase liceul şi reuşeşte performanţa ca şi

GHEORGHE BARZA
1923-1998

acesta să intre la Facultatea de Medicină şi să devină doctor.

Printre elevele pe care le avea la meditat era şi o fată - Ana Urzeanu - cu un deosebit talent literar. Debutase la o revistă literară şi se pregătea pentru admiterea la Facultatea de Litere şi Filosofie, dar pasionatul de medicină şi pragmaticul meditator reuşeşte s'o convingă de dificultăţile pe care le poate avea în viaţă ca profesor sau scriitor - intrasem în cercul de umbră al comunismului - şi de avantajul profesiunii de medic. Excelentul său spirit pedagogic are succes şi după ce Ana reuşeşte să intre la Facultatea de Medicină, abia atunci tânărul doctor îi mărturiseşte şi de o altă pasiune, mai mare decât medicina, pe care n'a îndrăznit să i-o mărturisească meditatorul, dragostea de fosta sa elevă, actuala studentă.

Este momentul cel mai înălţător din viaţa lui şi fericita reciprocitate pe care i-o mărturiseşte şi fosta sa elevă, duce la căsătoria lor, care a avut loc în anul 1948. O căsătorie care a întemeiat o familie *"Casă de Piatră"*, cum urează Românii, fără nici o fisură, întreruptă după 50 de ani de forţa destinului căruia nimeni nu i se poate opune.

Ca doctor, Gheorghe Barza a făcut specializarea şi perfecţionarea la Bucureşti. A lucrat pe post de chirurg la Spitalui CFR Witing şi la Spitalul CFR Nr.2 din Bucureşti, fiind apreciat personal de conducere şi de pacienţi. Atitudinea lui naţionalistă şi distantă faţă de comunism l-au împiedicat să fie cunoscut la adevărata sa valoare, ceea ce l-a făcut în final să aleagă libertatea, venind în Grecia, ţara unde s'a născut şi i-a acordat azil politic.

După venirea în lumea liberă, a căutat să ia legătura cu toată activitatea Exilului Românesc, abonându-se la toate publicaţiile din Exil şi contribuind material la ajutorul multor refugiaţi, acţiuni româneşti şi aromâne.

A participat la toate congresele aromâneşti din Europa, criticând poziţia secesionistă a unor oportunişti. Împreună cu alţi Aromâni au înfiinţat la Atena, la 17 Aprilie 1988, o Asociaţie a Aromânilor, fiind ales vice-preşedintele Asociaţiei, şi a participat la toate întâlnirile Aromânilor din Grecia, ţinute anual în diverse localităţi locuite de Aromâni.

Pe plan cultural, văzând strădania lui Gheorghe Padiotu, care cu o mare răbdare şi migală a cules cântece folclorice aromâne, a ajutat material la editarea primului volum de *"Cântiţi Armâneşti di Aminciu"*, îmbogăţind tezaurul cultural aromân cu încă o lucrare de prestigiu.

In fiecare an venea să-şi petreacă iarna în însorita Floridă, unde unicul lor fiu, Doru Barza este un distins şi apreciat medic. Pasiunea sa pentru medicină s'a adeverit din nou, acest om deosebit reuşind să aibă în familie cinci medici, pentrucă şi nora lor este tot medic.

O viaţă închinată idealului de mai bine şi frumos, care a luat sfârşit la 11 Mai 1998, la Atena. Pendulare între locurile natale şi ţărmul îndepărtat al idealului. Pe cerul Atenei a căzut o stea, dar trupul celui care a fost Gheorghe Barza, a fost dus - după vrerea lui - să se odihnească în ţara de sub Carpaţi, la Bucureşti.

Adio Gioga! *"Noi mereu te plângem frate, iar tu dormi mereu"*.

Zahu PANĂ

FILE DE ISTORIE

O POSADA AROMÂNĂ

Românii balcanici, cari pe timpul Comnenilor formau un element de seamă al oştilor bizantine, cunoşteau arta militară bizantină măcar în elementele ei. Astfel se explică cum au învins pe bizantini în atîtea întîlniri, amintite fugar de izvoarele istorice, sub conducerea vitejilor Asăneşti. Răsboiul vlaho-bizantin se purta cu multă încordare şi nenumărate lupte în curs de vreo 14 ani, avînd ca rezultat consolidarea noului Stat, român după structura lui militară şi bulgar după cultura lui. "Semeţindu-se *Vlahii*, - zice Nicetas Choniates la anul 1194 - şi îmbogăţindu-se cu prăzile luate de la Bizantini, căpătînd *tot felul de arme*, de aici înainte nu s-au mai putut înfrîna, nici s-au mărginit a bate numai satele şi ţarinile, ci şi *cetăţile* cele întărite". Aceasta înseamnă că Statul Asăneştilor intrase în faza capacităţii militare de a cuceri cetăţi prin asediu şi de a şti să le apere în urmă.

Nu putem trece cu vederea din epoca acestor lupte, cînd se încercau pentru întîia oară Românii cu o putere militară de mîna întîiu, să nu amintim o biruinţă din văile Balcanilor care se aseamănă aşa de mult cu aceea cîştigată mai tîrziu în văile Carpaţilor (la 1330)

După o expediţie care l-a reţinut vreo două luni în părţile Balcanilor, împăratul Isaac Anghel a apucat la întoarcere pe o cale mai scurtă ce duce la Beroe (*Karaferia* aveau să-i zică Turcii mai tîrziu, *Veria*, *Vervia* armânească, de la poalele m-ţilor Vermion, n.red.) prin văi frumoase, intrînd "în strîmtori şi (în) rîpele munţilor, pe unde cură un rîu uşor şi s-a închis acolo pe sine şi oastea. Iar despre *barbarii* cari se arăta de amîndouă laturile strîmtorii, prea lesne putea spune că n-au venit cu gînd bun asupră-i. Legiunile care erau în frunte au trecut însă fără bîntuială, căci *Vlahii*, făcînd mari pagube împăratului..." "Cea mai mare parte a oştilor o pierdu atunci împăratul şi el însuşi ar fi pierit, dacă nu-l scăpa pronia divină" ca pe Carol Robert la 1330. Ajutaţi cu oaste de Cumanii din Bărăganul muntean, se ştie că Aromânii se foloseau adescori de stratagemele "tătăreşti", rotindu-se înapoi călări şi vărsînd o ploaie de săgeţi asupra duşmanului, cînd acesta credea că i-a pus pe fugă.

În chipul acesta au cîştigat ei şi vestita biruinţă de la *Adrianopole* din 1205, pe care ne-o povesteşte în culori aşa de vii istoricul Cruciatei a IV-a, Villehardouin. Cu oastea lui, formată din Români, Cumani şi Bulgari, Ioniţă

LUPTA DE LA ADRIANOPOLE, DIN 1205

se apropiase pînă la 5 leghe de tabăra întărită a Cavalerilor lui Balduin de Flandra, noul împărat latin de Constantinopole, şi trimese pe Cumani să alerge prin faţa taberei.

Cavalerii, provocaţi astfel, ieşiră din tabăra lor în mare desordine, luîndu-se după Cumani, cu strigăte, pînă la o leghe, după care Cumanii

se întorc asupra lor, trăgînd harnic din arcuri şi chiuind.

Trupele de adunătură, ce însoţeau pe Cavaleri, s-au speriat şi au dat dosul. Atunci începu dezastrul: "căci Cumanii şi *Vlahii*" - acum vine rîndul elementului românesc, încep a-i strîge în cleşte.

Dar, să lăsăm pe cronicarul francez să povestească însuşi înfrîngerea:

"Împăratul (Balduin), copleşit de duşmani, îşi chema oamenii, să nu fugă, căci nici el nu-i va părăsi şi cei care l-au văzut, au mărturisit că niciodată un cavaler nu s-a apărat mai bine ca el. Lupta dură aşa mult timp, unii arătîndu-şi virtutea, iar alţii fugind. În cele din urmă, ei (cavalerii) fură înfrînţi. Pe cîmpul luptei rămase împăratul Balduin, care nu voia să fugă şi contele Ludovic ce fu ucis. Vai, ce dureroase pierderi au fost atunci... (şi urmeză lista baronilor căzuţi). Mareşalul de Champagne ţinea arier-garda retragerii, cu mari greutăţi. Căci *Ioniţă, regele Blahiei şi Bulgariei* venise din zorii zilei înaintea Adrianopolei cu toată oştirea sa, şi el află că ai noştri plecaseră, şi el călări după dînşii. Norocul lor că nu i-a aflat, căci dacă i-ar fi găsit erau pierduţi fără greşeală".

Răsboiul acesta, în care îşi pierdu viaţa întemeietorul imperiului latin, se deschisese între cele două puteri pentru moştenirea imperiului bizantin, la care rîvneau amîndoi împăraţii, Ioniţă socotindu-se pe picior de egalitate cu Balduin, mai ales de cînd intrase în ordinea romană prin coroana regală primită de la Papă (Innocenţiu al III-lea).

El făcu dovada că Aromânii erau capabili, cu virtuţile lor militare şi tactica combinată din metode bizantine şi barbare - să înfrîngă şi oştile greu înarmate ale cavalerilor din Apusul feudal. Spiritul militar valah dăduse un examen strălucit la cele mai grele probe ce soarta putea să-i scoată în cale.

N. A. CONSTANTINESCU

(Din Enciclopedia Românici, vol. I, Bucureşti, 1938, pp. 716-717)

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

AVEM AL TREILEA FLOREŞTI

Primul, un sat din judeţul Tutova, cu mânăstirea Sfântul Ilie fundată de Ştefan cel Mare în 1480; al doilea, cătunul din judeţul Ilfov cu biserica (la început mânăstire) zidită în secolul al XVI-lea şi al treilea Floreşti, în Ardeal, ce are prima biserică greco-catolică ridicată de credincioşii ortodocşi, penticostali, reformaţi, romano-catolici şi greco-catolici.

Primarul comunei Gligor Gherman, iniţiatorul proiectului a strâns şase sute milioane lei şi a construit o nouă biserică pe care a oferit-o fraţilor greco-catolici, a căror biserică a fost luată cu forţa de comunişti.

Aici în comună, spune cu mândrie primarul, nu avem dispute între diferitele culte. La sfinţirea bisericii au luat parte pe lângă Episcopul Diocezei greco-catolice de Cluj-Gherla, George Guţiu, preotul ortodox din sat şi un grup de călugăriţe ortodoxe.

Câtă diferenţă între Floreştieni şi restul lumii !

În Irlanda e război civil între Catolici şi Protestanţi, în Afganistan război între sectele musulmane. În Israel e o perpetuă vânătoare, Palestinienii vânează Evrei şi Evreii vânează Palestineni; hindustanii din India stau călare pe bombe atomice pentru a se apăra de musulmanii din Pakistan care şi ei călăresc pe bombe atomice pentru a se apăra de hindustani.

Sunt bombele atomice pentru apărare, ori pentru atac?

În mijlocul acestei lumi, când fiecare e cu degetul pe trăgaci, Floreştienii vor putea spune că indiferent în ce biserică ne rugăm, am dat o mână de ajutor şi am clădit un lăcaş fraţilor creştini.

Arhiepiscopul Vadului, Feleacului şi Clujului, I.P.S. Bartolomeu Anania a refuzat invitaţia de a participa la sfinţirea noii biserici. (Era ocupat cu altă liturghie, n.n.).

Ce exemplu frumos de iubire şi cât prestigiu ar fi adus Bisericii Ortodoxe Române, dacă Episcopul Vadului, Feleacului şi Clujului ar fi fost prezent şi-ar fi contribuit măcar cu o cărămidă la înălţarea unui lăcaş închinat aceluiaşi Dumnezeu.

•••

"PROFEŢIA SFÂNTULUI NILUS"

O parte dintr'o ştire transmisă prin internet şi redată în traducere liberă: După anii 1900, pe la mijlocul secolului - prevede Sfântul Nilus, care a trăit în secolul al V-lea - lumea va fi de nerecunoscut... mintea va fi preocupată de plăceri trupeşti, nu va mai exista onoare şi respectul legilor. Aparenţa oamenilolr va fi diferită şi va fi imposibil să distingi un om de o femeie, datorită îmbrăcămintei şi felului cum îşi poartă părul. Aceşti oameni brutali se vor purta ca şi animalele sălbatice. Nu va mai fi respect pentru părinţi şi bătrâni. In acele timpuri (timpurile de azi, n.n.) morala, tradiţia creştină şi Biserica se vor schimba. Minciuna şi lăcomia vor lua mari proporţii şi fiecare va căuta să se îmbogăţească.

Desfrâul, adulteria, homosexualitatea, afacerile secrete şi crimele vor controla societatea. *(Lust, adultery, homosexuality, secrets deeds and murder will rule in society).*

Profeţiile din secolul al V-lea ale Sfântului Nilus le vezi seara la televizor şi le citeşti în ziarul de dimineaţă.

•••

ÎN TREI CUVINTE

La întrebarea *"Care a fost prima Dvs. părere despre America şi despre Românii din America"*, unul din cei şapte ofiţeri români oaspeţi ai *"Câmpului Românesc"*, după ce şi-a cântărit cele auzite şi citite cu ani în urmă şi cele văzute azi, mi-a răspuns în trei cuvinte:

"America e altceva!"

În adevăr, suntem altceva de cum am fost descrişi. Pentru o şi mai bună clarificare a trecutului, confratele Zahu Pană a oferit fiecărui ofiţer cartea sa *"Poezii din Închisori"*.

•••

PRODUSE AGRICOLE CULTIVATE CU CIOMAGUL

Respectăm drepturile tuturor dar nu şi al ţăranului care, venind la târg să-şi vândă produsul, este înconjurat şi ameninţat de ţigani, care-i cumpără marfa la preţul dictat de ei; apoi ţiganii, transformaţi instantaneu în agricultori, se instalează la tarabă şi vând munca altuia la preţul dictat tot de ei.

Crem scuze dacă suntem acuzaţi de rasism!

•••

"PENEŞII CURCANI" DIN BOTOŞANI

Plecat-au în Statele Unite 25 de inşi din Botoşani şi toţi cei 25 erau reprezentanţi ai Camerei de Comerţ, trimişi pentru promovarea legăturilor economice, dar plecat-au 25 şi s'au întors 20!

Cei neîntorşi au căzut victime nivelului de viaţă american.

Unul din motivele pentru care o grupă de folclor n'a fost invitată să participe la un concurs internaţional.

•••

AVEM MENU EUROPEAN

Importăm şi mâncăm iaurt unguresc, pătlăgele roşii din Danemarca, cartofi din Turcia şi Ungaria, de asemenea importăm mere şi bulion iar, ca să fim lustruiţi, am cumpărat în 1997 cremă de ghete în valoare de 1.6 milioane dolari (Informaţii date de un distins om de afaceri din România).

•••

O săptămână de neuitat

George GEORGESCU

Am găsit la *"Câmpul Românesc"* de lângă Hamilton, o Românie în miniatură. Dar nu România de azi, măcinată de pasiuni şi patimi, de ură şi intoleranţă, ci România de dinaintea conflagraţiei mondiale, în urma căreia uraganul roşu a pustiit ţara, golind-o de valori. Oameni din generaţii diferite, care au plătit cu ani grei de temniţă visul lor de libertate, s'au reîntâlnit şi au depănat împreună amintiri din anii de coşmar ce le-a furat tinereţea. Ceea ce m'a impresionat puternic la aceşti oameni ce au supravieţuit genocidului comunist care a decimat elitele, a fost moralul şi optimismul lor sănătos, deşi cea mai frumoasă parte a vieţii lor s'a derulat în umbra celulelor, sub spectrul morţii care îi pândea.

Drumul unora către libertate a fost deosebit de lung şi de sinuos şi multe întâmplări povestite în serile târzii, alcătuiesc capitolele extraordinarei aventuri ale unor caractere dârze, neînfricate, care nu şi-au încălcat niciodată crezul politic şi principiile morale. Viaţa lor este o pildă, în care mesajul transmis peste generaţii este păstrarea fiinţei naţionale şi credinţa în Dumnezeu. Camarazii căzuţi în vâltoarea vitregiei vremurilor, pe front, în lagăre de muncă forţată sau în închisorile cu regim de exterminare, au ieşit rând pe rând din negura trecutului şi au luat loc alături de supravieţuitorii gulagului românesc, la masa amintirilor.

S'au întâlnit în cadrul *SĂPTĂMÂNII CÂMPULUI ROMÂNESC* (26 Iulie - 1 August) sosind din cele mai îndepărtate colţuri ale continentului nord-american, Români veniţi din Los Angeles, Chicago, New York, Washington, Detroit, Cleveland, Toronto, Hamilton, Ottawa, Montreal şi multe alte oraşe, mai mult sau mai puţin cunoscute. În cadrul acestei săptămâni s'au ţinut seară de seară conferinţe.

Sâmbătă 1 August a fost ultima zi petrecută la *"Câmpul Românesc"*, în mijlocul unor oameni deosebiţi, care se adună în acest loc de ani de zile, deşi unii au respetabila vârstă de 90 de ani, precum D-nul George Donev, sosit dela o apreciabilă distanţă. Deşi mulţi dintre participanţi sunt la vârsta de aur şi au petrecut ani mulţi în detenţie, sunt pilde vii de rezistenţă fizică, dar mai ales morală, fiind oţeliţi în lupta dusă o viaţă întreagă pentru purificarea unei societăţi bolnave. Dimineaţa s'au oficiat trei căsătorii religioase ale unor perechi ce nu beneficiaseră de binecuvântarea Bisericii, iar seara a avut loc Banchetul de închidere a *"Săptămânii Câmpului Românesc"*.

Printre invitaţii obişnuiţi la *"Săptămâna Câmpului Românesc"*, s'au aflat personalităţi distinse ale Exilului, precum Dl. Nicolae Pora, acest Mecena al comunităţii Românilor din Canada, delicata scriitoare şi poetă Florica Baţu-Ichim, care deşi scrie că *"moartea este unul din cele mai importante momente ale vieţii"*, luptă cu ajutorul credinţei împotriva unei necruţătoare boli, pe care până în prezent a învins-o. Am mai întâlnit pe Nicolae Naum, un Român demn şi generos, Nicolae Popa, un neclintit luptător împotriva tiraniei, Jaques Iamandi, preşedintele *"Asociaţiei pentru Apărarea Democraţiei"* din Montreal, fraţii Buchiu, îngemănare de talent şi integritate morală, ziariştii Andrei Bădin dela cotidianul *"Ziua"*, Bogdan Costea dela *"România Liberă"*, Mihai Gheorghiu şi mulţi alţii pe care nu-i putem enumera din lipsa spaţiului.

De-a dreptul impresionant a fost efortul depus de organizatorii Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, pentru buna desfăşurare a acestei sărbători a cugetului românesc de pretutindeni. Toată gratitudinea noastră pentru munca neobosită, din zori până noaptea târziu, pentru cei veniţi să se simtă ca acasă. Şi într'adevăr, ne-am simţit ca în mijlocul unei familii.

Ultima zi a fost plină de încărcătura emoţională, despărţirea celor veniţi din toate colţurile continentului nord-american şi din ţară, îmbrăcând un aer plin de nostalgie. Dela ultima reuniune din anul 1997, cinci reprezentanţi de seamă ai Exilului românesc au trecut în eternitate, în amintirea lor păstrându-se un minut de reculegere.

Ne-am despărţit îmbrăţişându-ne cu afecţiune, având lacrimi în ochi, dorindu-ne ca anul viitor să ne întâlnim din nou, fără nici o lipsă la apel. Părăsind cu o strângere de inimă *"Câmpul Românesc"*, din Hamilton, am înălţat în gând o rugă către Cel de Sus: *"DOAMNE, OCROTEŞTE-I PE ROMÂNI !"*

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

VASILE STOICA, GLOBE-TROTTER ROMÂN CARE FACE OCOLUL LUMII ÎNTR'UN SCAUN RULANT, A FOST OASPETELE CÂMPULUI ROMÂNESC

Duminică 16 August, *"Câmpul Românesc"* din Hamilton a avut un invitat special: pe globe-trotter-ul Vasile Stoica, din România, care face ocolul lumii într'un scaun rulant, acţionat numai prin forţa braţelor. El a început acest tur la 25 Mai 1998, din faţa Palatului Cotroceni din Bucureşti şi până acum a străbătut ROMÂNIA, UNGARIA, AUSTRIA, GERMANIA şi FRANŢA. Ajuns la Toronto în 4 August, Vasile Stoica intenţionează, în continuare, să străbată CANADA (începând cu Toronto-Kitchener-London şi Windsor), apoi U.S.A. (Detroit-Chicago-Kansas City-Denver-Salt Lake City-Sacramento-San Francisco-Los Angeles) - MEXIC-GUATEMALA-SALVADOR-NICARAGUA-COSTA RICA-PANAMA-COLUMBIA-ECUADOR-PERU-CHILE (cu avionul, dela Santiago de Chile până la Melbourne) - AUSTRALIA (dela Sud la Nord pe coasta de Est)-INDONESIA-INDIA-PAKISTAN-IRAN-TURCIA-BULGARIA, urmând să ajungă în ROMÂNIA în Mai-Iunie 1999, după ce va fi străbătut peste 31.000 de kilometri!

Vasile Stoica s'a născut acum 28 de ani, în localitatea Măguri-Răvătău, Jud. Cluj, România, şi din 1980 locuieşte la Lugoj, jud. Timiş. Fiind al patrulea dintr'o familie cu şapte copii, el s'a născut cu paraplegie congenitală. După terminarea Şcolii Generale (Cluj), a absolvit Şcoala de artă, secţia pictură, la Lugoj. Din anul 1991 a început să practice sportul în scaunul rulant, şi în 1993 a înfiinţat la Lugoj primul Club Sportiv pentru handicapaţi, din România.

În perioada August-Septembrie 1993 Vasile Stoica a făcut un tur de 3.400 km., dela Lugoj la Bordeaux (Franţa), în doar 40 de zile. Pe parcursul acestui turneu a fost primit şi la Palatul Elysee de către Doamna Danielle Mitterand, soţia fostului preşedinte al Franţei.

În vara 1995, Vasile Stoica a plecat într'un nou turneu, de această dată un tur al Europei de 8.000 km., timp de 4 luni.

Obiectivele acestui turneu, formulate de Vasile Stoica, sunt:

- Încurajarea persoanelor cu handicapul de a înfrunta realităţile vieţii şi de a lupta pentru o viaţă decentă.
- Demonstrarea importanţei integrării socio-profesionale a persoanelor cu handicap.
- Conştientizarea rezolvării accesibilităţii în mediul urban, instituţii publice, transport în comun etc.
- Schimbarea mentalităţii opiniei publice cu privire la persoana cu handicap.

George Bălaşu, vicepreşedintele Asociaţiei Culturale Române l-a prezentat pe Vasile Stoica celor peste 1.000 de Români veniţi la hramul capelei *"Sfânta Maria"* dela Câmpul Românesc, eveniment de-acum tradiţional care reuneşte cele patru comunităţi din Hamilton, Toronto, Kitchener şi London. Din iniţiativa Asociaţiei Culturale Române din Hamilton s'a organizat o colectă, în urma căreia s'au adunat peste 800 de dolari. Au donat bani oameni de toate vârstele, dela copii de câţiva anişori până la octogenari. Mai mult, cei prezenţi nu s'au limitat numai la un sprijin financiar, ei au dorit să-l şi încurajeze pe Vasile Stoica, urându-i succes în temerara sa încercare. Mulţi au dorit să cunoască detalii, i-au pus întrebări, la care globe-trotter-ul român a răspuns cu mare plăcere. Am aflat, de exemplu, că dânsul călătoreşte singur, nu are nici un fel de escortă, şi că recordul de distanţă este 170 de km., într'o zi.

Îi dorim din toată inima lui Vasile Stoica să-i ajute Dumnezeu să ducă la bun sfârşit această extraordinară încercare, să dovedească, că nimeni şi nimic nu poate sta în faţa voinţei omului de a învinge. Şi ne vom bucura de reuşită cu atât mai mult cu cât este reuşita unui Român.

Laurenţiu DAFINESCU

IN MEMORIAM!

ANATOLIE OŢEL

Ne-a părăsit un făuritor de lăcaşuri sfinte.

Flacăra candelei sale i-a luminat, singuratec, calea spre cealaltă lume. Lângă patul în care Anatolie îşi dormea somnul, cu obrazul pe palmă, ca întotdeauna şi pentru totdeauna, Ceaslovul era deschis la sfârşitul rugăciunilor miezului de nopţi, cu ochelarii pe el. Îşi citise singur rugăciunile de iertarea păcatelor...

S'a stins, retras şi cuvios, aşa cuma a trăit în ultimii săi ani, în căsuţa lui din Moldoveni, Jud. Neamţ. Dumnezeu şi l-a luat, ca pe un ales al Său, cu două zile înainte de înălţare, pentru ca să-l scutească de cele 24 vămi ale văzduhului.

Anatolie Oţel s'a născut în anul 1925, în comuna Mihalcea din judeţul Cernăuţi, din părinţi învăţători, în vremea când preoţii şi învăţătorii erau elita satului românesc. Bunicul său, Teodor Oţel, a fost Judecător de Pace peste câteva sate basarabene, iar celălalt bunic, Nichita Axani a făcut parte din Dieta Bucovinei, când s'a votat alipirea la Patria Mamă.

Anatolie a urmat liceul la Aron Pumnul din Cernăuţi, apoi, după alungarea ocupanţilor sovietici, la liceul Mitropolitul Silvestru, pentru ca după al doilea refugiu, să-l termine la Orăştie. Am fost colegi de clasă, însufleţiţi de acelaşi ideal, al făuririi unei Românii *"frumoase ca un soare, puternice şi ascultătoare de Dumnezeu"*, cum şi-o dorise Ionel Moţa. Ne-am reîntâlnit, în refugiu, ca studenţi, la Timişoara, sub îndrumarea profesorului nostru de filosofie dela Cernăuţi, Claudiu Usatiuc, exterminat de comunişti cu doi ani mai târziu.

După terminarea studiilor, Anatolie a lucrat ca inginer, pe diferite şantiere de construcţii industriale, pentru ca după pensionare, în anii când comuniştii sfărâmau biserci, să construiască şi să consolideze un număr de 12 biserici şi mânăstiri, strădanie care va atârna, cu siguranţă, greu, în cântarul faptelor sale din această lume, la Judecata de Apoi.

Soţia lui, Angela, după ani de suferinţă în închisoarea Mislea, i-a dăruit doi copii, botezaţi cu nume de Arghangheli, Mihai şi Gabriela. Suferindă încă din închisoare, Angela Oţel s'a stins acum câţiva ani, lăsându-l pe Anatolie, singur.

În urma lui, rămân îndureraţi, în Ţară, copiii săi cu familiile lor, sora sa Aspazia Oţel-Petrescu, în Bucovina furată, familiile Axani, Budnic şi Hostiuc, iar în Statele Unite, mătuşa Anghelina şi Victor Leahu, Mary Patyna şi Daniel Agapie.

"Bate vântul peste ape, trece timpul greu,/ Noi mereu te plângem, frate, iar tu dormi mereu..."

Dormi în pace, Toli, frate drag.

Erast CĂLINESCU

NECROLOG

ŞTEFAN MITESCU

La 24 Iunie a.c., în vârstă de nouăzeci şi patru de ani, în urma unei hemoragii cerebrale ce a necesitat o rapidă intervenţie chirurgicală, s'a stins din viaţă la Institutul Neurologic din Montreal, Dl. Ing. Ştefan Mitescu.

Fiu al profesorului Ilie Mitescu şi al Nataliei Manoilescu institutoare, s'a născut la Iaşi, la 29 Iunie 1904. Ştefan a avut ca fraţi pe Camil şi Emil Mitescu, toţi trei oameni de ştiinţă şi ca soră pe Margareta Cordescu, medic primar.

Dl. Mitescu urmează studiile la Iaşi iar după doi ani de matematici la Universitatea din Iaşi, prin concurs intră bursier la Şcoala Politehnică din Bucureşti. În 1928 absolvă ca şef de promoţie Secţia de Chimie Industrială.

Ocupă diverse funcţii importante în Bucureşti, între care pentru o perioadă de cinci ani este Directorul Şef al Comerţului Exterior al României. În 1946 a fost numit Consilier Economic şi pleacă din ţară la Legaţia Română dela Berna-Elveţia. Din luna August 1948 se stabileşte în Canada şi până la vârsta pensionării a fost angajat de diferite companii foarte importante din Canada şi Statele Unite, fiind foarte apreciat.

Rămân profund îndureraţi: soţia Daniela Antonescu după 64 ani de căsătorie, fiul Dr. Cătălin Mitescu (profesor universitar şi preot ortodox), nora Nicole şi nepoatele Ana, Natalie şi Emilie, precum şi rudele din ţară.

Slujba religioasă s'a oficiat Sâmbătă 27 Iunie a.c. la Biserica Ortodoxă Română Buna Vestire de către Preot Paroh Dr. Petre Popescu şi Preot Prof. Cătălin Mitescu (fiul). Înmormântarea a avut loc Luni 29 Iunie, în Cimitirul Episcopiei Române din Statele Unite.

Dumnezeu să-l odihnească în pace !

Georgeta CRAINIC

Destin

Comunităţile româneşti din Portland şi Los Angeles au înregistrat cu mari regrete două pierdei de vieţi omeneşti, în ziua de 17 August 1998, orele 12.30 p.m., într'un stupid accident de circulaţie. Studenta Elena Ligi Isai, la volanul unei Honda Civic, însoţită de prietena ei Gabriela Luminiţa Perdea, venită în vizită din California, dorea să vadă împrejurimile oraşului. În maşină, pe locurile din spate se mai aflau: Monica Dejeu, studentă la Medicină, prietena din copilărie a Ligiei Isai, Ionuţ Bucur, un vecin de 16 ani şi verişorul Ligiei, Nic Puraci, student la Farmacie. La ieşirea din Sendy dinspre Mount Hood, o altă maşină lovindu-i în forţă, a cauzat moartea instantanee a Elenei Ligia Isai şi a Gabrielei Luminiţa Perdea, rănirea celor trei de pe locurile din spate: Nic Puraci cu probleme la bazinul iliac, în stare de spitalizare, pe o durată însă nedefinită, iar Monica Dejeu şi Ionuţ Bucur, cu răni şi lovituri mai uşoare; după primele îngrijiri, medicale, fiind în afara oricărui pericol.

Bilanţul tragicului accident este foarte greu de suportat mai întâi de părinţii Ligiei, Rodica şi Ioan Isai, de loc din Mediaş, ajunşi pe pământul american în anul 1983, de fraţii şi surorile Ligiei, un înger de fată, şi de întreaga comunitate, ca şi de Biserica de care aparţinea Bethesda.

Corpul neînsufeţit al Gabrielei Luminiţa Perdea a fost transportat în California, iar înmormântarea a avut loc Duminică 23 August a.c., la mormântul căreia plâng fără alinare, părinţii ei, Traian şi Ana, din Cluj, sosiţi pe pământul Americii în 1985, ca şi întreaga comunitate românească de acolo.

Pentrucă, destinul nu poate fi uşor înlăturat; spre mângâierea părinţilor şi rudelor, formulăm cele mai adânci condoleanţe şi, pentru amintirea celor două tinere studente, plecate prea repede dintre noi, aşa ca lumina fulgerului, vom da citire unei strofe din poezia: *"MORTUA EST!"* a marelui Mihai Eminescu.

Făclie de veghe pe umezi morminte
Un sunet de clopot în orele sfinte,
Un vis, ce îşi moaie aripa'n amar -
Astfel ai trecut de-al lumii hotar.

T. GHERASIM

EMISIUNE DE RADIO ÎN LIMBA ROMÂNĂ LA OTTAWA

În cadrul Postului de Radio al Universităţii din Ottawa, pe frecvenţa 89,1 F.M., în fiecare Marţi dela orele 11 dimineaţa timp de o oră, puteţi asculta în limba română emisiunea ROMAGAZIN. Pe lângă muzică românească îndrăgită de ascultători, mai puteţi audia ştiri, interviuri, editorialul emisiunii semnat de analistul politic George Georgescu şi actualităţi din cadrul comunităţilor româneşti din Canada.

Realizatorul emisiunii, studentul Cristian Bucur, este ajutat de o echipă alcătuită din Maria Fofuca, Ioana Cosma, Răzvan Dragomir şi Ciprian Anastasescu.

Ascultând Emisiunea ROMAGAZIN, veţi petrece o oră în atmosferă specific românească.

Corspondent

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

DOMNUL PETRE ROMAN ÎN HALAT ŞI PATINE

V'aţi fi aşteptat să scriem *"în halat şi papuci"*, dar Dl. Roman este în plină efervescenţă electorală şi nu mai păşeşte grijuliu ca un om matur, în papuci, ci patinează cu zel olimpic dela o combinaţie politică la alta. Dimineaţa ţi-e prieten, după masa îţi întoarce spatele şi seara te invită să dormi cu el în pat; la care adăugăm şi năravul, de a prezenta realitatea pe dos.

Dl. P.R. (Notă: P.R. înseamnă în acelaşi timp şi Petre Roman şi Piază Rea) suferă de alergie: nu-i plac oamenii cinstiţi şi protejează interesele economice ale vechilor tovarăşi.

Faima lui Piază Rea (Petre Roman) a trecut hotarele. Iată cum îl descrie prestigioasa revistă *"The Economist"* din Londra:

"Capul răutăţilor între cei care obstrucţionează reforma, sunt Social-Democraţii conduşi de Petre Roman, Primul ministru de după revoluţie, Roman a condus grupul care l-a înlăturat pe Victor Ciorbea, însă nu este prea interesat ca noul guvern să facă ceva bun înainte de alegerile din 2000. PD are legături cu oameni de afaceri ale căror interese ar fi lezate de o reformă ce ar duce la creşterea competiţiei şi la privatizarea societăţii de stat".

De asemenea, este menţionat *"afaceristul"* Triţă Făniţă, care blochează privatizarea fermelor de stat.

Şi acum, completăm imaginea lui Piază Rea cu cele scrise de cunoscutul ziar al finanţelor *"The Wall Street Journal"* din Statele Unite:

"Social Democraţii, conduşi de fostul premier Petre Roman, s'au dovedit pricepuţi în special în întârzierea privatizărilor companiilor de stat, poate cea mai urgentă necesitate pentru relansarea economiei. Social Democraţii, inclusiv Ministrul Industriei Radu Berceanu, au puternice legături cu conducătorii monopolurilor de stat şi se tem să sprijine politicile care i-ar putea lăsa fără slujbe pe prietenii lor".

Acesta-i portretul lui Piază Rea fără halat şi cu patine.

NI S'A OTRĂVIT PĂMÂNTUL

Revista vieneză *"Danube Watch"*, (Iunie 1998) publică articolul *"o bombă chimică în apropierea Deltei Dunării"*, semnat de Ion Dediu şi Dumitru Drumea, directorul şi directorul adjunct al Institutului de Cercetări Ecologice din Republica Moldova.

Autorii precizează că Sovieticii, prin 1968-70 *"...au hotărît să se realizeze pe actualul teritoriu al Republicii Moldova, la întâlnirea Prutului cu Dunărea, un imens depozit de astfel de substanţe chimice"*. Depozitul se întinde pe cca. două hectare şi chimicalele sunt depozitate în 15 gropi ce conţin 30-35.000 tone *"de pesticide şi alte substanţe chimice necunoscute... de care autorităţile sovietice doreau să scape"*.

Pământul, argilos, care acopere gropile s'a redus la 20-50 de centimetri şi nu-i exclus ca *"apele freatice din zonă să fie infestate cu substanţe chimice necunoscute"*.

Depozitele, amplasate la mică distanţă de Prut şi Dunăre, pot ajunge, datorită ploilor, în Dunăre şi apoi în Delta Dunării.

Articolul se încheie: *"În apropierea Deltei Dunării există un imens depozit de substanţe chimice, o adevărată bombă ecologică"*.

•••

LENEA ŞI NEGLIJENŢA NE VOR COSTA $500 MILIOANE

Vom pierde din nou $500 milioane oferite de Uniunea Europeană (UE), dacă nu vom prezenta, până la 1 Ianuarie 2000, cele două programe cerute de UE pentru dezvoltarea agriculturii şi infrastructurii, a declarat consilierul comercial al Ambasadei Austriei la Bucureşti.

•••

MICUL COMERŢ E FALIMENTAR

Se cer firmelor înmatriculate la oficiile Registrului Comerţului să aibă un capital de minimum 2.000.000 lei. 70% din cei ce şi-au înregistrat firmele n'au cele 2.000.000 lei.

•••

SUNTEM GAZDE DE TERORIŞTI ŞI MAFIOŢI

Avem, spune comandantul trupelor de jandarmi, generalul Stan Stângaciu, opt grupuri teroriste: *"Fraţii musulmani"*, *"Hezbollah"*, *"Frontul Vest"*, *"Abu Nidal şi FDLP"* ,*"Grupurile Shiikh"*, *"2 Iunie"*, *"Brigăzile Roşii"* şi *"Ordinea Nova"*. Iar cele trei Mafii sunt: *"Triadele chinezeşti"*, *"Racheţii ucraineni"* şi familiile mafiote italiene sau autohtone.

•••

AVEM MONEZI DE AUR

S'au pus în circulaţie două monezi de aur în valoare de 500 şi 1.000 lei, ce se vând cu 1.400.000 şi 3.650.000 lei.

OBLIGAŢIA UNGARIEI

Budapesta, care aşteaptă să intre în Uniunea Europeană este obligată să respecte acordul Schengen prin care se obligă să acorde vize de intrare tuturor vecinilor.

•••

ÎN LOC DE SECTOARE VOM AVEA ARONDISMENTE

În trecut Bucureştiul avea sectoare şi se numea *"Micul Paris"*, acum se plănuieşte să avem arondismente (ca Parisul), dar nimeni nu mai spune că Bucureştiul este *"Micul Paris"*.

•••

ANCHETA S'A FĂCUT SCRUM

Vorbim de ancheta *"Ţigareta II"*. Generalul Gheorghe Florică, fostul şef al Gărzii Financiare este acum în libertate. În total, sunt acuzate 25 de persoane, dintre acestea doar 6 fiind militari (printre care colonelul Gh. Truţulescu şi comandorul Ioan Suciu). Succesul de lungă durată al contrabandei cu ţigări dă de bănuit că trebuiau să fie implicate vârfurile dela serviciile secrete, Vama, Garda Financiară şi Poliţia.

De notat că *"Ţigareta II"* a fost descoperită de presă şi nu de poliţie şi ea reprezintă doar o verigă dintr'un lanţ de afaceri necinstite. Se pare că prima grijă a procurorului a fost să astupe gura lui Truţulescu ca să nu spună prea multe şi să nu-şi divulge superiorii.

•••

VINOVAT CĂ-I ROMÂN ÎN ŢARA LUI

D-na Nina Ilaşcu, deputată în Parlamentul dela Chişinău şi soţia patriotului Ilie Ilaşcu, de asemenea deputat în Parlamentul dela Chişinău, dar care-i închis de autorităţile din Transnistria, a declarat: *"Vina soţului meu constă în refuzul de a renunţa la credinţă, limbă şi apartenenţă la neamul nostru"*.

S'a ţinut în Catedrala Metropolitană Iaşi un TE DEUM-Rugăciune pentru eliberarea lui Ilie Ilaşcu căruia, deşi este grav bolnav, autorităţile refuză de a-i acorda orice fel de asistenţă medicală.

•••

CU ELICOPTERELE ÎN PANĂ

Dintr'o singură cumpărare de *"Bell Helicopters"*, s'a ajuns la un scandal public. Unii vor elicoptere noi, alţii preferă aparate vechi pe care le oferă Israelul.

Ambasadorul american la Bucureşti, Dl. James Carew Rosapepe, a recunoscut că e politica internă şi SUA nu doreşte să se amestece, adăugând: *"Evident, că dacă România doreşte să cumpere elicoptere, noi dorim să cumpere aparate americane"*.

•••

TICĂLOS SAU EROU?

Miron Cozma, proaspăt eliberat îşi va scrie memoriile: *"Miron Cozma, Celula 17"*. *"Am trăit un an şi jumătate fără televizor, cuţit sau pix"*, dar voi candida pentru scaunul de senator. El doreşte să ofere *"soluţii de rezolvare a crizei de minerit"*.

M.C. s'a jurat că n'a colaborat cu Securitatea şi nu se simte vinovat de ce s'a întâmplat pe 23 Septembrie 1991. Răspunzător se face Petre Roman, şi doreşte să se înscrie în *"Asociaţia victimelor mineriadelor"*. Declaraţiile lui M.C., făcute în Bucureşti la sediul Confederaţiei Sindicatelor din România, au înfuriat pe preşedintele asociaţiei Viorel Ene, care a spus: *"acest ticălos* (Miron Cozma, n.n.) *n'are ce căuta în Capitală"*.

•••

SE CAUTĂ 297 DE ROMÂNI

Interpolul anunţă că în luna Iulie, 297 de cetăţeni români sunt bănuiţi c'au comis 193 de infracţiuni: furturi, 169; crime, 2; trafic cu droguri, 4; plasări de monedă falsă, 3; excrocherii, 5; şi falsuri privind identitatea, 42. În Germania s'au comis 66 de crime; Italia, 65; Spania, 37; Austria, 30; şi Ungaria 26.

•••

SUNTEM DE VIŢĂ LATINĂ

Împlinindu-se 1900 de ani dela încoronarea Împăratului Traian, fiul adoptiv al împăratului Nerva, Dl. Emil Constantinescu a promis că va bate o medalie cu chipul celui care a cucerit Dacia.

•••

UN SECURIST "LA LOCUL LUI"

După opt ani şi patru morţi dela mineriada Iliescu-Roman din Iunie 1990, un înalt chipiu albastru, Vasile Gabor, a fost judecat şi condamnat la opt ani închisoare pentru că a omorît un bărbat şi o femeie ce treceau prin faţa unei clădiri guvernamentale.

•••

UN HOŢ CU "GUSTURI"

Când nu-i la puşcăreie, Mircea Soculescu îşi reia meseria de jefuitor; pe lista de *"operaţii"* sunt numai doctorii, pentrucă fac prea mulţi bani. M.S., 37 ani, şi-a început cariera la 15 ani.

•••

VIGILENŢA SE PLĂTEŞTE

Într'o singură zi, autorităţile au verificat 29 de infracţiuni economice care au adus Statului un venit de 2.488 miliarde lei.

•••

SIE SUB SUPRAVEGHERE

Serviciul de Informaţii Externe va fi supus controlului parlamentar. S'a constituit o comisie specială formată din 3 deputaţi şi doi senatori. Activitatea SIE are caracter de secret de stat, iar sursele de informare nu pot fi dezvăluite de nimeni, în nici o imprejurare.

•••

NE VORBESC STRĂBUNII

"Este cea mai senzaţională descoperire funerară din spaţiul carpatic", spune cercetătorul Florin Gogilian dela Institutul de Arheologie şi Istorie din Cluj.

Făcându-se săpături în localitatea Lupuşu Românesc, s'a dat de un mormânt despre care se presupune că are aceeaşi vechime ca şi piramidele din Egipt. Pentru completarea cercetărilor e nevoie de cel puţin doi ani. Modul de construire a mormântului dovedeşte că a aparţinut unor principi nobiliari. În zonă, au mai fost descoperite 15 movile în formă de piramidă, construite din pământ.

Noua descoperire întăreşte afirmaţia unor istorici că în această regiune a fost un început de civilizaţie paralelă cu civilizaţia din Egipt şi Mesopotania.

•••

Dl. Mircea Criste este noul procuror General al Parchetului Curţii Supreme de Justiţie. El înlocuieşte pe Sorin Moisescu, care a fost numit preşedintele Curţii Supreme de Justiţie.

•••

SNCFR şi-a pierdut 8% din pasageri.

•••

Poţi deveni moşier: terenurile agricole se vând la un preţ foarte redus.

•••

Închisoarea dela 3 luni la 5 ani îi aşteaptă pe homosexualii ce se *"îndrăgostesc în public"*.

•••

Victimele automobilului: 1.070 de morţi şi 2.942 de grav răniţi în primele cinci luni ale anului.

•••

Nici un ministru din actualul cabinet n'a fost informator al Securităţii, declară Premierul Radu Vasile.

•••

Franţa va continua să acorde viza Românilor deşi mulţi uită să se întoarcă.

•••

Bugetul pe 1999 prevede: impozitul pe proprietăţi, salariu şi profit nu vor fi majorate.

•••

Suntem în anul 1998 şi dacă facem eforturi cu reformele economice, în anul 2001 vom ajunge la nivelul anului 1996 - reproducem opiniile experţilor dela Banca Mondială.

•••

70.000 de elevi, mai mult de jumătate, au căzut la bacalaureat. Ei sunt produsul educaţiei *"originale"* ce înfruntă realitatea impusă de noul regim.

•••

Dl. Petre Roman a hotărît ca PD să participe singur la viitoarele alegeri.

•••

Premierul Radu Vasile l-a numit pe Dl. Eugen Şerbănescu consulul României la New York. Noul consul a fost redactor adjunct al cotidianului *"România Liberă"*.

•••

S'a inaugurat Centrul pentru Relaţii cu Publicul, unde omul îşi poate spune oful. Oficiul e deschis şi Sâmbăta.

•••

Primarul Capitalei Viorel Lis plănuieşte un monument dedicat împlinirii a 10 ani dela revoluţie.

•••

Lângă Cimitirul Vesel dela Săpânţa-Peri din Maramureş se va construi cea mai mare mânăstire din lemn de stejar din Europa, care va purta hramul Sfântului Arhanghel Mihail.

•••

Inflaţia pe luna Iulie a fost de 1,3%.

•••

Dela Uniunea Europeană am primit un ajutor de un milion dolari, destinat victimelor inundaţiilor.

•••

Cel mai modern aeroport internaţional din Europa de Est este aeroportul Bucureşti Otopeni.

•••

Biroul Internaţional de Muncă din Elveţia plasează România pe locul trei în ce priveşte violenţa la locul de muncă.

•••

Conduci maşina şi ai depăşit viteza reglementară, conform unui viitor regulament, poţi fi amendat până la 900.000 lei. Amenda trebue plătită pe loc sau în maximum 48 de ore.

•••

S'a redus cu 50% taxa de succesiune pentru rude, iar minorii fără venituri nu plătesc nimic.

•••

Sperăm că la anul vom putea călători prin Europa doar în baza paşaportului.

•••

Patru regii din domeniul miner s'au transformat în companii naţionale. Prima consecinţă: 2.500 de mineri vor fi disponibilizaţi.

•••

Un arbitru de fotbal din divizia superioară câştigă 1.500.000 lei la fiecare meci.

•••

Două treimi din companiile de asigurare au pierdut bani în 1997.

•••

Sunt 106.656 de chiriaşi care trăiesc în casele naţionalizate, mai exact 106.656 de comunişti care se lăfăiesc în casele altora.

•••

Oamenii de ştiinţă prezic că în anii 1999-2011 vom avea un cutremur, tot în regiunea Vrancea şi tot atât de puternic ca şi cel din 1977.

•••

Premierul Radu Vasile a refuzat să-i acorde o audienţă D-lui fost şef miner, Miron Cozma.

•••

Au fost arestaţi la Baia Mare doi *"turişti"* care încercau să plaseze un miliard de lire italiene false.

•••

Anul şcolar va începe la 14 Septembrie şi va fi împărţit în două semestre şi cinci vacanţe.

•••

Fostul lider comunist bulgar Tudor Jivkov a încetat din viaţă; avea 87 de ani.

•••

din cele 3 colţuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

TERORISM ANTI-SUA ŞI RIPOSTA WASHINGTONULUI

Nairobi: Ambasada (în stânga) şi clădirile avariate

O serie de ameninţări făcute de mai multă vreme de către grupări militante din Orientul Mijlociu au început să se concretizeze. Se presupune că ele sunt o ripostă împotriva politicii americane din această

regiune, considerată de majoritatea Arabilor ca fiind proisraeliană. Politica americană în Orientul Mijlociu a stagnat în mod periculos. Preşedintele Clinton, încolţit de un Congres proisraelian, a fost nevoit să cedeze iniţiativa în procesul de pace din această regiune.

În urma refuzului permanent al lui Netanyahu de a accepta planul american de retragere a trupelor israeliene din Malul de Vest, plan acceptat însă de Palestinieni, administraţia a anunţat oficial că lasă cele două părţi ca să trateze singure. Intrat din Ianuarie până la gât în scandaluri, care pot avea repercursiuni grave asupra viitorului său la Casa Albă, preşedintele nu a mai avut probabil tăria să continue cu fermitate procesul de pace israelo-palestinian, început atât de promiţător cu vechiul guvern laburist. Se pare că prezicerile deputatului republican Benjamin Gilman se adeveresc. El a declarat în Iunie lui Netanyahu în vizita acestuia la

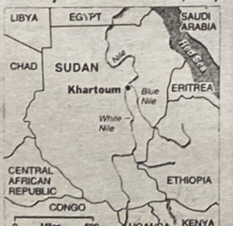
Fabrica din Khartoum

Congres: *"Vrem să ştiţi că sunteţi nu numai printre prieteni, dar în mişpoche (familie în Idiş). Congresul va continua să stea umăr la umăr cu Israelul, indiferent de obstacolele pe care le-ar putea pune alţii în calea lui"*.

În această atmosferă de inactivitate americană, care dura de mai multe luni, dar tulburată de diverse ameninţări ale grupărilor islamice militante, a urmat acţiunea teroristă sângeroasă asupra a două ambasade americane din Africa. Ea a fost urmată, după zece zile, de o puternica ripostă militară americană.

În dimineaţa zilei de Vineri 7 August, două bombe mari au explodat aproape la aceeaşi oră (10.30) la ambasadele americane din Nairobi (Kenia) şi Dar es Salam (Tanzania). Deşi este evident că ţinta principală au fost Americanii, cel mai mult au avut de suferit Kenienii şi Tanzanienii.

La Nairobi au murit peste 200 de persoane dintre care 12 Americani. S'au înregistrat peste 4.000 de răniţi, iar 35 de persoane au murit în interiorul ambasadei, printre care şi consulul american. Bomba a distrus o parte a ambasadei, ca şi

cele două clădiri vecine, dar au fost avariate clădiri pe o rază de 150 m, declanşând un seism resimţit până la o distanţă de o milă. Aspectul exterior al urmărilor exploziei, a adus mult cu cel înregistrat la Oklahoma, în 1995. Bomba a explodat dintr'un vehicul capacnă, staţionat lângă ambasadă.

Explozia dela ambasada americană din Dar es Salam a cauzat mai puţine victime, zece persoane au fost omorîte (nici un American), iar 100 rănite. Şi aici a fost vorba de un vehicul capcană, o cisternă cu benzină. Numărul mai mic de victime s'a datorat faptului că ambasada, spre deosebire de cea din Kenia, este situată într'o zonă mult mai puţin circulată, iar clădirea are o structură mai solidă.

In privinţa declanşării acestui act terorist, primul suspect a fost considerat dela început milionarul *Osama Ben Laden*, un Arab din Arabia Saudită care trăieşte în exil în Afganistan, din 1996. Cercetările ulterioare, făcute de mijloacele de informaţie americane FBI, CIA şi NSA (Agenţia Naţională de Securitate) au ajuns la certitudinea acestor bănuieli. În Afganistan, Laden este considerat un erou care a luptat împotriva ocupaţiei sovietice alături de *mujahedini*. De remarcat că atunci el era sprijinit de Americani în lupta lui împotriva Sovieticilor.

Ura împotriva Americanilor a început în 1991, în urma războiului din Golf, când a considerat că Arabia Saudită a fost invadată de necredincioşi, iar trupele americane au ocupat locurile sfinte islamice. El a lansat între 1996 şi 1998 trei *fatwa* (decrete religioase) în care declara un război sfânt *(jihad)* împotriva prezenţei americane în Arabia Saudită şi în alte *"locuri sfinte"*. Laden vrea ca forţele americane să plece din Orientul Mijlociu. El este un ascet şi adept al Wahanismului, cea mai puritană ramură a Islamului. În Iunie a declarat companiei de televiziune ABC News că doreşte să *"trimită acasă trupurile soldaţilor şi civililor americani în cutii de lemn şi sicrie"*.

După ultimile informaţii, Laden prezidează un grup de organizaţii extremiste islamice care s'a întâlnit în Iunie în Pakistan şi ar fi decis să *"lovească interesele americane în întreaga lume"*, pentru a forţa retragerea forţelor americane din Arabia Saudită şi ridicarea sancţiunilor impuse Irakului.

Gruparea *Jihadul Islamic* din Egipt a lansat o ameninţare chiar cu o zi înainte de explozia bombelor. A apărut şi o nouă grupare, până în prezent necunoscută, *Armata Islamică pentru Eliberarea Locurilor Sfinte*, care şi-a luat responsabilitatea pentru explozii, în anunţuri către mediile de informaţii din Orientul Mijlociu. Laden a stabilit atât în Afgfanistan cât şi în Sudan centre de instruire şi antrenament al teroriştilor din grupările militante islamice. Dacă în anii 1980 milioanele sale erau folosite pentru finanţarea mujahedinilor din Afganistan, după 1991 el a început să finanţeze organizaţiile teroriste islamice din Egipt, Algeria, Yemen, Sudan, Liban şi Filipine.

Imediat după evenimentele tragice din Kenia şi Tanzania, Washingtonul a trimis pe teren pentru investigaţii 45 de agenţi FBI şi 11 agenţi ai Centrului Antiterorist ai CIA. Probele de pe teren au fost analizate la laboratoarele FBI din Statele Unite. În privinţa explosibilului utilizat, iniţial s'a considerat că a fost utilizat puternicul şi sofisticatul explosiv militar ceh *Semtex*. Ulterior, unele surse neconfirmate au raportat că o bombă de 800 kg TNT a fost montată între 4-7 August la Hill Hotel din Nairobi de patru indivizi care apoi au dispărut.

În Pakistan a fost arestat apoi Mohammed Saddiq Odeh, care voia să treacă în Afganistan şi care a mărturisit că a participat la asamblarea bombei şi că face parte dintr'o reţea teroristă, comandată de Osama Ben Laden.

Atât Congresul american cât şi Departamentul de Stat au intrat sub focul criticilor, fiindcă nu au luat suficiente măsuri de securitate la nivelul ambasadelor. În linii mari, măsurile de securitate la nivelul ambasadelor americane sunt luate după gradul de risc al ambasadei respective, care este clasificat în minim, mediu sau ridicat. Atât ambasada din Nairobi cât şi cea din Dar es Salam erau considerate cu risc minim.

Criticile cele mai serioase au venit din partea fostului director adjunct al CIA din timpul guvernului Reagan, Bobby Ray Inman. El a condus o comisie care a stabilit o serie de standarde de securiate în 1985 (standardele Inman) după atentatele cu bombe din 1983 dela ambasada americană din Beirut unde au fost ucişi 67 de oameni, dintre care 17 americani.

Inman a spus că atacul asupra ambasadelor din Kenia şi Tanzania era previzibil din cauza măsurilor minime de securitate. Pentru luarea unor măsuri eficiente, Departamentul de Stat a cerut între 1986 şi 1990 o sumă de 2,7 miliarde de dolari pentru îmbunătăţirea securităţii ambasadelor sale, dar Congresul nu a aprobat decât 880 milioane.

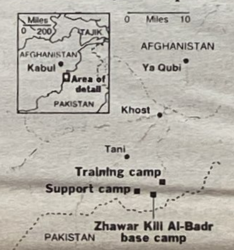

Preşedintele Clinton

Statele Unite au 280 de ambasade şi alte instalaţii diplomatice în întreaga lume. Prima măsură după recentul atentat a fost închiderea temporară a unor ambasade din Africa şi Malaezia.

Un scurt rezumat al atentatelor cu bombe asupra unor instituţii americane, de peste mări arată astfel: Aprilie 1983, ambasada din Beirut. Bomba a distrus şi staţia agenţiei CIA şi printre cei şapte ofiţeri a fost ucis şi Robert Ames, cel mai bun agent din Orientul Mijlociu, care a acţionat multă vreme acoperit în Iran, Liban, Kuweit şi Yemen. Octombrie 1983: atac cu bombe asupra Cartierului General al forţelor americane din Liban, care a dus la uciderea a 241 de militari. Noembrie 1984: bombă la ambasada americană din Columbia. Aprilie 1985: bombă la un restaurant din Madrid, de lângă o bază aeriană americană, care a rănit 82 de persoane, printre care 15 Americani. August 1985: bombă la o bază americană din Frankfurt, cu doi morţi şi 20 de răniţi. Aprilie 5, 1986 : bombă la o discotecă din Berlin frecventată de militari americani. Riposta americană a fost bombardarea punctelor strategice ale lui Gaddafi în Tripoli şi Benghazi. Iunie 1996: cisterna capcană la complexul militar american din Khobar, Arabia Saudită, unde au fost omorîţi 19 soldaţi, iar 400 au fost răniţi. Iunie 1998: o rachetă explodează lângă ambasada americană din Beirut. La acestea se pot adăuga o serie de atacuri teroriste asupra unor avioane de pasageri şi aeroporturi cu scopul de a afecta în primul rând pe cetăţenii americani şi israelieni.

În urma dovezilor aduse de mijloacele de informare americane, CIA şi NSA (Agenţia de Securitate Naţională) pe data

de 20 August a urmat riposta americană împotriva atacurilor teroriste dela ambasadele din Nairobi şi Dar es Salam. Hotărîrea a fost luată la Casa Albă pe data de 14 August, după ce Preşedintele Clinton s'a sfătuit cu consilierii săi de politică externă şi militari apropiaţi: Madeleine Albright, Sandy Berger, William Cohen (Ministrul Apărării), Gen. Shelton (Şeful Marelui Stat Major), George Trent (Directorul CIA). Toţi aceştia au fost de acord cu riposta americană, ceea ce demonstrează că atacul nu a fost o decizie personală a preşedintelui pentru a abate atenţia Americanilor dela penibilul scandal Lewinski.

Astfel că la ora 20.30, respectiv 19.30 (ora locală) au fost atacate cu rachete, obiective din Afganistan şi Sudan. Rachetele, în număr de aproximativ 75, 50 în Afganistan şi 25 în Sudan, au pornit de pe vase de război din Marea Roşie şi Golful Persic (datele în privinţa numărului vaselor au fost păstrate secrete). Noul tip de rachete Tomahawk au o bătaie de 1.500 km, o forţă de pătrundere crescută şi o precizie mai mare decât cele din 1991, fiind ghidate prin satelit.

În Afganistan a fost bombardat centrul de antrenament şi aşa-zisa bază teroristă Zhawar Kill al-Badr, situate în apropierea frontierei cu Pakistanul. Sursele de informaţii relataseră că aici urma să aibă loc în acea zi o întrunire a mai multor lideri ai organizaţiilor reţelei lui Laden. Ironia face că aceste centre au luat fiinţă cu ajutorul CIA în timpul războiului mujahedinilor împotriva Sovieticilor, când s'au procurat arme luptătorilor afgani în valoare de 6 milioane de dolari. Aceste centre au devenit după 1991 adevărate *"Universităţi pentru Jihad"*, după cum s'a exprimat un comandant mujahedin. Aici au fost antrenaţi luptători din toate grupările militante din diverse ţări, iar Laden a sponsorat pe mulţi dintre aceştia.

În Sudan a fost bombardată în Khartoum, o întreprindere considerată de Americani că fabrică arme chimice, printre care Gazul VX, cu acţiune asupra sistemului nervos şi că ea face parte din complexul militar industrial sudanez, la care Laden a făcut contribuţii substanţiale. Guvernul sudanez susţine că este o fabrică de medicamente şi a cerut trimiterea de inspectori ONU pentru verificarea acestui lucru.

Atacul american a fost aprobat de ţările occidentale dar, cum era de aşteptat, el a fost criticat de multe ţări arabe, în care guvernele respective duc o politică islamică fundamentalistă. Elţîn a criticat atacul american, dar aceasta nu a dus la anularea vizitei Preşedintelui Clinton la Moscova, planificată pentru 1 Septembrie. Elţîn a luat din nou o hotărîre zăpăcită, destituind tot guvernul reformist şi readucându-l în fruntea guvernului iar pe Cernomârdin, pe care l-a demis în Mai. Ruşii sunt din nou în mare criză economică, aşa că au nevoie iar de pompa de dolari occidentală.

Atât criticile din afară cât şi unele din Statele Unite se referă la repercursiunile acestui război făţiş dintre Statele Unite şi grupările islamice extremiste. Acestea au anunţat noi lovituri ca represalii împotriva bombardărilor din Afganistan şi Sudan. Sunt luate măsuri speciale nu numai pentru marea reţea diplomatică americană, dar şi cea comercială. Aeroporturile şi avioanele americane pot deveni ţinta unor noi atacuri. Turistul american va trăi într'un continuu stress.

Consiliul Ligii Arabe, care s'a întrunit de urgenţă, pe data de 24 August, a condamnat atacul asupra Sudanului pe care l-a considerat o violare a suveranităţii şi integrităţii sale, apelând la Statele Unite să evite în viitor astfel de acţiuni care pot ultragia lumea arabă. Sudanul a cerut Consiliului de Securitate să discute situaţia şi să investigheze la faţa locului. Reprezentantul chinez a spus că guvernul său vrea evidenţe că fabrica sudaneză a fabricat agenţii chimici suspectaţi.

Osama Ben Laden

CORESPONDENȚĂ DELA WASHINGTON
DELA TRIMISUL NOSTRU SPECIAL, ANDREI BADIN

SEMI SUCCES AL VIZITEI LUI EMIL CONSTANTINESCU ÎN USA

Vizita Preşedintelui Emil Constantinescu în SUA poate fi caracterizată în două feluri: un semi-succes sau un semi-eşec, depinde din ce punct se vede jumătatea plină sau cea goală a paharului. Timp de şapte zile, Emil Constantinescu a străbătut practic întreaga Americă: dela Washington de pe coasta de Est până la San Francisco, pe coasta de Vest iar apoi la Chicago, în Illinois. Cea mai importantă vizită a sa, după o caracterizare chiar a D-lui Constantinescu, nu s'a ridicat la înălţimea aşteptărilor. Mesajul dus la Casa Albă nu a avut consistenţă şi nici conţinutul pe care, în mod normal, ar fi trebuit să îl aibă.

Anul trecut, când Preşedintele Clinton a fost la Bucureşti pentru 24 de ore, spunea în Piaţa Universităţii: *"Vă felicit pentru ceea ce aţi făcut. Mergeţi înainte. Uşile NATO vor fi deschise, dacă continuaţi aşa"*. După un an, Constantinescu trebuia să se prezinte la Washington cu un bilanţ al anului trecut dela vizita lui Clinton, mai ales în perspectiva summit-ului NATO de anul viitor dela Washington, unde România vrea să fie nominalizată pentru valul doi al extinderii Alianţei Nord Atlantice.

Din declaraţiile date presei, a reieşit că Preşedintele Emil Constantinescu nu a putut să-i spună lui Clinton: Anul trecut dela vizita Dumneavoastră la Bucureşti a fost al continuării reformei şi mersului înainte spre economia de piaţă. De aceea nici Preşedintele Clinton nu şi-a mai încheiat declaraţia cu îndemnul de acum un an: Mergeţi înainte tot aşa şi veţi intra pe uşa NATO. Nu, Clinton a fost, fără îndoială, informat că dela vizita sa la Bucureşti, România nu a mers înainte, ci înapoi, mărginindu-se de data aceasta să spună lucruri protocolare. De altfel poziţia lui Clinton a fost foarte bine exprimată la un briefing la Casa Albă ulterior vizitei lui Constantinescu de către purtătorul său de cuvânt, Michael McCurry care a spus că România va intra în NATO numai dacă va face reforma. Adică, îndemnul american *"Continuaţi reforma şi veţi fi în NATO"*, formulat acum un an în Piaţa Universităţii, deoarece reforma nu numai că nu a fost continuată, ci îngropată pentru mult timp de acum încolo.

Ca să fim realişti, Constantinescu nu a obţinut nimic la Washington, vizita sa fiind doar exercitarea în străinătate a mandatului prezidenţial. În rest, nici celelalte contacte ale şefului statului român cu oficialităţi americane nu a fost prea reuşit.

În primul rând, trebue să spunem că programul vizitei a fost un eşec organizatoric de proporţii. La Washington, Constantinescu a trebuit să se mute dela reşedinţa oficială de protocol, pusă la dispoziţie de Administraţia americană, deoarece cu onor Ambasada României nu a înţeles că protocolul la Washington este numai pentru două zile şi nu pentru patru. Pentru acest motiv, preşedintele a trebuit să stea două zile la hotel, ca un turist , în program fiind prevăzute diferite vizite fără nici o semnificaţie şi prost alcătuite. Trebue oare să spunem că o jumătate de zi a fost dedicată unei vizite la un sediu al FBI dela Quantico, într'o Sâmbătă, când nu era nimeni acolo, doar un soldat care, pătruns de faptul că Preşedintele României l-a scos din amorţeala timpului său liber, s'a apucat să dea onoruri? În rest, convoiul prezidenţial românesc s'a plimbat vreo jumătate de oră prin baza dela Quantico, încercând să găsească pe cineva.

Aceeaşi organizare, de fapt dezorganizare, a vizitei a fost discursul ţinut de şeful statului în faţa Congresului. Acest termen este însă departe de a fi perceput astfel, deoarece Emil Constantinescu s'a chinuit să vorbească 40 de minute în faţa unei săli a Capitoliului plină cu doar vreo 10 congresmani, iar în rest de studenţi şi elevi aduşi de Ambasada României. Ce-i drept, între cei 10 congresmani au fost câteva personalităţi marcante, dar merită oare efortul celor 40 de minute de discurs acest lucru? Doar pentru a fi trecut în actele Congresului faptul că, odată, Preşedintele Constantinescu a vorbit la Capitoliu? Nu ştia ambasadorul României la Washington, Mircea Gioană de faptul că Congresul este în vacanţă? Acesta o fi fost motivul pentru care domnia-sa a amânat vizita din Iunie în Iulie?

Nu ştim şi nici nu vrem să vorbim cu păcat, dar totul a apărut mai degrabă o încercare de compromitere a vizitei din partea ambasadei. De altfel şi informaţiile transmise către Bucureşti au fost incomplete, ca să nu spunem false. În acest sens, Doamna Zoe Petre, principalul sfătuitor al şefului statului, însărcinată de briefingurile cu jurnaliştii, a dat tot felul de declaraţii în care se afirma că vor fi semnate tot felul de acorduri, însă nu a fost semnat nici unul. De altfel Ministrul Privatizării, Sorin Dimitriu, la întrebarea noastră privind contractele semnate în SUA, a răspuns: *"Am vândut două combinate de păsări"*. Dacă Dimitriu şi o întreagă armată de funcţionari dela Privatizare şi Fondul Proprietăţii de Stat au fost luaţi în America să vândă două combinate de păsări, atunci e mai mare daraua decât ocaua. O grămadă de bani cheltuiţi de pomană, ca şi de altfel în cazurile celorlalte delegaţii ale ministerelor trimise să cucerească America cu potenţialul economic, dar care s'au mulţumit numai să facă tone de cumpărături pe malul Potomacului.

Din păcate, Preşedintele Constantinescu nu a reuşit să îmbunătăţească nici relaţia cu Exilul. La întâlnirea cu Românii-americani organizată la Banca Mondială, chairman a fost numit nimeni altul decât fostul agent de influenţă al regimurilor Ceauşescu şi Iliescu, Armand Scala, un individ dubios, care nici măcar nu vorbeşte româneşte. În plus, din păcate şi moderatorul întâlnirii, profesorul universitar George Filipescu dela Universitatea din Washington a cenzurat intervenţiile din sală, promovând la cuvânt doar pe reprezentanţii sectelor şi pe câţiva care nu vorbesc româneşte. Poate preşedintele ar trebui să ţină de îndemnul din Biblie pe care i l-a dat părintele Calciu la Biserica *"Sfânta Cruce"* din Alexandria, când i-a spus că trebue să fie slujitorul celor care l-au ales.

ULTIMA ORĂ

NU MAI AVEM RESTRUCTURARE A GUVERNULUI ÎN ACEST AN

"Vom restructura guvernul în luna Septembrie a acestui an", a declarat Premierul Radu Vasile la numai câteva minute după ce, în urmă cu câteva luni, a fost investit în înalta sa funcţie. Şi Premierul părea a se ţine de cuvânt, căci în lunile ce au urmat, de fiecare dată când a fost cazul, a vorbit despre luna Septembrie ca despre una ce va aduce o iminentă schimbare de guvern. Nu ar fi vorba, aşa cum se arată la prima vedere, de o schimbare majoră a primului eşalon - deşi unele ministere ar uma să fie comasate, iar altele să dispară de tot - ci mai ales de o reducere a aparatului administrativ din ministere, a celor din eşalonul secund, ca şi a personalului care lucrează nemijlocit chiar la Palatul Victoria.

Numai că, iată, nu cu multe zile înaintea acestei scadenţe (am spus, luna Septembrie) Premierul Radu Vasile aruncă *"bomba"*. Schimbarea nu mai are loc în luna Septembrie, nici în Octombrie, nici în acest an, ci , poate, în vara anului viitor. Explicaţiile premierului sunt, la prima vedere, plauzibile. Restructurarea guvernului s'ar putea face numai după adoptarea Legii bugetului pentru 1999, deoarece foarte multe ministere vizate de spectrul restructurării sunt ordonatori principali de credite şi nu s'ar putea face o reorganizare până când nu se încheie exerciţiul bugetar pe 1998.

Bine, bine, dar nu ştia premierul acest lucru acum câteva luni, când a anunţat restructurarea? Nu a fost informat premierul de nimeni despre acest lucru, de vreunul din zecile de consilieri care roiesc (fără prea multă treabă) prin Palatul Victoria? Oare ce rost au avut, atunci, promisiunile premierului, repetate nu o dată, privind reorganizarea ministerelor şi a guvernului? Rolul de a face lumea să creadă că se va schimba ceva? Rolul de a-i lăsa pe oameni să creadă că şi guvernul este dispus la sacrificii, nu numai cei de rând, cetăţenii obişnuiţi? Oricum am lua-o, guvernul şi primul său ministru nu au ieşit bine din această afacere. Premierul a minţit atunci când a anunţat restructurarea în Septembrie şi, în viaţa politică, asta contează. Numai că, aşa cum ne-am obişnuit de ani de zile, după 1989, minciuna se va pierde în noianul celorlalte promisiuni neonorate şi nimeni nu va spune nimic.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel 4 săptămâni înainte

EFEMERIDE

SECETA DIN ROMÂNIA

Ştirile venite din ţară sunt foarte alarmante. Valul de căldură abătut asupra României a făcut ravagii. După nenorocirile aduse de ploile şi inundaţiile din primăvară, a venit în timpul verii focul caniculei. Salvarea era asaltată zilnic de peste 1.000 de solicitări. La Craiova se trecuse de 43 grade C, la Bucureşti s'a ajuns la 48 grade, iar pe litoral *"briza mării"* era de 40 grade C.

Căldurile au provocat într'o singură zi la Bucureşti şase morţi, în Vrancea doi morţi, unul la Oradea şi un ţăran mort pe câmp la Lopadea Noua-Alba. La Braşov trei copii au fost născuţi morţi, deşi naşterile au fost la termen, medicii dela maternitate diagnosticând că moartea pruncilor s'a datorat faptului că mamele s'au expus prea mult la soare.

În judeţul Prahova 80.000 hectare de culturi agricole au fost distruse din cauza secetei. La Craiova serviciul de ambulanţă nu putea face faţă urgenţelor, la morga spitalului judeţean din Slatina s'au defectat frigiderele, la Satu Mare nici o sală de operaţie nu avea aer condiţionat, iar în casele de sănătate, bolnavii psihic au devenit violenţi.

Împotriva forţelor naturii nu te poţi opune, dar poţi să-ţi iei măsuri de apărare. Călduri şi secete au existat întotdeauna, dar ravagiile din acest an din România par fără precedent prin urmările lor.

Anii secetoşi 1945-1946, de după război, au adus foamete şi un exod masiv al moldovenilor spre interiorul ţării, mai cu seamă înspre Banat, unde Pronia a fost mai blândă, dar sărăcia moldovenilor de atunci s'a datorat mai mult faptului că Moldova, căzută prima sub ocupaţia rusească, a fost secătuită mai mult de către năvălitori decât de secetă.

De data aceasta, situaţia este diferită. Seceta vine (ca în visul biblic) după un an de excepţională producţie cerealieră şi spectrul foamei nu are nici o justificare. Faptul că oamenii mor pe capete se datoreşte şi proastei gospodăriri a ţării, unde politicienii ard mai rău decât canicula.

Bălăriile crescute în câmpul politicii româneşti au sugrumat semănăturile şi nici un ierbicid se pare că nu le mai poate stârpi.

Miciurinista încrucişare dintre CDR şi Petre Roman este asemănătoare cu încrucişarea vacii cu statistica, pentru a da pe hârtie orice cantitate de lapte.

Trag de biata Românie toţi geambaşii pe hăis şi cea, încât ţara a luat-o vraişte peste coclauri, fără ţintă şi fără frâne în faţa prăpăstiilor.

Neruşinarea este scoasă pe străzi cu fanfară şi se lăfăie în Parlamentul ţării, pentrucă nu putem pricepe cum un Marko Bela, preşedintele partidului unguresc, UDMR, aflat în coaliţia guvernamentală, îşi permite să ameninţe cu cererea de demitere a Ministrului Educaţiei Naţionale dacă nu aprobă înfiinţarea unei universităţi maghiare. *"Nu am vrea să ajungem la o astfel de soluţie, dar dacă Andrei Marga* (Ministrul Educaţiei Naţionale, n.n.) *va continua să abordeze în acest fel învăţământul în limba minorităţilor, nu avem ce face"* a spus Marko Bela.

Cum adică? Universitate în limba maghiară pentrucă Ungurii din România nu vor să înveţe româneşte?

Şi unde vor funcţiona absolvenţii acestei universităţi? Ei pot fi repartizaţi la Iaşi, la Craiova, la Constanţa, în Bucureşti şi în alte oraşe din România şi cum îşi vor îndeplini sarcinile de serviciu dacă nu ştiu româneşte?

Răspunsul îl ştim! Îl ştiu şi Românii din ţară, numai cederiştii algoritmului politic din guvern nu-l ştiu sau nu vor să-l ştie. Daca Marko Bela vrea să facă un stat în statul român îl priveşte, dar Românii trebue să ia măsuri de profilaxie.

Canicula este gravă în România, dar adevărata secetă este de oameni politici şi în urma ei nu vor muri doar cei afectaţi de caniculă, ci întregul Neam Românesc, de nu se trece cât mai urgent la măsuri rad cale de prevenire.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

"REINVENTAREA POLITICII" DE VLADIMIR TISMĂNEANU

-III-

—Ion BOIERU—

Singurii care au trăit în toată adâncimea tragică absurditatea şi monstruozitatea sistemului sunt oamenii rezistenţei. Ei pot aspira să edifice o ştiinţă a comunismului. Singura bază epistemologică a ***ştiinţei comunismului*** *este* ***rezistenţa.*** *Dizidenţa poate nutri cel mult o* ***critică a comunismului.*** Nu este întâmplător că în noua conjunctură, *dizidenţa a produs exclusiv concepte critice politice (cum este şi cea de "naţional-comunism", izvorîtă din aceeaşi angoasă a* ***delimitării****, a* ***despărţirii*** *de ceva, nu a* ***cercetării****, a* ***pătrunderii*** *gnoseologice în esenţa acelui fenomen). Putem pune, iată, ultima trăsătură de diferenţiere între dizidenţă şi rezistenţă... Dizidenţa se poate distanţa (îndepărta) de sistem, dar nu se poate* ***elibera*** *de el. Rezistenţa singură se poate "apropia" real de sistem pentrucă a fost singura care l-a trăit corect, adică în monstruozitatea lui, ca sistem care* ***striveşte*** *omul. Dizidentul de regulă s'a bucurat de privilegiile sistemului şi când a suferit o* ***"criză de încredere"*** *în el, s'a distanţat de el. Atât şi nimic mai mult. Dizidentul* ***n'a ştiut*** *niciodată ce este sistemul, nu l-a cunoscut din interior, nu i-a trăit monstruoasa constituţie. Pentru el sistemul este o "deziluzie", cum spune un "analist" francez. Pentru omul rezistenţei,* ***sistemul*** *a fost nu o simplă deziluzie, ci o "teroare a istoriei" şi o "tortură", tortura desfigurării chipului uman şi a chipului Dumnezeiesc în om. Ce să spună fiul comunistului de ieri, al comisarului care-a luptat în Spania? O poveste de romantism popular, în care, cât pe ce să fie eroizat comunistul, cel ce lupta în Spania în numele ideilor şi axiomelor sistemului, pentru apărarea lui. Ca să poţi crede povestea sistemului de pe poziţia comunistului, dar să n'ai învoire s'o spui de pe poziţia legionarului martirizat în numele lui Iisus... iată la ce deznodământ absurd conduce cultivarea exclusivă a epistemologiei dizidenţei şi ocultarea perfidă a epistemologiei rezistenţei".*

In realitate, lupta anti-comunistă din România a fost foarte complexă. Prin structura psihologică a ţăranului român şi prin formele de viaţă, de tipul unei comunităţi morale, ale ţăranului, nu se poate vorbi de o societate comunistă, sau de o modificare în acest sens. Ţăranul român a fost refractar oricărei schimbări de tip comunist, în cursul istoriei sale. Un exemplu concret este refuzul de a accepta ideea bolşevică a soldaţilor ruşi din Moldova în timpul Primului Război Mondial, după apariţia spiritului revoluţionar în Rusia, care a dus la revoluţia din Oct. 1917, revoluţia roşie, a lui Lenin şi Trotscki. Soldaţii români din tranşeele din Moldova şi-au păstrat sentimentele naţionale şi credinţa în valorile morale şi nu au fost atinşi de virusul revoluţiei bolşevice, care era expresia unei alte forme de ordine, decât ordinea morală, substrat al influenţei latine şi al credinţei creştine.

Pe de altă parte, imediat după Primul Război Mondial, România a fost ameninţată cu ideile bolşevice ale Sovietelor pe flancul răsăritean al teritoriului geografic, printr'o penetraţie sistematică de propagandişti şi o ameninţare permanentă a forţelor din Rusia Sovietică, cu tulburări de graniţă şi formarea unor cadre pro-comuniste în Basarabia, Moldova (muncitorii dela Căile Ferate din Iaşi, tineretul studenţesc dela Universitatea din Iaşi) şi cu o presă virulentă anti-naţională.

În acelaşi timp, flancul apusean - recte Ungaria căzuse în ghearele Moscovei roşii, prin guvernul lui Bela Kuhn, din 1919, cu scopul de a strânge România în cleştele de fier al bolşevismului şi de a face o deschidere spre Europa, care trebuia cucerită după planurile lui Lenin, prin comuna maghiară a lui Bela Kuhn.

Salvarea Europei şi a României din acea epocă se datorează trupelor române care au distrus republica bolşevică dela Budapesta în 1919.

Rămânea frontul sovietic din Răsărit, unde o forţă naţională, formată din muncitori şi studenţii dela Universitatea din Iaşi au înfrânt şi anihilat penetraţia sovietică a Moscovei şi s'a desenat o conştiinţă a unei generaţii, generaţia dela 1922, care a fost animată de sentimente naţionale şi creştine, care s'a perpetuat în viaţa societăţii româneşti şi s'a opus politicii de sovietizare a României, inclusiv cu politica pro-sovietică a lui Nicolae Titulescu.

Prin generaţia dela 1922, s'a creat un climat naţional, între cele două războaie mondiale, care a favorizat dezvoltarea unei culturi şi civilizaţii la nivelul european al spiritului de creaţie. Dar elementul fundamental al aportului acestei generaţii a fost relevarea pericolului comunist, pe care-l aducea Rusia Sovietică, vecina României, pentru însăşi existenţa poporului, statului şi culturii naţionale.

Problema principală a României între cele două războaie mondiale a fost vecinătatea cu Rusia Sovietică şi politica oficială a unor guverne care, sub influenţa lui Nicolae Titulescu, care era promotorul unei politici prosovietice la Liga Naţiunilor, au desfăşurat o politică nefastă. Concepţia naţionalistă şi creştină a tineretului era refractară, antagonistă şi iremediabil opusă ideologiei marxiste şi comuniste.

Orice încercare de a explica *"destrămarea comunismului"*, pe alte căi decât cele fireşti, organice, ale realităţii specifice româneşti, este o diversiune plină de intenţii camuflate sau o deficienţă principală.

Ţăranul, satul românesc, caracterul şi viziunea despre lume şi ontologia poporului român, credinţa creştină religioasă a naţiunii, cu o mare încărcătură culturală şi istorică, au definit entitatea românească şi aceasta nu avea nici o fereastră deschisă spre ideologii străine sau aberative. Exista o inaderenţă funciară la marxism. În sufletul şi mintea românească nu era loc pentru concepţia marxistă. Aşa se explică antagonismul permanent faţă de dictatura comunistă. Un antagonism structural şi organic, un ocazional şi de suprafaţă.

Deoarece, autorul afirmă că *"această carte foloseşte o abordare comparativă pentru a evolua cauzele dezintegrării regimurilior comuniste din Europa Răsăriteană"* (Albania, Bulgaria, Cehoslovacia, Germania Răsăriteană, Ungaria, Polonia, România şi Iugoslavia) p.25, şi *"principala ipoteză a cărţii este că motivele mişcărilor revoluţionare din Europa Răsăriteană sunt în primul rând interne".*

Noi nu contrazicem această poziţie a autorului, dar am dat în rândurile de mai sus o explicare mai completă, în cazul României, pe care autorul o neglijează, deşi vom vedea ulterior de ce avem această îndoială.

NOTE ŞI COMENTARII

IAR DESPRE NEOBRĂZĂRILE MAGHIARILOR DIN ROMÂNIA

Ne pare rău, ne pare foarte rău, că iarăşi suntem siliţi să ne ocupăm de un subiect atât de gingaş, dar Maghiarii din România, se vede, nu cunosc nici o limită şi abuzează de omenia proverbială a Românilor, ne obligă s'o facem.

Mai recent, Românii din Vârghiş doreau să înalţe o cruce, pe locul fostei biserici dărâmată de hoardele hortiste, dar primarul Farkas Sandor a refuzat. Luând la cunoştinţă Românii din USA, au trimis scrisori de protest Preşedintelui României, Primului ministru, Ministrului de Interne şi celui de Externe, precum şi presei, scrisoare de protest căreia ziarului nostru i se alătură.

Redăm din scrisoarea de protest un singur fragment:

"Prin prezenta, dorim să vă aducem la cunostinţă un caz de încălcare flagrantă a drepturilor poporului român.

În comuna Vârghiş, jud. Covasna a existat o biserică română ortodoxă care în anul 1940, imediat după cedarea Transilvaniei de Nord, împreună cu alte 16 biserici româneşti din Nordul Ardealului, a fost rasă de pe suprafaţa pământului, iar preotul Ioan Popa, împreună cu întreg lotul de 142 de preoţi orotodocşi şi greco-catolici a fost alungat peste frontieră, în Transilvania necedată. În prezent preotul Ioan Popa este pensionar şi trăieşte în Târnăveni, jud. Mureş. Parte din aceste date ne sunt confirmate de el şi familia sa, toate datele fiind depuse ca mărturie la Mitropolia din Sibiu şi publicate de Ioan Ciolan în ed. <Europa> din Roma, sub titlul <Ultima prigoană maghiară> şi parţial republicate în S.O.S. Transilvania, de Traian Golea, în ed. Studii Istorice Româneşti, 1993 (Anexă: Fotografia bisericii şi a preotului Ioan Popa).

Pe locul fostei biserici, în prezent se află o şcoală, iar localnicii români ortodocşi au luat iniţiativa ridicării unei cruci în amintirea bisericii dărâmate. Dar Primarul com. Vârghiş, Farkas Sandor, fără nici o motivare, a refuzat să dea aprobarea pentru ridicarea unei cruci pe locul fostei biserici dărâmate (vezi anexa, scrisoarea Nr.292 din 3 Iunie 1997)..."

Scrisoarea este semnată de Dl. George Duma, preşedintele Congresului român american al asociaţiei *"Pro Basarabia şi Bucovina"* şi de Dl. Traian Golea, preşedintele Asociaţiei Române din Florida.

La rândul nostru, cerem Ministrului Justiţiei să cerceteze şi să pedepsească pe cei ce se fac vinovaţi de această mârşavă faptă. Până nu se trece la astfel de măsuri, Maghiarii vor continua şicanele lor descreierate. Vor găsi mereu alte metode de a-şi bate joc de Români şi de a scoate pe nas alte şi alte panglici tricolore maghiare. Şi vor continua să verse lacrimi de crocodil pe la porţile marilor puteri din lume, cum că ei şi ai lor sunt persecutaţi în România. Să ne întrebăm, ce naiba de persecuţie să fie asta, când ei au primari, prefecţi, deputaţi şi senatori, au şcoli în limba lor, ba mai au şi doi miniştri în guvernul D-lui Radu Vasile?

Episcopului cu capul pătrat, Laszlo Tokes, după ce a pierdut cu autonomia teritorială, adică nu a reuşit să-şi creeze o mică Ungarie în inima României, în care să devină domnia sa împărat sau cel puţin rege, i s'a năzărit altceva, *"guvern autonom"*, cum reiese din articolul publicat de jurnalista Cristina Filiţ în *"România Liberă"*, pe care-l redăm mai jos:

"Aflat într'o vizită în Austria, preşedintele de onoare al UDMR Laszlo Tokes, a declarat că este necesară formarea unui guvern autonom al celor 3,5 milioane de etnici maghiari din România. Declaraţia a fost făcută în cursul unei conferinţe de presă şi a fost preluată de mai multe agenţii de presă, de Duna TV şi Radio România Actualităţi.

Rugat să-şi spună părerea referitoare la aceste declaraţii, peşedintele UDMR, senatoriul Marko Bela ne-a precizat următoarele: <Eu nu am cunoştinţă de o astfel de declaraţie, cunosc doar acele afirmaţii anunţate de agenţiile de presă. Bineînţeles că nu este vorba de poziţia UDMR. Totodată, s'ar putea ca informaţia să fie eronată sau chiar falsă. Nimeni din conducerea UDMR nu a înaintat astfel de cifre privind numărul populaţiei maghiare din România. Estimările noastre arată că numărul Maghiarilor se ridică la aproximativ 2 milioane de persoane, iar statisticile oficiale, bazate pe ultimul recensământ, dau un număr de aproximativ 1,6 milioane de etnici maghiari. Oricum, în ceea ce priveşte conţinutul acestei ştiri, ideea unui astfel de guvern nu reprezintă poziţia oficială a UDMR şi nu face parte din programul nostru. Cei ce fac astfel de declaraţii le fac în nume propriu şi o astfel de idee reprezintă o opinie separată>.

La rândul său, şeful de cabinet al preşedintelui UDMR, Anton Niculescu, a exprimat serioase rezerve cu privire la faptul că preşedintele de onoare al UDMR ar fi putut face astfel de declaraţii."

A treia mare neruşinare a Maghiarilor din România este cazul petrecut la Odorheiul Secuiesc, cele patru călugăriţe greco-catolice. Ziarul *"Adevărul"* publică un articol (Nr.2184) şi o fotografie preluată dintr'o publicaţie maghiară, care înfăţişează o călugăriţă luată pe sus şi scoasă afară din cămin.

Păi asta cum se cheamă, dacă nu-i obrăznicie? Şi de dragul de a se vedea în NATO, guvernele României au închis ochii şi au tăcut. Românii din diasporă s'au sesizat însă şi au făcut ceea ce n'au fost în stare cei însărcinaţi cu destinele Patriei.

Sunt buni de ceva şi *"Fugarii"*, cum le zicea Împuşcatul.

Nicolae NOVAC